

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Hannah Bonam-Young weaves tenderness and heat like no other.”
— *New York Times* bestselling author ELENA ARMAS

Hannah Bonam-Young

USA Today bestselling author of *Out on a Limb*

Out of the Woods

A Novel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HANNAH BONAM-YOUNG

Ormanın Dışında
Tehlikeli Bir
Durumda Yanında
En Yakın Akraba
Gerçeği Açıklığa Kavuştur

Out of the Woods

Bir N
ove I

Hannah Bonam-Young

DELLBOOKS
NEW YORK

© 2025 Hannah Bonam-Young

Penguin Random House, telif hakkını değer verir ve destekler. Telif hakkı, yaratıcılığı besler, farklı seslerin duyulmasını teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir şekilde çoğaltmayacağınız, taramayacağınız veya dağıtmayacağınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine izin veriyorsunuz.

yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir imtiyazıyla Dell tarafından yayınlanmıştır.

Dell ve D logosu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri İsimler:

Bonam-Young, Hannah, yazar.

Başlık: Out of the woods: a novel / Hannah Bonam-Young.

Açıklama: New York: Dell Book, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024042972 (baskı) | LCCN 2024042973 (e-kitap) | ISBN 9780593871867 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9780593871874 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | 'ın Romanları.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.B6555 O978 2024 (baskı) | LCC PR9199.4.B6555 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20231010

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2024042972> adresinde mevcuttur.

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2024042973> adresinde

mevcuttur. E-kitap ISBN9780593871874

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı: Jo Anne Metsch, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Derek Walls

Kapak illüstrasyonu: Leni Kauffman

ep_prh_7.1a_149973767_c0_r0

İçinde

İthaf

Yazarın Notu Epigraf

Ön yedi yıl önce Birinci

Bölüm: On altı yıl önce

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm: Üç Hafta Sonra On Beş

Yıl Önce

Dördüncü Bölüm:

On Bes Yıl Önce

Besinci Bölüm: Yeniden Başlangıcın İlk

Günü On Dört Yıl Önce

Altıncı Bölüm On

Dördüncü Yıl Önce

Yedinci Bölüm On

Dördüncü Yıl Önce

Dokuzuncu Bölüm: Yeniden Başlamanın

İkinci Günü On Dört Yıl Önce

Onuncu Bölüm On

Dört Yıl Önce On

Birinci Bölüm

On ikinci bölüm: Yeniden Ateslenmenin

Üçüncü Günü On üçüncü bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Üç Yıl

Önce

[On Beşinci Bölüm](#)
[On İki Yıl Önce On](#)
[Altıncı Bölüm On](#)
[İki Yıl Önce On](#)
[Yedinci Bölüm On](#)
[Sekizinci Bölüm On](#)
[Bir Yıl Önce](#)
[On Dokuzuncu Bölüm: Yeniden](#)
[Ateslenmenin Dördüncü Günü Yirminci](#)
[Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm: Yeniden Ateslenmenin](#)
[Besinci Günü Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Epilog: On Yıl Sonra](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

_149973767

Abi, pes etmediğın için.

Ve tüm Amy March kızları için. Harika olmanıza gerek yok.

Sadece kendin ol.

YAZARIN NOTU

HOŞ GELDİNİZ ARKADAŞLAR.

Out of the Woods, ilk kitap *Out on a Limb'in* devamı niteliğinde, birbiriyle bağlantılı bağımsız bir kitap. Sarah ve Caleb, ilk kitabın kahramanları Win ve Bo'nun "mutlu" evli en iyi arkadaşları. *Out of the Woods'u* okumadan önce *Out on a Limb'i* okumanızı öneririm, ama okumasanız da *Out of the Woods'u* keyifle okuyabilirsiniz.

Out on a Limb'deki Win ve Bo, benim için her zaman çok özel olacaklar. Kariyerime büyük bir adım attılar ve onların aşk hikayesine kendimden çok şey kattım: engelliliğimi, annelik deneyimimi ve kendi aşk hikayemin birçok parçasını. Kendime, çok hassas bir kitap yazıp en iyisini umarak onu öylece bırakacağımı söylemiştim. Kanayan kalbimi tekrar sayfalara dökmeden kapatmamın daha iyi olacağına inanıyordum... ama sonra Sarah ve Caleb geldi.

Kocam Ben ve ben lise yıllarında çıkmaya başladık ve ben on sekiz yaşındayken evlendik. Geriye dönüp bakınca, bu çok çılgınca bir şeydi. Neyse ki, hâlâ mutlu bir şekilde birlikteyiz. Bu kolay olmadı. Acı dersler almadan, mücadele etmeden olmadı. Ama sonuçta, en iyi arkadaşım ile evli olduğumu söyleyebildiğim için şanslıyım. Zamanımı onunla geçirmek istediğim başka kimse yok. Beni daha çok güldüren ya da daha güvende hissettiren başka kimse yok. Biz, biraz erken yaşta ruh ikizlerini bulan şanslı (ve o kadar da şanslı olmayan) az sayıdaki insanlardan biriyiz. Bu romanın ilham kaynağı da bu.

Out of the Woods, kendilerini tam olarak tanımadan ruh eşlerini bulan hepimize yazdığım bir aşk mektubu. Sevdiğiniz kişiye delicesine, derinden aşık olmakla birlikte bağımsızlık, gelişim ve değişim arayışında olmanın hassas dansını yansıtan bir hikaye yazmak istedim.

Bu kitap, travmatik bir olayın ardından zaman içinde donmuş gibi hisseden hepimiz için de yazıldı.

Sarah ve Caleb, *Out of the Woods*'ta tanıştığımızda hayatlarının yarısından fazlasını birlikte geçirmişlerdir. Aşk hikayeleri umut, samimiyet, içten şakalar, ortak geçmiş, keder, dostluk ve yakınlıkla doludur. Umarım siz de onları benim kadar seversiniz.

—HANNAH BONAM-YOUNG

İçerik Uyarıları:

- ♦ Amyotrofik lateral skleroz (ALS) nedeniyle ebeveynin ölümü
- ♦ Tıbbi tedaviler, hastalık, hastaneye yatış, ölümcül teşhis
- ♦ Dini uygulamalar/maneviyat, Katoliklik hakkında
- ♦ sorgulama Alkol ve esrar kullanımı
- ♦ Açık seks sahneleri
- ♦ Hastaneye yatışla sonuçlanan kaza

“Yolu yürürken bulursun.”

—MAYA ANGELOU

ON YEDİ YIL ÖNCE

"SARAH!" WIN'İN SESİ okul koridorunun köşesinden duyulur, ardından kendisi de gelir. Onu hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim — yüzme havuzu dışında tabii. "Lütfen yolumdan çekilir misiniz?" diye bağırarak, birbirlerine sarılmak üzere olan iki son sınıf öğrencisini, Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye ayırdığı gibi ayırıyor ve ipleri kesilmiş bir kukla gibi koşmaya devam ediyor.

"Ne oluyor..." diyorum, tam o sırada nefes nefese durup önümde nefesini düzenlemek için eğilirken. "İyi misin?"

"Spor dersinden kurtulmak için adet numarası yapmayı bırakmalıyız." Dikleşir, elini nefes nefese göğsüne koyar. "Koç Smith haklı, kardiyo önemli. Eğer..."

Onu susturmak için sağ elimi uzatıp dolabımdan inhalerimi alıp avucumun içinde ona uzattım.

"Ben iyiyim." Başını sallar, nefesini yavaşlatarak benim dolabımın yanındaki dolaplara yaslanır. "Ayrıca, ikimiz de o şeyin ortaokulda son kullanma tarihinin geçtiğini biliyoruz."

"Annem, son kullanma tarihlerinin hükümetin paramızı daha fazla almak ve kaynakları sınırlamak için kullandığı bir araç olduğunu söylüyor." İnhalatörümü, ön ve ortada duran düzenli kitapların arkasına, uçsuz bucaksız boşluğa fırlatıyorum. O kitapların ötesinde ne olduğu artık beni ilgilendirmiyor. Bu hızla, inhalatörün düşüşü

muhtemelen yüzlerce atılmış sakız kağıdı ve terk edilmiş saç lastiği tarafından yumuşatılacaktır.

Win yavaşça başını sallar, tiksintisini gizlemeye çalışmaz. "Umarım Marcie buzdolabımızdaki yiyecekler hakkında da aynı şekilde düşünmüyordur."

Yüzümü buruşturuyorum ama hemen toparlanıyorum. "Bekle... neden koşuyordun? Ve bağıırıyordun? Ve..."

"Yeni bir çocuk var," diye Win sözümü keser. "*Yakışıklı*. Uzun boylu, şık giyimli, gözlüklü bir çocuk..." *Ben* onun davranışının geçerli bir nedenini beklerken, o benim tepkimi merakla bekler.

"Tamam? Ve?"

Win şeytan gibi sırıttı. "Kitap okuyordu... *gerçek* bir kitap gibi. Sırtı kırık, ciltli bir kitap. Eski bir kitap." Nefesimi tutarak dolabımı kapatıyorum. "Nerede?"

"Şimdi?" Win, ilk dersin başlamasına az kala giderek kalabalıklaşan koridora bakıyor. "Her yerde olabilir."

Dudaklarımı ısırıyorum, gülümsemem çarpık bir hal alıyor. "Hadi onu bulalım."

BİR

GÜNÜMÜZ

ANNEM, taytların pantolon olduğu kadar dindardı. Yani, çaresiz anlarda ya da rahatlamak için. Pasif-agresif bir "Tanrı onu korusun" ya da öfkeli bir "Tanrım, bana güç ver" demekten asla çekinmeyen annem, inançlarını çoğunlukla boş laflarla ifade ederdi ve ben de bunları genellikle hiç önemsemezdim.

Ama bana dua etmeyi öğretti. Her gece yatmadan önce, anne babasının ona katı bir şekilde öğrettiği gibi ya da pazar ayininde ya da hiç pişmanlık duymaya gerek olmayan bir dizi günah için özür dilemek için değil. Bunun yerine, mantıklı bir kadın olan annem, gökyüzündeki büyük adama yaptığım tek taraflı telefon görüşmelerini daha çok bir kriz hattı olarak görmemi ve öneri kutusu olarak görmememi öğretti. "Tanrı'nın yeterince sorunu var," derdi. "Kendi başının çaresine bakabileceğin şeylerle onun zamanını boşa harcama." Ya da en azından azizlerin halletmesi gereken şeylerle.

Ve böylece, yıllar geçtikçe, Tanrı'nın ilgisini hak eden şeylerin ne olduğunu keşfettim. Mesela, annemin boktan Ford Mondeo'su kar fırtınasında otoyolda bozulduğunda, evden bir saat uzaklıkta ve etrafta telefon kulübesi yokken. Ya da, aslında kan bağı olmayan ama annemin en iyi arkadaşı ve bizimle aynı dairede yaşayan teyzem June'un erkek arkadaşı, bitişik odaya eşyaları fırlatmaya başladığında. Ya da en iyi arkadaşım ve teyzem June'un kızı Win, yüzme antrenmanından

ve o hafta *Dateline*'ı biraz fazla izlemiştik. Sonra tabii ki annemin doktorları, geriye yapılacak bir şey kalmadığını, kalan zamanını en iyi şekilde değerlendirmemiz gerektiğini söylediler. Ondan sonra çok dua etmeye başladık.

Umutsuzca dua etmek, bildiğim tek dua şekliydi.

Annem vefat ettikten sonra, o meleklerin harp telleriyle birbirine bağlanmış göksel teneke kutuları çekmenin uygun zamanının geldiğini bana kendi içgüdülerim söyledi. Gözlerimi sıkıca kapatır ve kendimden daha *büyük* bir varlığın müdahale etmesini isterdim. Bir tür güç. Bir tanrı. Her şeye gücü yeten, her şeyi bilen, her şeyi yapabilen *bir varlık*. Annemin Tanrı dediği şey. Henüz kendim için adlandırmaya cesaret edemediğim bir şey.

Ve hiç duamın kabul edildiğini görmemiş olsam da, yine de denemeye devam ediyorum. Nadiren ve sadece yapacak başka bir şey kalmadığında, tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Mesela şu anda olduğu gibi. Çünkü bu etkinlik, rahmetli, zeki annemin anısına düzenlemeye karar verdiğim gala, muhteşem bir şekilde başarısız olmak üzere. Ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Sarah? Buraya mı geldin?" Hayat boyu en yakın arkadaşım Win, saklandığım karanlık koridorun köşesinden dönüyor. Siyah saçları alçak bir topuz halinde toplanmış, yüzünün iki yanını perdeleri gibi kaplayan kakülleri var. Endişeden burnu kıristığında kaşlarının arasına çıkan dalgalı yatay çizgiler buradan bile görünüyor. Beni duvara yaslanmış halde gördüğü anda omuzları çöküyor ve yere kadar uzanan mor ipek elbisesinin eteğini kaldırıp koridorun diğer ucundaki bana doğru aceleyle geliyor.

"Beni yakaladın," diye acınacak bir şekilde sızlanıyorum, içimde saklanacak bir yer olmasını diliyorum.

"Yakaladım." Gözlerinde artan endişeyle baştan aşağı beni süzer. "Caleb seni bulmam için gönderdi. Müzayede bitmek üzere." Çocukluğumuzu Win ile aynı evde geçirdiğimiz için, çoğu arkadaşın bilemeyeceği kadar derin bir dostluğumuz var. Kız kardeşler gibi, diye düşünmek isterim. Aynı yaşta olduğumuz için ikizler bile diyebiliriz. Bu yüzden, Win'in ses tonundan, *müzayede* kelimesini söylerken sesindeki hafif tereddütten, buraya gelip bir mucize için dua etmemde haklı olduğumu anlıyorum. Hala bağış hedefimize çok uzağız, kaçtığımndan beri hiç ilerleme kaydetmedik.

Hızla boğazımı temizledim, başımı salladım ve tavana baktım — hepsi gözyaşlarının akmasını engellemek için

. Ama yine de geliyorlar, yavaşça ve yakıcı bir şekilde alt göz kapaklarımın kenarlarında birikiyorlar. "Siktir..." diye fısıldıyorum, başparmaklarımın kenarıyla gözlerimin altını siliyorum. Son ihtiyacım olan şey, oraya geri döndüğümde maskaramın yanaklarımdan akması.

"Güzel bir akşamdı," diyor Win nazikçe, ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmış. Çantasından bir mendil çıkarıp bana uzatıyor.

Alırım ve gözyaşlarımı silmek için gözlerimin altına tutarım. "Ama güzellik araştırmalara para kazandırmaz, değil mi?" diye cevap veririm, daha önce niyet ettiğimden daha alaycı bir şekilde, sonra tekrar gözyaşlarımı silerek. "Üzgünüm," diye fısıldarım. Win'e kızgın değilim, kendime kızgınım. Çok kızgınım.

"Hayır... Sanırım değil." Win'in elbisesini dizlerinin üstüne kadar kaldırıp yere otururken, ipek kumaşın bacaklarının arasında toplanmasını izledim.

Onun yanına çirkin bir şekilde oturuyorum, diz boyu orman yeşili elbisem çok dar olduğu için bacaklarımı önümde uzatmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Dışarı çıkmak istemiyorum," diyorum, kığım yere değdiğinde derin bir nefes alarak.

Win yavaşça başını sallayarak koridorun sonundaki kapıya doğru baktı. "Caleb'e halletmesini söyleyeyim mi? Eminim o halledebilir..."

"Hayır," diyorum sertçe. "Hayır, kesinlikle olmaz." En son istediğim şey, kocamanın *yine* beni kurtarmaya gelmesi. Bu etkinlik için zaten çok para harcadım. Dürüst olmak gerekirse, *onun* parası. Ondan, çoğu iş arkadaşları ve kendisinden çok daha başarılı eşlerinden oluşan bir kalabalığa en üzücü veda konuşmasını yapmasını isteyemem. Bu Caleb'in hatası değil; bunun sorumluluğunu üstlenmemeli. Hepsi benim hatam.

Sen de bunu istemedin mi? Ruhumun kötücül bir parçası fısıldıyor. *Sadece sana ait bir şey?*

"O zaman başka bir seçenek göremiyorum, bebeğim." Win uyluğumu okşadı ve başını omzuma yasladı. "Yine de inanılmaz bir etkinlik düzenledin ve bu senin ilk etkinliğin. Her şeyi kendi başına yapmak istediğini biliyorum, ama belki bu kimse için çok büyük bir görev. Ayrıca *çok* büyük bir bağış hedefi vardı. Belki bir dahaki sefere..."

Gerginleşip duruşumu düzeltiyorum, bu da Win'in oturmasını ve başını omzumdan çekmesini sağlıyor. Şu anda en son istediğim şey, bebeklikten beri beni sürekli destekleyen kişiden duyabileceğim en nazik

"Sana söylemiştim" cümlesinin en nazik versiyonunu duymaktır.

"Ne kadar topladık?" diye soruyorum aniden. "Beni aramaya çıktığında toplam ne kadardı?"

Win boğazını temizler, çileli dizlerimin hemen üstündeki elbisenin eteğine bakar. "Yüz seksen bin biraz altında."

Siktir, lanet olsun.

Bu gecenin hedefi üç yüz bin. Salon kirası, neredeyse dört yüz kişilik catering, eğlence, müzayede ürünleri, dekorasyon ve reklamlar dahil, etkinliğin maliyeti yüz yirmi bini biraz aşıyor.

Otomatik olarak hesap yapıyorum. "Altmış bin," diye mırıldanıyorum, neredeyse duyulmayacak kadar. "Bu çok para, Sar." Win'in beni duyduğunu sanmıyorum;

sadece hayal kırıklığımı görebiliyor.

Dar elbiseyle ayakta durmak için duvara tutunarak zorlanıyorum. Win'in gözleri beni Wimbledon'da top gibi takip ederken, ileri geri yürümeye başlıyorum.

"Caleb ve ben herkese cumartesi gecesini kurtarabilir ve tüm bu masraflar olmadan iki katı bağış yapabilirdik..." Fanfare. Çaba. Zaman ve enerji. Ego. Performans. "Saçmalık," diyorum sonunda.

"Ama sen de farkındalık yarattın. Doktor Torres'in konuşması insanları gözyaşlarına boğdu, Sar. Bu gece bitmiyor. Etkisi..."

"Lanet olsun," diye inlerim, ellerimi kalçama götürüp sıkıca kavrarken yüksek topuklu ayakkabılarımı yere vururum. "Ben lanet olası bir klişe miyim? Bir amaç sahibi olmak zorunda olan sıkılmış, zengin bir ev hanımı mı?" Ellerimi havaya kaldırıp omuzlarıma sararak hafifçe sağa sola sallanırım. "Ne halt ediyorum ben, Win?" diye soruyorum, yumuşak bir çaresizlikle, onun gözlerine bakarak sanki bir can simidiymiş gibi. "Evde kalıp annemin en sevdiği Pinot Grigio şarabıyla kadeh kaldırabilir, bu aptal etkinliğin masraflarını bir çek yazarak daha büyük bir etki yaratabilirdim. Ne kadar zaman kaybı. Ne kadar para kaybı. Ne kadar *israf*."

"Sarah, kendine haksızlık ediyorsun. Bunun böyle olacağını bilmiyordun. —" Kendini durdurur, ama son kelimeyi duymam kaçmaz. "Başarısız mı?" diye sorarım, göğsüm yaralı bir nefesle çöker.

Win'in dudakları sıkılaşıyor, göz teması kurarak, kararlı ama yalvarır bir şekilde. Sanki "*Bana bunu söyletme*" der gibi.

"Başarısız," diye tekrar ediyorum, avuçlarımı boynuma bastırıp çenemi iki elimle kavrarken.

"Marcie seninle gurur duyardı," diyor Win nazikçe. "Bundan bir an bile şüphe etmeni istemiyorum."

Ondan uzaklaşırken inatla başımı salladım. Annem, Win'i ve June teyze onu hastaneden eve getirdikleri andan itibaren Win için bir anne figürü olabilir, ama o *benim* annemdi. Onun DNA'sı damarlarında akan benim. Kızıl saçları, çay lekesi gibi gözleri, hafifçe eğri sol kesici dişi, uzun bacakları ve orantısız kısa gövdesi, çirkin ayakları ve içe doğru kıvrık parmakları, bizim aile lanetimiz olduğunu söyleyerek şaka yapardı. Bir keresinde bir yabancıнын burnuna sahip olduğunu söylemiştim. Zavallı babamın veda hediyesi, diye sevgisizce cevap vermişti.

Tüm bunları söylemek için, annemi herkesten daha iyi tanıyorum. Onun hayatta kalan en yakın akrabası benim. Ve onun benimle gurur duyacağını sanmıyorum. Bu gece değil. Belki uzun, çok uzun bir süre boyunca. Çünkü otuz bir yaşında, neredeyse hiçbir şey başaramadım.

Annem on yedi yaşında hamile kalmış, beni doğurduğunda ise on sekizdi. Benim *de* hamile olan teyzem June ile birlikte her kuruşu bir araya getirip, yarı düzgün bir daire tuttu ve elindeki kısıtlı imkanlarla elinden gelenin en iyisini yaptı.

Marcie Green, bir öğleden sonra ve Shania Twain CD'sini tekrar tekrar çalmak için ona zaman verirsiniz, birkaç konserve, kilerde ne varsa ve birkaç poşet dondurulmuş sebzeyle Michelin yıldızlı bir yemek hazırlayabilirdi. Biraz boya, zaman, yapıştırıcı, sim ve emekle, eski bir oyuncak evi Barbie'nin Malibu'daki rüya evine dönüştürürdü. *Hiçbir şeyi* israf etmezdi. Ne bir dolarını ne de hayatının bir anını.

Annemin tüm fiziksel özelliklerine sahip olduğumu gururla söyleyebilirim, ancak Win'in annemin kişiliğinin çoğunu miras aldığını hissediyorum. Hayatta kelimenin tam anlamıyla kısa el ile oynadık - bu şaka asla eskimeyecek —Win, bugün olduğu kadın olmak için pek çok zorluğun üstesinden geldi. Uzunlarının farklı olması onu hiçbir zaman engellemedi. Hatta bence bu onu bir şekilde ileriye itti. İnatçılık, belki. Gurur, kısmen. Azim, çoğunlukla. Annemin en iyi özellikleri. Sonunda, hayalindeki adam ve tesadüfen bebeğinin babası olan Bo'nun kollarında kendini buldu. Bu ikisi tanıştığından beri, Win'in hayallerini gerçekleştirmek için durdurulamazlar. Artık paylaştıkları hayaller.

İki aydan kısa bir süre sonra Win ve Bo, Camp Cando'yu resmi olarak açacaklar. Win'in çeşitli engelli çocuklar ve aileleri için tasarladığı bir yaz kampı.

aileleri için doğayı keşfetmeleri ve birbirleriyle iletişim kurmaları için tasarladığı bir yaz kampı. Ve tüm bunları, henüz iki yaşına girmemiş sevimli yeğenim August'u sırtında taşıyarak yapacak. İnanın bana, annem gururla bizi izliyorsa, izlediği kişi kesinlikle ben değilim.

"Win? Sar?" Win'in kocası Bo, koridorun diğer ucundan köşeyi dönüyor.

Bo, 1,95 metre boyunda, komşu evin nerd'i gibi geleneksel bir yakışıklılığa sahip, ortadan ayrılmış dalgalı sarı saçları ve muhtemelen biraz kesilmesi gereken bir sakalı var. Ama Win'in onu daha dağınık halini sevdiğini biliyorum. Bo'nun, evrenin bize onun ihtiyacımız olduğunu bildiği ve Win'in flört etmemeye yemin ettiği için, Win'in inatçı ve bağımsız kişiliğini hamile bırakmak için kozmik bir güç tarafından zorlandığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Benim partimde yaşanan meşhur Cadılar Bayramı macerasından bu yana, o bizim ailemizin vazgeçilmez bir üyesi oldu. Örneğin, yüksek raflardaki eşyaları alabiliyor ve ampulleri değiştiriyor. Ama en çok da onun büyük kalbini özlüyorduk. O, hepimize kolayca sevgi gösteriyor, ama en çok da kızına ve benim en iyi arkadaşşıma.

Genelde birlikte olduğumuz süre boyunca ona aynı ismi birden fazla kez söylemeyi reddediyorum, sadece işleri ilginç kılmak için. Bu, yeni çocuğa eziyet etmek için başlamıştı ama Bo, her şeyi yaptığı gibi, bunu da doğal karşıladı ve şimdi sadece eğlence için yapıyoruz. Adının varyasyonları arasında Bo, Robert, Roberto, Rob, Robbie, Rob the Builder, Bo-Nus, Bo-bonic plague, Robo-Nerd, Bo the hoe, Daddy Bo, Father Roberts ve en sevdiği *Bilbo Baggins* var.

"Burası lanet olası bir labirent," diyor Bo, omzunun üzerinden arkasında bulunan loş koridora bakarak. "Siz ikiniz kayboldunuz mu?" Yavaşlayarak, birkaç dakika önce karısının yaptığı gibi beni dikkatle süzüyor.

Duyulur bir iç çekişle yanımdan geçerek, bekleyişle kollarını havaya uzatan karısına elini uzatır. Onu ayağa kaldırır ve ikisi de bana döner, yüzlerinde aynı endişe ifadesiyle. Yemin ederim, tek bir mutant, aşırı zeki, sinir bozucu derecede sevimli bir varlığa dönüşmeye başlıyorlar.

"İyi misin?" diye sordu, cevabı zaten bildiğini belli eden şakacı bir şekilde yüzünü buruşturarak.

Burnumu çekerek, üzüntümün acı bir kararlılığa dönüştüğünü hissediyorum. "Sen finansçısın Robert... o yüzden bana doğrudan söyle. Etkinlik 120 bin dolara mal oldu ve biz ne kadar kazandık...?"

Boğazını yutkunarak, boğazı titriyor. "Sizi bulduğumda yaklaşık 190 bin."

"Tamam." Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor. "Yani... İyi bir yatırım mı?" diye soruyorum.

Win'in nazik devine bakıyorum, o da sakalının kenarını sinirli bir şekilde okşuyor. "Kâr ettin," diyor, göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyorum kayıtsızca.

"Ve gece henüz bitmedi," diye ekledi, elini pantolonunun cebine indirerek.

"İkiniz de çok nazıksınız." Saatiye bakıyorum ve veda konuşmamın başlamasına yaklaşık on dakika kaldığını görüyorum. Aslında bu saat annemin saatiydi. Zincirli, altın kaplama. Büyük bir mağazadan otuz dolardan daha ucuza almış olmalı. Genelde takmam ama bu gece uğur getirir diye takmıştım. Çıkarmak için kendimi zor tutarak saatle oynuyorum. "Artık çıkmam gerek," diyorum, parmağımı saatin yüzüne sürterek.

"Caleb, istersen senin yerine halledebileceğini söyledi. O..."

"Hayır," der Win, Bo'nun sözünü keserek göğsüne hafifçe vurur. "Bunu kendisi yapmak istiyor."

Bo bana dönüp tatlı bir gülümsemeyle bir kez başını sallar. Elini hala göğsünde duran karısının koluna koyar ve bileğini sıkar.

Tek bir kelime bile söylemeden, üçümüz başımızı sallayıp hüzünlü bir nefes alıyoruz ve sonra koridorda yürümeye başlıyoruz. Fazladan masa ve sandalyelerin bulunduğu depoları, catering ekibinin gece için temizlik yaptığı hareketli mutfağı ve personel boş şampanya kadehleri ve su bardaklarını geri götürdüğü yan koridoru geçip, çift kapılı bir odaya varıyoruz.

Kapının diğer tarafındaki salon, parlak kristal avizeler, beyaz örtüler ve benzer gri renkteki ince halılarla döşenmiş klasik bir balo salonu. Salonun en ucunda, bu gece için özel olarak getirilmiş bir sahne var. Sahnenin üzerinde şeffaf plastik bir podyum, kliniğin ambleminin bulunduğu büyük gök mavisi bir fon ve yan tarafta beyaz bir şövaleye yerleştirilmiş annemin fotoğrafı var.

Caleb ve benim düğünümüzden çekilmiş bu fotoğraf, annemin hayatının son yılında çekilmiş ve bakmaya dayanabildiğim tek fotoğraf. İlk bakışta hasta gibi görünmüyor. Fotoğrafta, annemin tekerlekli sandalyesi ilk sıra kilise sıralarının yanında duruyor ve arka planda June teyze ve Win bulanık bir şekilde görünüyor. Annem, küçük kilisenin ön tarafına doğru hafifçe gülümsüyor ve tüylü, geniş kenarlı mavi bir şapka takıyor. On dokuz yaşındaki, mutlulukla saf bir kız olan kızını izlerken, tüm yüzünde gurur parıldıyor.

mutlu ve naif on dokuz yaşındaki kızının, daha çok bir çocuk olarak tanımlanabilecek bir adama sonsuza kadar bağlılık yemini etmesini izlerken, tüm yüzünde gurur parıldıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor Bo, elini önümüzdeki kapıya koymuş, itmeye hazır. Zorla gülümsüyorum, ama gülümsememin gözlerime ulaşmadığını hissediyorum.

"Başarabilirsin," diyor Win, Bo kapıyı açıp geçmemiz için aralık bırakırken omzumu okşayarak.

Hemen, kulaklarım şaşkınlıkla dikilir. Girdiğimiz oda hiç de beklediğim gibi değildir. Ortam... neşeli. Kutlama havasında. Konuklar alkışlıyor... Gülümsüyor... Tezahürat yapıyor.

Bo arkasını dönüp heyecanla bana bakarken, Win yanımda çığlık atıyor. Onları geçip, kocaman bir çek tutarak Dr. Torres'e Güney Ontario ALS Araştırma Enstitüsü adına üç yüz bin dolarlık çek veren kocama doğru bakıyorum.

Fotoğraf için poz verirken, eski dostlar gibi gülerek fotoğrafçının flaşı patladığında içimde bir şey burkuldu.

Bu, dualarımın kabul olması
değil. Bu, Caleb'in işi.

ON ALTI YIL ÖNCE

"Kıpırdama, bir iğne daha..." Annem yatak odasındaki büyük ayna önünde dizlerinin üstüne çökmüş, sırtı bana dönük. Bileziği gibi bileğine bağladığı iğnelikle, okul dansı için bana diktiği elbisenin eteğini çekip düzeltiyor. Aynada, yeşil, ipeksi astarın son parçasını sabit bir dikkatle katlarken onu izliyorum.

"Marcie, benim..." June teyze kapıda beliriyor ve ben gururlu sırtışıma gizleyemeyerek ona dönüp bakıyorum. "Vay canına, Sarah Abilene! Şu haline bak!"

"Kıpırdama demiştim," diye bağıyor annem, endişeli bir şekilde gülerek. "Seni dürtmedim, şanslısın!"

June teyze başını sallar, gülümseme pembe yanaklarını kaldırır. "Çok seksi görünüyorsun, kızım."

"Biliyorum, değil mi?" Diye kıkırdayarak dizlerimin etrafındaki kumaşı döndürürüm. "Annem çok kısa olduğunu düşünüyor."

June teyze anneme anlamlı bir gülümsemeyle bakar. "Annen senin artık on beş yaşında olduğunu unutuyor."

"Böyle hareket edersen elbisen bozulacak," diye mırıldanır annem, ama son iğneyi takıp popomu okşarken sesinde alaycı bir ton duyuyorum, bu yüzden ona yer açarım.

"Caleb denen çocuk dansda sana sıkı sıkı tutunsun, yoksa seni başka bir çocuğa kaptırır," diyor June teyze, annemin yatak odasına doğru ilerlerken. İzin almadan annemin çekmecelerini karıştırmaya başlıyor. "Win bunu görürse sana kendine de elbise yapmanı isteyecek, Mars."

Aynaya tekrar dönüp annemin gözlerini devirdiğini fark ettim. "Win'in dans gecesi yüzme yarışması var, unuttun mu? Cuma günü onu okuldan erken alıp Toronto Prep'e götüreceksin."

June teyze çekmeceyi sertçe kapatır. "Tabii ki. Unutmadım." Bileklerine bir dizi bilezik takar ve arkama geçip yüksek at kuyruğuna bağladığı sarı saçlarıyla kendi yansımasına hayran hayran bakar. Benim boyumdan kısa, minyon ve dolgun bir kadındır. Vücudunun kıvrımlarını göstermekten hiç utanmaz. "Bu gece geç geleceğim, beni bekleme!"

"Ooh-la-la," diye şarkı söylerim, June teyze 15 santimlik topuklu ayakkabılarında dönerek yatak odasından çıkar.

"Onu cesaretlendirme," diyor annem başını sallayarak. "Ve *randevulardan* bahsetmişken, senin Caleb'inle ne zaman tanışacağım?" Aynada nazikçe göz teması kuruyor, kaşlarından birini hafifçe kaldırıyor. "Yaşlı anneni utanmıyorsun, değil mi?"

O kollarını omuzlarıma dolayarak bana doğru eğilirken gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki hayır... ve sen yaşlı *değilsin*." Gülerek, alnımın yanını çenesine dayayıp aynadaki yansımalarımıza bakıyorum.

"Ee?" diye sordu
gülümseyerek.

"Yakında..." Söz
veriyorum."

Yakında, üç gün sonra Caleb beni dansa almaya geldiğinde gelir. Daire kapısını açmadan önce iki kez kapıyı çalar. Üçüncü kez çalmak için yumruğunu hala havada tutarken, ben onu durdururum. Onun gelmesini sabırsızlıkla beklediğimi saklamaya çalışmam. "Dans *bitene kadar* benden ayrılma, tamam mı?"

"Uh, merhaba?" Caleb, şaşkın bakışlarını aşağı indirmeden önce diyor. "Vay canına, sen..."

"Binanın güzel olmadığını
biliyorum." "Ne? Hayır, Sar,
bu..."

"Sigara kokuyor ve duvarların boyası dökülüyor ama sadece koridorlarda! Burası daha güzel," diye sözünü kesiyorum, o kadar hızlı konuşuyorum ki

dilimi zorlayabilir. "Ailenin evi kadar güzel değil tabii ki ve

—
"Sarah—"

"Ve annem sana bir sürü soru soracak. Muhtemelen insanları ortadan kaybedebilen birini tanıdığını ima edecek ama..." Caleb kolunu belime doladı, beni kendine çekti ve dudaklarım hareket etmeden öpmeye başladı. Onun kollarında rahatladım.

"Şimdi sıra bende." Elini her zaman dizlerimi titretmeye başlayan boynuma koyar, sonra tekrar yumuşakça öper. "Harika görünüyorsun," der, son bir kez daha elbisesini hayranlıkla seyretmek için geriye yaslanıp hafifçe öper. "Seni daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim, Green... Sanırım hoşuma gitti."

Ona şakacı bir şekilde bakıyorum. "Sadece... biliyorum ki öyle değil... Senin alışık olduğun şeyden farklı."

Yüzü yaramazca gülümser ve tüm yüzü aydınlanır. "Bunu bir iki kez söylemiş olabilirsin."

O anda, isteğim üzerine kravatını elbisenin rengine uydurduğunu ve saçını en çok sevdiğim şekilde yapmaya çalıştığını fark ettim. Saçını bir tarafa taramış, alına mükemmel bir bukle düşmüştü. "Çok yakışıklısın. Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok, tuhaf kız." Bana tekrar öpmek için eğilirken, gülümserken burnu kırışır. Dudakları dudaklarıma değmeden önce, kasıtlı olarak boğazını temizleyen bir ses bizi keser.

"Sonunda ünlü Caleb mi geldi?" dedi annem, mutfak tezgahına yaslanarak. "Kızımın dudaklarını bir an için rahat bırakıp selam vermeye ne dersin?"

Caleb, beni şaşırtacak şekilde çabucak toparlandı. "Merhaba Bayan Green," dedi, kendinden emin bir şekilde anneme doğru yürüyerek elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Annemin alaycı gülümsemesi, elini çekinerek Caleb'in elini sıkmak için uzattığında daha da belirginleşir. Gözleri, odanın diğer ucundan bile fark edebileceğim kadar yumuşar. "Merhaba... Ne kadar *kibarsın*."

İKİ

"İŞTE O!" CALEB heyecanla podyuma çıkarken, elini uzatarak beni kalabalığa gösterir ve bir alkış tufanı başlatır. Sahneye doğru nazikçe gülümserim, başımı eğerek zengin tanıdıklarımın ve varlıklı hayırseverlerin masaları arasından geçmeye çalışırken, bu ani mali yükselişin başka bir açıklaması olabileceğini düşünmeye çalışırım.

Caleb, siyah takım elbisesiyle orada dururken çok yakışıklı görünüyor... ama keşke en sevdiği koyu renk kot pantolonunu giymeseydi. Gerçi, onun savunması olarak, bu gece buradaki erkeklerin çoğu benzer kıyafetler giymiş. Win'in sevgiyle adlandırdığı "teknisyen kıyafeti". Ancak kocası, özel dikim bir takım elbise giymiş.

Caleb'in kıvrık, akçaağaç rengi saçları kısa kesilmiş ve bir tarafa yatırılmış, bunu ona çok uzun zaman önce beğendiğimi söylediğimden beri böyle. Gözlük stilini de değiştirmede, espresso rengi gözlerinin üzerinde aynı ince çerçeveli, yuvarlak gri metal gözlükleri var. Yıllar geçtikçe numarası arttı, ama bunun dışında Caleb on dört yaşımızdan beri pek değişmedi.

Hala tam olarak 180 cm boyunda, ancak ehliyetinde 180 cm yazıyor, bu da onu yaklaşık 175 cm yapar. Ona düzeltmesini söyledim, ama lisans bürosundaki tatlı yaşlı kadını düzeltemeyecek kadar kibardı.

Hala, ailesinin üstün diş sigortası sayesinde takılan diş telleri sayesinde mükemmel bir gülümsemeye sahip. Köprücük kemiğindeki morumsu ok başı şeklindeki doğum lekesine dudaklarımı bastırmayı çok seviyorum. On birinci sınıfta Bunsen ocağıyla kazara temas ettiği için sağ elinde aynı yara izi var ve bunun için alaycı bir şekilde beni suçluyor. En iyi ihtimalle sizi sakinleştirebilen, en kötü ihtimalle ise sizi yorgun hissettirebilen aynı rahat tavırları var. Ben yirmili yaşların ortalarında ikinci ergenlik döneminden sonra vücudum dolgunlaşırken, Caleb zayıf, dik vücudunu korudu. O benim sadık, rahat, memnun adamım. Sürekli ekseninde değişen bir dünyada sağlam bir şey.

Caleb her zaman *güvenli bir liman* oldu.

Tüm dünyam parçalanmaya başladığında, annemi kaybetmem kaçınılmaz hale geldiğinde, beni asla terk etmeyeceğine söz veren, *biraz* aptalca olsa da nazik bir lise aşkı vardı. *Beni* seven. Tek ebeveynli bir aileden gelen, biraz fazla içki içmeye ve teyzesinin paketinden ara sıra sigara çalmaya meraklı bir kız. Şaşırtıcı miktarda gecikmiş kütüphane kitabı olan, sevilmek için bastıramadığı bir arzusu ve hiçbir gencin sahip olmaması gereken çeşitli sorunları olan bir denizcinin kelime dağarcığına sahip bir kız.

Caleb'i on yedi yıldan fazladır tanıyorum ve neredeyse o kadar zamandır onu seviyorum. Bu yüzden, bağış hedefime ulaşmamı sağlayan şeyin, son dakikada yapılan sürpriz bir bağış ya da son açık artırma ürününe yapılan yüksek teklif olmadığını içimden biliyorum. Bu çekin üzerinde Caleb'in adı yazmasa bile, her yeri onunla dolu.

Bu, 11. sınıftan beri içinde sıkışıp kaldığımız lanetli rollerimiz. Beyaz atının üzerinde gelen cesur şövalye, beni bir kez daha kurtarmaya geldi. Ve *kahretsin*, kurtarılmayı bekleyen kız olmak artık eskidi.

Sonunda sahnenin önüne ulaşıyorum ve en yakın masadan kibar bir yabancı, kocama klasik kaygısız gülümsemesiyle hareketsiz dururken, bana merdivenlerden çıkmam için yardım etmek için kolunu uzatıyor. Dr. Torres, sahnenin solunda, çekini belinin önünde gevşekçe tutarak duruyor, gözleri sıcaklık ve minnetle bana bakıyor.

Doktorla selamlaşmayı bitirir bitirmez, Caleb beni bir kez daha hafif bir gülümsemeye kucaklayarak kendine sıkıca çekiyor.

"Nasıl?" diye fısıldadım kulağına.

"Sonra," diye cevaplar ve sırtımın alt kısmına elini koyarak beni sahnenin ortasındaki podyuma doğru yönlendirir.

Boğazımı temizleyip, balo salonunun etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş yuvarlak masalarda oturan konuklara bakıyorum. Kendimi sarsıp, ne kadar şaşkın görünse de gülümsemeye çalışıyorum. "Vay canına," diyorum mikrofonun içine yumuşak bir sesle, ardından hoparlörlerden hafif bir tiz ses geliyor. Boğazımı temizleyip mikrofon standını boyuma göre ayarlarım. "Sadece on dakika yoktum..." Utangaçça gülerim. Konuklar da güler, odada kibar bir gürültü yayılır ve ben de kendimi daha iyi hissederim.

Bu geceki hazırlıkların geri kalanında yardımını reddettim, ancak Win konuşmamı yazmama yardım etti. Konuşmamın çoğunu annem hakkında yapmayı planlamıştım. Onunla daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yapacağımı söyleyecektim. Bu araştırmanın, bu geceki fonlara katkıda bulunarak benim gibi ailelere daha fazla zaman kazandıracağını söyleyecektim. Ve bu, hepimizin istediği şey değil mi? Sevdiğimiz insanlarla daha fazla anı biriktirmek?

Ama şimdi, bu yanlış geliyor. Benim için satın alındığını düşündüğüm bu konuşmayı hak etmiyorum. Bunu hak etmedim.

Dilim şişmiş gibi ve podyumun iki yanını sıkıca kavrarken avuç içlerim terlemeye başladı. Aniden, zihnimde podyum bir lise partisinde banyo lavabosu ve ben de üstündeki ecza dolabının aynasında kendime bakıyorum. Onun yansımasını görebiliyorum — on yedi yaşındaki ben. Dudak parlaticısı bulaşmış, saçları dağınık ve yüzü solgun. Bu anı, tanıdık bir sis gibi utançla kaplıyor beni. Gerçekten değiştim mi? O korkak, dağınık kızdan gerçekten büyüdüm mü?

Gururumun tek bir darbe alması yeterdi. Tüm potansiyelimi çöpe atmam için. Ne kadar *acınası* bir durum...

Caleb arkamda boğazını temizledi ve oda tekrar netleşti. Derin bir nefes alıp omuzlarımı düzelttim.

"Bu akşam Güney Ontario ALS Araştırma Enstitüsü'nde Doktor Torres ve ekibine destek olmak için geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye başlıyorum, sesim beklediğimden daha kararlı. "Annem Marcie Green, on bir yıl önce ALS'nin komplikasyonları nedeniyle vefat etti. O zamandan beri, Doktor Torres'in ekibi..." Sahnede duran annemin fotoğrafına bakarken bir an için sözlerim kesiliyor. "Araştırmalarında büyük ilerlemeler kaydetti. Bu akşam topladığımız para ve umarım gelecekte de yapmaya devam edeceğimiz bağışlar, onların çabalarına yardımcı olacaktır." *Annemin gülümsemesi. Gururlu, mutlu gülümsemesi.* "Tanrım, onu özleyorum..." diye fısıldadım ve hüznle güldüm. "Ve..." Başımı eğdim ve bir kez daha kalbimi sızlatan acıyı yuttum. Sanki on yıldan fazla bir süredir nefes almamışım gibi nefes almakta zorlandım.

Çenemi kaldırdığımda, katılımcıların yüzlerinde genel bir tedirginlik görüyorum. Eğik başlar, eğik gülümsemeler, eğik şampanya kadehleri. İyi niyetli bir konuk alkış başlatıyor ve kalabalık yarı yürekten alkışlayarak, biraz küçümseyici olsa da tatlı bir teşvikle başlarını sallıyor.

Onları kesiyorum. "Doğrusu, burada durup pek çok şey söyleyebilirim ama asıl mesele şu... Keşke annem daha fazla zamanımız olsaydı..." Titremeye başladığını hissedince içgüdüsel olarak elimi çeneme götürüyorum.

Caleb arkamdan yaklaşır, eli kalçama kayar, başparmağı belimin alt kısmında yukarı aşağı hareket eder. "Ben söyleyeyim mi?" diye fısıldar kulağıma.

Omzumu çevirip başımı sallıyorum ve yüzünü incelemek için kendime kısa bir süre izin veriyorum. O artık bana o kadar tanıdık geliyor ki, onu *gerçekten* görebilmek için konsantre olmam gerekiyor. Sanki her sabah kapıdan çıkarken önünden geçtiğim bir duvar resmi ya da milyonlarca kez söylediğim en sevdiğim şarkının sözleri gibi. Güzel. Hatta özel. Ama tanıdık.

Annemin daha fazla zamanı olsaydı ne olurdu? Gözlerinin köşelerindeki, herhalde eskiden olmayan kırışıklıkları fark ederek merak ediyorum. *Bu kadar genç yaşta evlenir miydik? Bir güvenlik ağından diğerine atladım mı?*

Kalbim, on dokuz yaşında bulduğumu sandığım cevapları çaresizce arıyor. Nazik kalpli, güvenli bir yuvaya sahip bir çocuğa sonsuza kadar söz verme cesareti ve bunun yeterli olacağına inanma saflığı.

Caleb geri çekilirken, ben bir kez daha derin bir nefes alıp, tecrübeli bir hostes olarak takmaya alıştığım maskeyi takıyorum. Bankada danışmanlık toplantılarına katılmaya başladığınızda ve *"Yaz tatilinizi nerede geçireceksiniz?"* gibi sorular sormayı öğrendiğinizde size verilen sahte yüz. Temiz, pürüzsüz ve parlak, belirgin bir duygu içermiyor ve kalıcı bir izlenim bırakmıyor — en azından benim taktığım şekilde. Maskenin yerine oturduğunu hissettiğim anda, konuşmamın eksik kısımlarını hafızamın derinliklerinde buluyorum.

"Bu geceki cömertliğiniz, ALS ile yaşayan insanlara tam *da bunu* sağlayacak araştırmalara fon sağlayacak: daha fazla yaşam süresi. Kim olduklarını keşfetmek için daha fazla zaman. Karanlık kulüplerde dans etmek ve yabancılara aşık olmak için. Hatalar yapmak ve affedilmek için. Uzun toprak yollarda pencereleri açık ve müzik son sesinde araba sürmek için. Şafaktan gün batımına kadar bir ağacın altında iyi bir kitap okuyarak uzanmak için. Hayatlarının amacını bulana kadar sevmedikleri işlerde çalışmak için. Sevdikleriyle daha fazla zaman geçirmek, hiçbir şey yapmadan

ama aynı anda her şeyi yapmak için. Onlar için dolu dolu, anlamlı bir hayat yaşamış gibi hissetme şansı."

Win arka köşeden coşkuyla başını sallar ve kocası yanağını silmek için eğildiğinde kolunu kocasının beline dolamıştır.

"Annemin bana öğrettiği tek şey, hiçbir şeyi boşa harcamamaktı. Ne zamanı, ne fırsatları, ne de kaynakları. Bu yüzden, bu geceden sonra hepinizin kendinize şu soruyu sormaya devam etmenizi istiyorum: Marcie Green ne yapardı? Çünkü cevap muhtemelen şudur: Bir kadeh beyaz şarap içmek, elinden geldiğince vermek, yardım edebildiğin kadar yardım etmek ve hiçbir anı boşa harcamamak."

Caleb yaklaşır ve dönüp baktığımda elinde iki şampanya kadehi tuttuğunu görürüm. Ona gülümsemeden edemem ve birini alırım. "İçebilir miyim?" diye sorar ve ben başımla onaylarım. "Marcie'ye," der Caleb, mikrofonun önüne eğilerek kalabalığa kadeh kaldırır.

"Marcie'ye," diye hep bir ağızdan cevap veriyoruz ve hep birlikte şampanyamızı yudumluyoruz.

Köpüklü şampanyanın dilimde tadını çıkararak tekrar konuşmaya başlıyorum. "Doktor Torres ve araştırma enstitüsündeki ekibe ve bu gece bizimle birlikte olan herkese tekrar teşekkür ederim. Lütfen eve güvenle dönün."

Konuşmamı bitirip alkışlar dinince, hoparlörlerden akşamın geri kalanında olduğu gibi yumuşak caz müziği çalmaya başladı. Çoğu konuk önceki sohbetlerine dönerken, birkaç kişi eşyalarını toplayıp çabucak çıkmak için ayağa kalkarken kalabalığa baktım.

"Harikaydın, bebeğim," diyor Caleb, konuşmamın kabul ücretini kimin ödediğini anında hatırlatan küstah bir tonla.

Ona doğru hızla dönerim, saçlarım omuzlarımın üzerine savrulur. "Ne yaptın?" Her kelimeyi tehditkar, yavaş bir fısıltıyla telaffuz ederim.

Caleb anında geri çekildi, kaşları çatıldı. "Ne? Ben..."

"Annen seninle gurur duyardı." Dr. Torres sahneyi geçerken sesi yankılanıyor, elini uzatıp kolumu sıkıca tutuyor. "İyi kurtardın," diyor Caleb'e göz kırparak. "İyi bir adamın var." Kolumu bırakıp Caleb'in omzuna dokunarak çekiye diğer eline alıyor.

Caleb dikkatini bana çevirir, dudakları rahatsız edici bir gülümsemeye bürünür.

"Evet," diyorum, elimden geldiğince samimi bir şekilde, ancak bunu yapmak için harcadığım çabadan dolayı gözlerim buğulanıyor.

"İyi geceler, ikinize de," diyor Dr. Torres. "Bunu hak ettiniz!" diye ekliyor ve elinde müstehcen büyüklükteki çekle sahneden uzaklaşıyor.

"*Cidden* kızdın mu?" Caleb neredeyse fısıldayarak sorar, gözleri başımın üstünden aşağıdaki masalara ve konuklara doğru kayar.

"Şey, duruma göre." Çenesinin altına bakarak onu bana dönene kadar sert bir şekilde bakıyorum.

"Neye?" Kaşlarından biri meydan okurcasına yukarı kalkar. *Kabul ediyorum.*

"Bo'nun beni bulması için geçen on dakika içinde fazladan yüz bin dolar toplamayı nasıl başardığımıza."

Başparmağıyla burnunun kenarını, sonra da dudaklarının hemen üstünü kaşıyor, başını eğip dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Son anda, isimsiz bir bağışçı olduğunu söylesem inanır mısınız?"

"Hayır," diye kısa bir iç çekerek cevap veriyorum. "İnanmazdım." Serbest elime uzanıyor ama ben geri çekilip elimi kalçama koyuyorum. Sonra şampanya kadehini dudaklarıma götürdüm ve kadehin üzerinden ona kararlı bir şekilde bakarak son damlasına kadar içtim. Parmakları sol elindeki altın alyansı ile oynadı, ben bitirene kadar yüzük parmağında çevirip durdu. Bitirince başparmağımla alt dudağımı sildim ve başımı bekleyerek eğdim, bilerek ifadesiz bir yüz ifadesini korudum.

Caleb bana doğru eğildi ve fısıltıyla konuştu. "Bu gece için çok çalıştın Sar... Ben ne yapmalıydım?"

Alaycı bir şekilde güldüm. O hiç anlamamıştı. "*Hiçbir şey*, Caleb. Hiçbir şey yapmaman gerekiyordu," dedim, biraz fazla yüksek sesle. Bunu fark ettim çünkü Caleb'in gözleri sahnenin ötesindeki kalabalığa panikle bakıyordu.

Çenesi gerilir, boynunun yanındaki damarları belirginleşir ve alçak, titrek bir sesle konuşmaya başlar. "Şu anda neden tartıştığımızı bile bilmiyorum ama..." Durur, kollarını kavuşturur. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Kimse yokken?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, topuklarımı dönüp sahneden fırlayarak çıkıyorum; onun peşimden geleceğini biliyorum. Balo salonunu geçip mutfağa ve daha önce cesaretimi topladığım tanıdık karanlık koridora doğru ilerliyorum, Bo ve Win'in hâlâ durduğu çift kapıya yaklaşıyorum.

"Biz gidiyoruz. Bakıcımız geç kalamaz ve..." Win cümlesini bitirmez, topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken çantasını nazikçe Bo'nun kollarına iterek. Onları ikinci kez bakmadan geçiyorum, durmak için çok kızgınım. Bo'nun uzun ve alçak bir ısıklık çaldığını duyuyorum, bu da benim hissettiğim kadar kızgın görüldüğümü gösteriyor.

Arkamdaki tanıdık ayak sesleri aniden kesildiğinde, arkama dönüp Caleb'in ikisine de düşünceli bir veda ettiğini gördüm. Öfke, onun arkadaşlarımızla sohbet etmek için zaman ayırıp

, onun beni takip etmesi gerekirken arkadaşlarımızla sohbet etmek için zaman ayırması

beni takip etmesi *gerekirken*, arkadaşlarımızla sohbet etmek için zaman ayırması

Şimdi, her şeyin üstüne bir de Caleb *en iyi arkadaş ödülünü* de kazanıyor.

Çift kapıyı iterek, yedek masaların dizili olduğu bir depo odasına girip boş şampanya kadehini bir rafa koyuyorum. Topuklu ayakkabılarımı zorla çıkarıp boş bir el arabasına atıyorum ve çılgınca daireler çizerek dolaşmaya başlıyorum. Çenemi o kadar sert ovuşturuyorum ki, makyajımın bir kısmının avucuma bulaştığından eminim.

"Sarah?" Caleb koridordan endişeyle seslendi. Arkasında çift kapının kapandığını duydum, kalabalığın ve müziğin sesleri kapandıkça boğuklaştı. "Burada mısın?"

"Buradayım," diye cevap veriyorum, kollarımı kavuşturarak. Bu sırada saatimin tokası

—annemin saati—elbisemin tül kısmına takılır. İnleyerek onu çekmeye başlarım.

"Nerede?" Caleb'in sesi yaklaşmamış gibi geliyor.

"Depo odasındayım!" diye bağıriyorum, saati çıkarmaya çalışırken. Gözlerim kızarıyor, bileğimi biraz fazla sertçe çekiyorum. Çaresizce, saatin tokası kırılıp linolyum zemine düşmesini izliyorum. Eğilip saati almak için eğildiğimde, elbisenin tülünün de yırtıldığını fark ediyorum. "Tabii ya," diye mırıldanarak kırık saati saklamak için göğüs dekolteme sıkıştırdım.

Bu elbisenin cepleri yoktu. Annemin bana diktği elbiselerin *hep* cepleri vardı.

"Sarah?" Caleb tekrar seslenir, *görünüşe göre* dostça bir Marco Polo oyunu başlatmaya çalışıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıriyorum ve sanki bir uçağa el sallıyormuş gibi kollarımı başımın üzerine kaldırarak koridora çıkıyorum. "Bu koridorda açık bir kapı var ve içinde bir kadın 'Sarı Duvar Kağıdı' romanındaki gibi çıldırıyor. Oradan kıpırdamayı denedin mi hiç? Buraya gel!"

Caleb derin bir nefes alarak göğsünü şişirir ve burun delikleri genişler. "Sarah, bu gecenin senin için duygusal olduğunu biliyorum ama..." Keskin kahkaham onu keser ve bana doğru yürümeye başlar.

"Tabii, elbette, *duygusal*. Ben duygusalım! Sana kızgın olmamın hiçbir mazereti olamaz."

"Belki bana *neden* bana kızgın olduğunu açıklayabilirsen?" Caleb, ben odanın içine sıkışana kadar yaklaşarak sorar. Koridora hızlı ve gergin bir bakış attıktan sonra

"Bu *benim* bağış toplama etkinliğimdi, Caleb. Benim. Senin değil. Başkasının da değil. Her şeyi kendim yaptım ve başarısız *ya da* başarılı olmayı kendim istedim."

"Tek başına, ha?" diye sorar, sesi alaycı bir tonda. "Evet," diye cevap veririm.

Caleb sinirli bir şekilde iç çekerek tavana bakarken beyaz gömleğinin üst düğmesini açar ve adam elması ile göğsündeki tüyleri ortaya çıkarır. "Tamam, tabii..." der, alaycı bir tonla. "Peki, konuk listesi. O *nasıl* oldu?"

Dişlerimi sıkarak ona dik dik baktım.

Boş bakışlarımın ardındaki alaycı düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi başını salladı, dudakları iğrenç bir kendini beğenmiş ifadeyle büzüldü, o ifadeyi kendi yüzünden silmek istedim. "Çünkü o listeyi benim rehberimden hazırlarken mutfak tezgahında oturduğumuzu *çok net* hatırlıyorum."

"Evet, teşekkürler. Harika olmuş. Arkadaşların çok cömertmiş. Ailen de gelerek çok nazik davranmış!" Davetiyeye cevap verme zahmetine bile girmediler, katılmak bir yana, ama Caleb yine de bizim masada onlara yer ayırdı.

Bu, onun yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silip süpürdü. Tarih boyunca hiç kimse, Caleb'in ebeveynlerine duyduğu saygı kadar iki berbat insana bu kadar saygı duymamıştır. "Daha küçükten başla demiştim, Sar." O da öyle yaptı. Bunu yapmasından *nefret ediyorum*. Win de daha dolaylı bir şekilde aynı şeyi söyledi. "Sana demiştim ki..."

"Bu geceyi anlamsız hale getirdiğini anlıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, gözyaşlarım akmak üzere. Gözyaşlarımı zorla geri çekiyorum, boğazımda ağırlaşana kadar yutuyorum. Caleb'in beni ağlarken gördüğü anda kavgayı bırakacağını biliyorum. Onun için gözyaşları savaşta beyaz bayrak gibidir, ateşkes çağrısıdır. Belki bu benim için pervasızca bir davranış ama bu gece, aramızda konuşulmayan hayal kırıklıkları birikmeye devam ederken sessiz bir araba yolculuğu yapmak yerine ikimizin de yaralanmasını tercih ederim.

Her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıktım. İyiymişim gibi davranmaktan bıktım. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam Caleb'in bana kızmasını istiyor. *Her zaman* herkesten daha sert davranamam, değil mi?

"Sen devreye girmeden önce, en azından kâr ettim diyebilirdim. Şimdi ise etkinliğin maliyeti ve kendi bağışımızla, kâr etmedik."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Her halükarda zarar ettik," diyor ve balo salonunu işaret ederken omzunu kaldırıyor. "*Haftalar* önce

en azından iki katı bağış toplamak istediğini *söylemişti*. dedi. "Sen buna hiç de yakın değildin."

Aynı fikirde olduğumuz tüm anlar arasında, keşke bu an olmasaydı. "*Bizi kullanmayı seçtiğin zamanları ve sonra seni seviyorum,*" diyorum, sesimi eşit tutmaya çalışarak.

"Anlamadım?" Caleb kollarını kavuşturup öne doğru eğildi.

"*Bize ne kadara mal olduğumu ve benim buna yakın bile olmadığımı söyledin.*" "Sen kendini açıkça ifade ettin. Bu senin etkinliğin, benim değil." "Ama harcadığım para benim değil, *bizim* paramız, değil mi?" diye karşılık veriyorum.

Caleb dudaklarını sıkıştırır. "Benim olan senindir," diye cevaplar keskin bir şekilde.

Bu berbat sözlerin etkisini bir an için hissederek, nazıkçe kapatılmış kapıya bakıyorum. Bu, Caleb'in ben ona sırtımı döndüğümde sahneden inmek için gösterdiği aciliyeti hatırlatıyor. Elbette, dışarıdaki insanların benim hakkımda ne düşündüğü de umurumda, bu yüzden Caleb'in de aynı şeyi yapması ve buna göre davranması beni rahatsız etmemeli. Ama bu, zamanın asla tamamen iyileştiremeyeceği eski bir yarayı açıyor.

Bana kaç kez aksini söylerse söylesin, onu utandırdığımı hissediyorum. Linwood ailesinin tertemiz masa örtüsündeki silinmez kırmızı şarap lekesi gibi.

Annesinin yıllardır bana karşı gösterdiği ilgisizlik, oğluna duyduğu sınırsız gururla tam bir tezat oluşturuyor ve sadece kariyerim veya hırslım olmadığına dair ima eden, geçici, pasif-agresif yorumlarla ifade ediliyor. "Nasıl vakit geçiriyorsun?" gibi sorular ya da "Bütün gün o büyük evde yalnız kalıyor olmalısın" gibi yorumlar. Bunların hemen ardından Caleb'in kız kardeşi Cora'nın kariyer başarıları ya da arkadaşlarının kızları hakkında telefonla yayılan dedikodular geliyor. Bu kızlar şüphesiz çok daha iyi eşler olurdu ve parlak, ışıltılı, bir şekilde hala bekar hayatları vardı. Sanki Caleb'e dünyada başka kadınlar da olduğunu hatırlatmak istercesine. Başarılı kadınlar. Eğer isterse ona çocuk verecek kadınlar, çünkü *elbette* çocuk sahibi olmamamız tamamen benim kararım.

Caleb'in babası Cyrus, cebini doldurmayan hiçbir şeye kayıtsızdır. Caleb'in annesi Michelle ile, on üç yaş büyük olduğu ve iş dünyasında ağ oluşturma konusunda konuk öğretim görevlisi olarak ders verdiği üniversitenin ilk yılında tanışmıştır. Orada değildim ama anahtar kelimelerin şunlar olduğunu tahmin edebilirim: Zengin doğ ve ilerlemek için babanın bağlantılarını kullan. Bu ilk karşılaşmadan sonra Michelle, onun için ve kısa süre sonra herkes için "Chellie" oldu. Linwood ailesi, tüm aile üyelerinin

C harfiyle başlayan isimlere sahip olma geleneği vardır. Ona sevgisinden ya da samimiyetinden Chellie demiyordu, onu kalıba uydurmak için yapıyordu.

Bazen Cyrus'un adım Claire, Charlotte veya Cecelia olsaydı beni daha çok sever miydi diye merak ediyorum. *Hayır... sonuncusu olmaz.*

"Bu gece için üzgünüm," diyorum, ona dönerek, gözlerimi kocaman açıp samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Sana mutlaka borcumu ödeyeceğim."

Caleb alnından çenesine kadar elini indirirken omuzları çöküyor. "Lanet olsun, Sarah. Öyle düşünmediğimi biliyorsun. Bu hiç adil değil!" Sesi yükseliyor, ikimizi de ürkütüyor. Caleb nadiren bağırır. Bana hiç bağırmaz. O an donuyor, ben de donuyorum.

"Siktir... Özür dilerim." Uzun bir nefes verip bileklerini şakaklarına götürdü. "Seni üzmem istemedim. Seni üzeceğini düşünmemiştim." Omuzları bir kez daha çöktü. "Gerçekten sadece yardım etmek istemişim."

"Evet," diyorum, sonra mırıldanıyorum, "her zaman çok yardımseversin."

"Bunun için özür dilememi mi bekliyorsun?" diye sordu, kollarını ağır bir şekilde yanlarına indirerek. "Sen bir yerlerde somurtuyordun, açık artırma bitmişti, Bo ve Win'i seni bulmaya gönderdim, ama zaman daralıyordu ve bir karar vermem gerekiyordu. Yüzünü kurtarmak istediğini düşündüğüm için üzgünüm, ama açıkça görülüyor ki gururunu hafife almışım."

"Zor zamanlar!" diye acı bir kakhaha atıyorum. "Gururum bu kadar azaldığında kaynaklarımı saklamam lazım."

Caleb gözlerini devirdi. "Dramatik olma. Gurur duyacak çok şeyin var."

"Gerçekten mi?" Neredeyse histerik bir şekilde gülümserim, burnumun ucu yine gözyaşlarıyla dolarken başımı sallarım. "Ne, tam olarak? Gurur duymam gereken *bir* şey söyle Cay. *Sadece* bana ait olan bir şey. Tamamen kendi başıma yaptığım bir şey."

On yedi yıldır beni tanıyan, yenilikçi ve parlak zekasıyla bir dahi olarak övülen ve sayısız ödül alan adamın tek bir cevap bulmak için çabaladığını izliyorum.

Ve artık bununla mücadele etmek yok, onun sessizliği beni paramparça ediyor.

Kırık bir hıçkırıyla gözyaşları akıyor.

Caleb, aramızdaki mesafeyi azaltıp beni kollarına sararken gözlerini nazikçe kapatıyor.

Yeter, diyorum. Beyaz

bayrak.

Beni eve götür.

ÜÇ

ÜÇ HAFTA SONRA

"HALA DEVAM EDİYOR, DEĞİL Mİ?" Win, Caleb'in veda bile etmeden çıktığı garaj kapısına bakarak sorar. Caleb, her cuma gecesi Bo ve arkadaşlarıyla Dungeons and Dragons oynamak için Win'in evine gider ve Win de benimle telenovela maratonu yapmak için buraya gelir. "Sessiz muamele mi?"

"Evet..." Bu akşamki ikinci kadeh merlot'umu dolduruyorum. "Bağış toplama gecesinden beri." Büyük bir yudum alıyorum, şarabı boğazımda bekletiyorum, sonra yutuyorum. Kadehimi masaya koyup en iyi arkadaşına bakıyorum. Tırnağını ısırtıyor, gözleri benimle garaj kapısı arasında gergin bir şekilde gidip geliyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Biz iyi olacağız," diye tekrar ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum. Caleb daha önce bana hiç *bu kadar* kızmamıştı. Evliliğimiz boyunca, bundan önceki en uzun kavgamız sadece iki gün sürmüştü. Ve o kavgada evin içinde bir tür huysuz hayalet gibi dolaşan *bendim*. Kapıları çarpıp, dolapları aralık bırakıp, çamaşır yığınları benim varlığımın tek kanıtıydı. Caleb değil. O her zaman sakin olan taraf olmuştur. Bunun ne kadar süreceğini tahmin edebilecek hiçbir deneyimim yok. Ya da hiç bitecek mi?

Belki de bu kadar. Belki de sonunda benim saçmalıklarımdan bıktı. Onu suçlayamam.

"Neredeyse bir ay oldu," diyor Win, sağ eliyle nazikçe bardağını kaldırıp sol elinde tuttuğu popcorn kasesini oturma odasına ve bizi bekleyen rahat, beyaz L şeklinde kanepeye doğru götürüyor. "Bahsettiğimiz sen ve Caleb; siz kavga etmezsiniz. Böyle kavga etmezsiniz."

"Bilmiyorum..." Win'in ardından, şekerle dolu birkaç kase ve içeceklerimi taşıyan tepsiyi dengeleyerek onu takip ediyorum. Biri susuzluk için, biri eğlence için, biri rahatlamak için: su, diyet kola ve şarap. Tıpkı June teyzemin bana öğrettiği gibi. Tepsiyi mermer sehpa üzerine koyup kendimi kanepeye atıyorum ve köşe koltuğuna kayıyorum. "Sanırım sorun da bu. Yıllardır sorunları biriktirip, annelerimizin mutfak masasındaki faturalar gibi görmezden geldik. Ama şimdi hepsi vadesi geçmiş ve biz de hepsiyle uğraşmak için çok yorgunuz."

"Eğer seni iyi tanıımıyorsam," dedi Win, kucasına bir yastık koyup ona sarılarak, "sanki pes ediyormuşsun gibi görünüyor."

"O kadar kötü mü olur?" diye soruyorum, ağzıma bir avuç patlamış mısır atarak. "Yani..." diyorum, yarı çiğnenmiş mısır taneleri boğazımda takılı kalıyor. "Genç yaşta evlenen ve otuzlu yaşlarına kadar evli kalan kaç kişi tanıyorsun? İstatistiklere göre yirmi yaşından önce evlenen çiftlerin boşanma olasılığı yüzde elli daha fazla ve boşanma oranları *zaten* başlangıçta yüksek."

Win keskin bir nefes alır, bu da bakışlarımı ona çevirir, popcorn dolu elim havada donar. Yüzündeki ifade, açık bir şaşkınlıkla karışık bir kırgınlıktır. Sanki benim kayıtsız tavrım, Kız İzcilere bağış istemek için bara gelmeden önce onu kışından tokatlamış gibi.

"Google'da mı aradın?" diye sorar, sesi yavaş. "Boşanma oranlarını mı aradın?" "Evet... Ben..." Ona bakamıyorum. Neredeyse özür dilerim, onun rahatsızlığını hissederek. "Evet."

"Sen ve Caleb istatistik *değilsiniz*, Sarah," diyor, sanki ona katılmam gerektiğini hissettirecek şekilde. "Birkaç ay önce her şey yolundaydı, değil mi? Hatta yolundan da öte, bence. Anlamama yardım et..."

Elimdeki patlamış mısırı aramızdaki kaseye geri bırakıp ellerimi kırıntılardan temizliyorum. "Bilmiyorum, Win. Son zamanlarda her şeyi sorgulamaya başladım." Başımı kaldırıp ona baktığımda, nazik ama endişeli gözleriyle bana bakıyor. Rahatlamasını, benim için endişelenmemesini istiyorum, ama aynı zamanda içimi dökmem gerekiyor.

"Son zamanlarda annemi çok düşünüyorum ve kendime tekrar tekrar şu soruyu soruyorum: Son on yılda hayatımda ne başardım?"

Hayatımın bu on yılında elimde *ne* var? Ben kimim? Ve bu sorunun cevabının büyük bir kısmı Caleb'le ilgili. Yani, on dört yaşında çıkmaya başladık." Uzun süre nefes alamadığım için derin bir nefes alıyorum. "Hayatımın yarısından fazlasında Caleb'in diğer yarısıydım. Açıkçası, kendimi bir tür NPC falan mıymışım diye düşünmeye başladım."

Win gözlerini kırıştırır, kirpikleri hızla titrer. Konuşmak için ağzını açar, kapatır, sonra başını sallar. "Bekle, NPC ne?"

"Oyuncu olmayan karakter," diye cevapladım. Hâlâ kafası karışık, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. "Video oyunlarındaki gibi mi? Ana karakterin ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkan ve sonra muhtemelen ekran dışına çıktığında kaybolan karakterler gibi. Caleb bunu bana yıllar önce açıklamıştı, ama sanırım sen bu "bir nerd ile evli olmak" olayına hâlâ alışamadın."

"Sen kendini arka plan karakteri mi sanıyorsun?" diye sordu Win, ses tonu benim istediğimden çok daha endişeli.

Yüzümü ondan saklayarak, yanımdaki kanepenin minderinden tüyleri alıyorum. "Bağış gecesinde Caleb'den gurur duyabileceğim *bir* şey söylemesini istedim. Sadece bana ait bir şey. Ne dedi biliyor musun?" Yüzümü ona dönmeden, utangaçça ona bakıyorum.

Win'in kaşları çatılır, ama gözleri kararır ve kararlılıkla sertleşir. "Cömertliğin mi? Düşünceli olman mı? Mizah anlayışın mı? Muhteşem vücudun mu? Senin..."

"Winnifred," diye sözünü kesiyorum, başımı hafifçe sallayarak. Göğsü derin bir nefesle yükseliyor, sanırım ne diyeceğimi tahmin ediyor. "Hiçbir şey demedi." Omuzlarımı silkiyorum, dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak, hayal kırıklığıyla başka yere bakan anneme bakıyorum. "Caleb aklıma *tek* bir şey bile gelmedi."

"O baskı altında hiç iyi olmamıştır," diyor Win. "Bunu biliyorsun."

"Buna baskı mı diyebiliriz?" diye soruyorum, incinmiş duygularımı içime atarak.

Dudak köşesi daha da aşağıya doğru seğiriyor. "Sanırım değil ama..."

"Bo senin tek bir başarını bile sayamazsa nasıl hissederdin? On yıllık evlilikten sonra, tek bir şeyi gösterip '*Bunu sen yaptın, ne kadar harikasin*' diyemezse? Hatta, iki yıldır birlikte olduğunuzu düşünürsek."

"Korkunç," diye cevaplar, pes etmiş bir şekilde. İçten içe, durumun gerçekte ne kadar vahim olduğunu ona göstermiş olmaktan gurur duymamalıyım, ama duyuyorum. "Korkunç hissederdim," diye tekrarlar, daha sessizce.

"Doğru," diyorum, kanepeye yaslanıp duruşumu düzeltiyorum. "Şimdi erkekleri resmin dışına çıkarın, kendinizle gurur duyabileceğiniz tek bir şey bile bulamadığınızı hayal edin."

"Sarah..."

"Değişmem lazım, Win. Bir şeylerin değişmesi lazım. Ve belki de o şey Caleb'dir. Belki de kendi başıma hayatta kalmam lazım. Ve belki de o da daha iyi olur." İç çekiyorum. "Belki de sonunda anne babasının başından beri düşündüğünü anlıyordur. Ben bir ezikim."

"Sarah Abilene Linwood, sen bir ezik *değilsin*," diyor Win kararlı bir şekilde.

"Ben bir kazanan da değilim," diyorum, diyet kola ve şarabımı alıp arka arkaya yudumlayarak.

"Sen bir bunalımdasın. Bu bir bunalım. Otuzlu yaşların başındaki bir kriz. Sana özel bir şey bulabiliriz." Dizime uzanıp kuvvetlice okşadı. "Okula geri dönebilirsin, çömlekçiliğe başlayabilirsin, astronot olabilirsin, umurumda değil... Ama bir şey bulacaksın." Tereddüt eder, sonra bacağını sıkır. "Biliyorsun, annem hep senin bir gün kendi kitaplarını yazacağını düşünürdü. Hepimiz öyle düşünürdük."

Evet, biliyorum. Denedim ve başaramadım, hatırlattığın için *çok* teşekkürler. "Berbat bir durum, değil mi?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bütün bu zamanım, sağlığım ve kaynaklarım var, ama *hiçbir* şey yapmıyorum, ama annem..."

"Öncelikle Marcie ile kendini karşılaştırmayı *bırakmalısın*." Win elini indirip kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Çünkü bu, sorunlarını çözmene yardımcı olmaz ve evliliğini kurtarmaya da kesinlikle yardımcı olmaz."

"*Evliliğini kurtarmak*" sözleri omurgamda soğuk bir ürperti yaratır. "Lanet olsun, Winnie... Ses tonunu bir anda değiştirdin."

"Bir an durup, bilgi topladım ve neye ihtiyacın olduğunu anladım. Sert sevgiye ihtiyacın var. Caleb'le konuşmalısın, Sar. Bu gece. Tek bir olay planlandığı gibi gitmedi diye tüm hayatını mahvedemezsin. Kendine ezik deyip, vazgeçerek bunu gerçeğe dönüştüremezsin. Sen bundan çok daha iyisin. *Sen* bundan daha iyisin."

Gerçekten mi? Öyle miyim? Sanmıyorum.

"Ya her şey ortaya çıkarsa?" diye soruyorum.

"Ortaya çıkar mı?" Win kaşlarını çatarak tekrarlar.

İki içeceğimi sehpayı koyup hırkamın manşetine bakıyorum. "Ya Caleb ve ben güzel, rahat bir kazak gibiysek? En sevdiğin kazak. Hava soğur soğumaz giymek için sabırsızlandığın kazak."

En mutlu ve en mutsuz anlarında giydiğin kazak. Rahat. Güvenilir. Ama bir gün, bir ilmeğin koptuğunu fark ediyorsun ve ipliği biraz fazla çekiyorsun. Sonra, gevşek ipliğin ucunu bulmak için çekmeye devam ediyorsun. Ama bunun yerine, kazak tamamen parçalanıyor ve sen hiçbir şey giymeden, göğüslerin rüzgarda sallanırken, ayaklarının dibinde bir yığın iplikle kalıyorsun."

"Sonra, sanırım, ipliği alıp başka bir kazak öfersin."

"Ama asla eskisi gibi olmaz," diyorum, ona bakarak, uzun zamandır ondan saklamaya çalıştığım gözlerimin arkasındaki korkuyu görmesine izin vererek.

"Peki... *bu o kadar kötü bir şey mi?*" O, utangaç bir gülümsemeyle bu cümleyi bana geri atar. "Değişiklik istiyorsun, değil mi?" Dizime alaycı bir şekilde bastırır. "Sen ve Caleb birlikte çok güzel bir kazak ördünüz, bebeğim. Ama on yıldan fazla oldu ve giysiler zamanla eskir. Belki de ilk örüldüğünde yaşadığınız zorlukları ve ikinizin de ne kadar genç olduğunuzu düşünürsek, yeterince iyi örülmemiştir. Ama şimdi yeni bir şey yapma şansın var. Kalıcı olacak bir şey. Ve iplik *de* çok güzel."

"Bu benzetme artık sıkıcı olmaya başladı," diye mırıldanarak kolumdaki tüyleri alıyorum.

Win ayağını bacağıma bastırır, ben ona bakana kadar. "İpliği çek ve süveterini sök, sonra yeni bir yumak yap ve baştan başla."

Ona abartılı bir tiksintiyle bakıyorum. "Böyle devam edersen iplikle kendimi boğmayı tercih edebilirim."

"O zaman kendine güzel bir atkı yapmalısın." Win kahve masasına uzanıp ağzına bir jelibon atar. "Hmm," diye mırıldanır, gözleri sağa sola kayarken çiğner. "Eski cankurtaran müdürümü hatırlıyor musun? Helen? Westcliff Point'ten?"

Ona şüpheyle bakıyorum. "Sanırım. Neden?"

"Yvonne ile evli Helen mi? Onunla dört yaz boyunca çalıştım..."

Yardım et lütfen der gibi avuçlarımı tavana doğru kaldırıp tavana bakıyorum. "Konuşmamız nasıl benim evlilik krizi süveterinden buraya geldi? Helen ve Yvonne örgü örüyor mu? Helen Yvonne'u bir atkı ile boğdu mu? Bağlantı nedir? Düşünce sürecine beni de dahil et."

Win gözlerini devirip sırtıttı. "Hala aklımı okuyamaman çok sinir bozucu." Şekerini çiğnemeyi bitirip zorlukla yuttu. "Helen ve Yvonne her yıl çiftler için kamp gezisi düzenliyorlar. Bo ve beni de davet ettiler ama Cando'nun

ve *sen de bilirsin*, bizim yapışkan çocuğumuz... Haziran sonunda yedi gecelik bir gezi."

"Haziran sonu... yani bir haftadan biraz fazla bir süre sonra mı?" "Gregoryen takvimine göre, evet."

"Tamam? Ve?"

"Adı *Reignite*."

"Reignite," diye inanamadan tekrarladım.

"Evet," Win alaycı bir tonla cevap vererek bana bir parça likörlü şeker attı. Onu göğsümden alıp ısırdım ve kırılana kadar ağzımdan çekip çıkardım. "Yvonne bir danışman ve Helen bir açık hava ve rekreasyon terapisti. Yardım ettikleri çiftlerin daha yakın ve daha mutlu bir şekilde geri döndüklerini söyledi."

"Ama açık havada mı?" Hoşnutsuzluğumu gizleyemiyorum.

"Eğer para yatırmam gerekseydi? Yürüyüş ve kamp gezisi açık havada olurdu, evet."

"Caleb ve ben doğa insanları değiliz, Win. Bunu biliyorsun."

"Değişikliğe ihtiyacın olduğunu söylemedin mi?"

"Evet, ama..."

"Yeni bir şey denemek için?"

"Evet, ama..."

"Bence bu sana iyi gelebilir. Yedi gün, dikkatini dağıtan hiçbir şey yok, harika bir doğada biraz çift terapisi. Düşünmek için zamanın olur. Konuşmak için. Hayattan ne istediğini hayal etmek için. En kötü ne olabilir ki?"

"Ormanda çömelip sıçarken vajinam zehirli sarmaşığa sürtünecek."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Vay canına, bu senaryoyu uydururken hiç tereddüt etmedin bile."

"İkimiz de onun ne kadar hassas olduğunu biliyoruz," diyorum, dizlerime bakarak. "Hayatımın geri kalanında onu iyileştirmek için uğraşacağım. *Bu evliliğim için hiç iyi olmaz.*"

"Sana bok atman için katlanabilir bir kova buluruz," diyor Win, içkisine uzanarak. Dilini kullanarak pipetini alıyor, uzun bir yudum alıyor ve sonra yerine koyuyor. "Ooh, ve şu kadınlar için olan işeme aletlerinden de bir tane."

"Yani sana göre," iki elimi havada tırnak işareti yaparak, "*evliliğimi kurtarmak için*," ellerimi kucağıma indirerek, "ormana sıçmam mı gerekiyor? Ya da huniye işemem mi?"

"İnsanlar çok daha az ödül için çok daha fazla şey yaptılar."

"Caleb'i işten izin alması için ikna etmem gerekecek."

"İçimden bir ses bunun o kadar da zor olmayacağını söylüyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "O Bo değil."

Win vücudunu bana doğru çevirir, bükülmüş dizi benimkine değişiyor. Buz mavisi gözleri, rahatsız edici sözlerim aramızdaki boşluğu doldururken sola kayar. Genelde kocalarımızı karşılaştırmam, sesli ya da sessiz. Sadece, onlar farklı. Birisi, her düşüncesini ve hareketini yöneten bir tür aşkla dolu, *diğeri* ise... o kadar değil. Ama belki Caleb de başlangıçta öyleydi. Artık pek hatırlamıyorum.

"Dinle, Sar. Seni bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum. Sen, kocam ve küçük kızımın birlikte benim için en önemli üç kişisin. Ama... Caleb'i sevmek ve onu tanımak için on yedi yılım oldu. O adam seni *seviyor*, bunu her zaman gösteremese de. Bence ona aranızdaki bu tuhaflığı düzeltmek istediğini söylersen, o da kabul eder. Ona nasıl hissettiğini açıklarsan, ikiniz için bunu yapmak isteyecektir."

Yavaşça başımı sallayarak düşünmeye başladım. *En azından ona bu fikri açabilirim, değil mi?* "İnternet siteleri var mı?"

Win telefonunu çıkarır, tarayıcısına yazıp kanepeye yaklaşıp bana gösterir. Web sitesindeki ilk fotoğraf bir grup fotoğrafıdır. On kadar yürüyüşçü, üzerlerinde çeşitli miktarlarda kir ve tozla, hepsi parlak bir şekilde gülümsüyor. Fotoğrafın altında şöyle yazıyor: "*Bir haftalık vahşi doğa tatilimizde kendinize, doğaya ve partnerinize çok ihtiyacınız olan zamanı ayırın. Hepimiz günlük hayatın rutinine kapılmaktan suçluyuz. Siz ve partnerinizin düşünmenize, yeniden bağlanmanıza ve kıvılcımı yeniden ateşlemenize yardımcı olmak için buradayız.*"

"Ee..." diye sordu birkaç dakika sonra. "Ne düşünüyorsun?" "Beğendim..."

"*Ama*" kelimesini dilimin ucunda bıraktım. Win haklı, Caleb ve ben farklı bir şeye ihtiyacımız var. Sıkıntılı ve rahat hayatımızdan çıkmamıza yardımcı olacak bir şeye. Yıllar boyunca bizi gömen şeylerden önce kim olduğumuzu hatırlatacak bir şeye.

"Ee?"

"Caleb," diyorum, "ona sormalıyım, değil mi?" anlamına gelen temkinli bir şekilde.

"Caleb," diye tekrarlar, dedi kendinden kendinden bir ki anlamına "Kesinlikle."

"Seni eve götürmeliyim, sokağa çıkma yasağı başlamak üzere," diyor Caleb, arkamdan omz

"Seni eve götürmeliyim, sokağa çıkma yasağı başlamak üzere," diyor Caleb, sırtımdan beni sıkıca sararken omzuma öpücükler yağdırıyor. "Ama *gerçekten*, gerçekten istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Beş dakika daha." Mutlulukla iç çekiyorum, donmuş pencerelerden içeri giren soğuk kış havasının yanaklarımı ısırdığını hissediyorum. Caleb hava durumuna hazırlıklıymış ve birkaç kalın yün battaniye getirmiş. Şu anda birinin üstünde, diğerinin altında yatıyoruz. Diğer, sütyenimi çıkardıktan ve pencereler buğulanmaya başladıktan sonra bir ara yere düşmüş. "Ne zaman eve gitmen gerekiyor?" diye soruyorum, kollarının arasında kıvrılarak ona sarılmak için dönerek. Neyse ki arka koltuklar çok geniş.

"Babam iş için yok ve annem muhtemelen uyumuştur. Yani, ne zaman istersem."

Caleb, ailesi hakkında konuşurken tavırlarının değiştiğinin farkında mı acaba? Her zamanki kaygısız sesi ne kadar inandırıcı değil. "Bugün senin doğum günün, annen sana iyi geceler demek için uyanık kalmadı mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Hediyelerimi bu sabah okula gitmeden önce verdi."

İçimden utanıyorum. Çocuğunuzu on altıncı doğum gününde görmek için tek amaç bu *olamaz*. Ya da *herhangi* bir doğum günü için. Ama ona bunu söylemeye gönlüm el vermiyor. "Zaten kimse Opa'nın hediyesini geçemez," diyorum

konuyu biraz değiştirerek, başımızın üzerindeki ay tavanını hayranlıkla seyrediyorum. Opa, şüphesiz Caleb'in ailesinden en sevdiğim kişidir. Öncelikle damadını hiç sevmez ve torununu benim gibi görür: nazik, kibar, zeki, düşünceli. Babası gibi zayıf ya da dikkati kolay dağılan biri değildir. Bence Opa, Caleb'e eski arabasını hediye etmeye karar verdi çünkü Caleb'in mümkün olduğunca evden uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

"Sanırım senin hediyen en çok hoşuma gitti," diyor Caleb boynuma fısıldayarak, nabız noktamı emerek açıkta kalan tenimde tüylerimi diken diken ediyor.

Ben de şakacı bir şekilde mırıldanıyorum. "Umarım benim bekaretimi sana *verdiğimi* ima etmiyorsundur..."

Caleb'in boğazından bir kahkaha yükselir. "*Hayır, asla. Annenin yaptığı şapkayı kastettim.*"

"Hey!" diye nefes nefese gülerek ona dönerek söylüyorum. "O şapkayı ben yaptım!" *Aslında onu Win yapmıştı. Karşılığında ona The Crucible hakkında bir kompozisyon yazmıştım.*

"Öyle demiştin, evet." Bana gülümsemek için eğildiğinde, onun ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Bu ne kadar *güzel* bir his.

İlk kez seks yapmanın bu kadar güvenli, sıcak ve rahatlatıcı olacağını hayal bile edemezdim. Annemin bakireliğini kaybetmesini anlatış şekli, beni seksten sonsuza kadar uzaklaştırmaya yetmişti. Ama Caleb benim babam değil, o adam her kimse. Caleb tamamen farklı biri.

Caleb'in memnuniyet dolu iç çekişi, aramızdaki soğuk kış havasında buharlaşarak sis haline dönüşür. "Seni seviyorum," der ve dudaklarını alnıma yaklaştırır. "Seni gerçekten aptalca bir şekilde seviyorum."

Ve *aptalca* derken ne demek istediğini anlıyorum çünkü ben de aynı sonuca vardım... Bu duyguları hissetmek için çok gençiz. Kendimizi bir başkasına bu kadar teslim etmek için çok, çok gençiz. Bu, çoğu ilk aşk gibi büyük olasılıkla sona erecek. Yani ikimiz de kalp kırıklığına doğru koşuyoruz. Ve buna aptalca dışında başka ne denebilir ki?

Ama yine de, şu anda bu olasılığı hiç umursamıyorum.

Belki, sadece belki, kader bizim için daha iyi bir şey hazırlamıştır diye ummayı seçiyorum. Caleb'in rahatlığı, esprileri ve rahatlatıcı varlığı olmadan bir gün bile geçirmeme gerek kalmayacağını umuyorum.

Belki, belki de çoğu insandan daha erken şanslıydım.

Gülümsememi onun boğazına yaslıyorum. "Ben de seni seviyorum."

DÖRT

CALEB O kadar uzun süre duş alıyor ki, ya mastürbasyon yapıyor, benden kaçıyor ya da tuvalete gitmesi gerektiğini fark etmeden suyu açmış. İşte evlilikte edinilen samimi bilgiler.

Neredeyse iki aydır seks yapmadığımız için, mastürbasyon yaptığını ve benden kaçtığını varsaymak mantıklı. Muhtemelen alnını fayansa dayamış, kendini okşarken, omuzlarının arasında, sırtında, kalçalarında ve uyluklarında sıcak su akarken, etrafını buhar bulutları sarmış durumda, tıpkı sayısız kez gördüğüm gibi.

Caleb'in duş alırken odaya girmeyi, banyodaki lavaboların arasındaki tezgaha yaslanıp onu izlemeyi seviyorum. Ön kollarındaki tendonların gerilme şekli, boşalırken çıkardığı küçük inlemeler, boşaldıktan sonra attığı rahatlama nefesleri ve ardından duş başlığına dönüp kendini yıkarken kışını mükemmel bir şekilde görebilmem, hepsi birden çok seksi.

Bana izlememin sorun olmadığını ama neden izlemek istediğimi pek anlamadığını söyledi. Ben de bu sözlerinin ikiyüzlülüğünü hemen ortaya çıkardım, çünkü o benim parmaklarımla ya da oyuncaklarla kendimi tatmin etmemi izlemeyi çok *seviyor*. En az on kez telefonuyla kaydetmek için yalvardı. *Gerçekten* yalvardı. Dizlerinin üzerine çöküp,

dizlerinin üstüne çöküp sızlanarak yalvarırdı — genellikle yakın ve özel bir gösteri için benim bacaklarımın arasında pozisyon almışken.

Seks bizim için hiçbir zaman sorun olmadı. Gerçi ilk birkaç seferimiz, geriye dönüp bakınca komik derecede garipti, ama bu normal bir şey. Sonuçta ikimiz de bakireydik. Bir süre Win ve ben Caleb'e "Oliver-Oil" derdik, çünkü o *ekstra bakireydi*. Yani, ben de onun ilk öpücüğüydüm. Sonunda onun ilk ve *teki* olduğum ortaya çıktı.

Öpüşmede berbat olabileceğim ve Caleb'in karşılaştırma yapacağı kimse olmadığı için bunun farkında olmayacağı düşüncesi aklıma geldi. Ama öyle olduğumu sanmıyorum. Caleb'le on dört yaşında ilk öpücüğümüzü paylaşmadan önce *birçok* erkekle ve birkaç kızla öpüşmüştüm ve hiç şikayet almamıştım.

İlk öpücüğümü on bir yaşında aldım, ki bu oldukça erken bir yaş sayılır, ama annem ve June teyzemin dediğine göre ben erken gelişmiş bir çocuktum. Ergenlik, yedinci sınıfa başlamadan önceki yaz beni bir kamyon gibi vurdu. İki ay içinde sütyen giymeye gerek duymayan birinden, antrenman sütyeni giyen birine, sonra da tam bir B bedenine dönüştüm. Yeni göğüslerim, sınıfımdaki erkekler için bir yarasa işareti gibiydi ve bazıları Eylül ayında farklı (yani daha uzun) bir şekilde geri döndüler. Her ne olursa olsun, onların dikkatini çekmişim ve bunu çok seviyordum.

On üç yaşına kadar her zaman öpüşmekle kaldık, ta ki sıradan bir çocuk futbol antrenmanından sonra spor malzemelerinin bulunduğu kulübenin arkasında elini gömleğimin içine sokabilir mi diye sorana kadar. Win köşeden öğretmenleri ve diğer öğrencileri gözetlerken, o elini nazıkçe sütyenimin dışına koydu. Sonra ona yalan söyledim ve *harika* olduğunu söyledim, ama o çocukla bir daha kasten konuşmadım.

Sonra Caleb ile tanıştım. Ailesinin isteğine karşı gelerek, zengin mezunlar tarafından bağışlanan bilgisayar laboratuvarı nedeniyle özel okuldan devlet okuluna transfer olmaya cesaret etti.

Bir yıldan fazla çıktık ve *sonunda* öpüşmekten öteye geçtik. O işleri yavaştan almak istiyordu ve ben de buna saygı duydum, ama Win'e onun benden hoşlanıp hoşlanmadığını sorup durarak epey ağladım. On dört yaşındaki ben, onun iffetini ilgisizlikle karıştırmıştım. Sonuçta, baskı yapanların erkekler olması gerekmez mi? En azından o zamanlar öyle inanıyordum. Annem, okuldan sonra bize izlettirdiği, ergen erkeklerin ve hormonlarının tehlikeleri, ergen erkeklerin ve uyuşturucularının tehlikeleri, ergen erkeklerin ve alkolün tehlikeleri, ya da genel olarak ergen erkeklerin tehlikeleri hakkında özel programlar izlettirerek bu inancımı pekiştirmişti.

Ders şuydu: Erkekler sana baskı yapacaktır, sen de hayır demelisin!

Ama Caleb bana hiç baskı yapmadı ve ben *kesinlikle* evet derdim!

Sonunda Caleb ehliyetini aldı ve 16. yaş günü hediyesi olarak büyükbabasının 1995 model LeSabre'sini aldı. Bu olayı, evimden 20 dakika uzaklıktaki terk edilmiş bir Zellers'ın loş otoparkında birbirimizin kıyafetlerini yırtarak kutladık. O araba o günden sonra epey yol yaptı.

Caleb, ailesinin evinde seks yapmaya asla cesaret edemezdi ve annem, beni doğduğumda çok genç olduğu için yatak odamın kapısının her zaman açık olması konusunda *çok* katıydı. Caleb üniversitenin ilk yılı için evden taşınana kadar tek yerimiz arabanın arka koltuğuydu. Bugüne kadar hala bir Buick bayisinin önünden kızarmadan geçemiyorum.

Bir süre ilişkimiz basitti. En büyük tartışmamız, Caleb'in yaz tatillerinde benimle evde kalmak yerine ailesiyle Avrupa'yı gezmeyi tercih etmesi üzerineydi... Yerel bir fuara gitmek ya da, bilmiyorum, doksanların sonlarından beri yeni kitap almamış ikinci el kitapçıya gitmek gibi şeyler. Ben, İtalyan gelatosunu henüz tatmamış, aşk acısı çeken bir ergendim, bu yüzden, dürüst olmak gerekirse, ondan neyi feda etmesini istediğimi bilmiyordum. Sonra, on birinci sınıfta, anneme teşhis kondu. O ana kadar uzun ve zorlu bir süreç olmuştu. Sayısız testlerden geçmişti, düzinelerce uzmana görüldü, defalarca sonuçsuz kaldı ve bunu gizlemek için çok çabalasa da yorgunluğunu görebiliyordum.

sonunda bir cevap bulmak rahatlatıcı olurdu, ama o cevap ALS olmasaydı.

Annem ve June teyzem, Win ve beni oturup haberleri vermek için çağırdıklarında, Caleb'den gitmesini istemediler. Bunun yerine, üçümüzü ikinci el mağazasından aldığımız kanepeye oturmamızı istediler ve karşımıza geçip, hayatımızın o ana kadar bildiğimiz haliyle sona erdiğini söyleyen, ölüm cezası gibi bir haber verdiler. Beşimiz de ağlayarak ve gözyaşları içinde birbirimize sarıldığımızda, Caleb'in fark edilmeyen bir anda ailemizin bir parçası haline geldiğini anladım.

O günden itibaren Caleb her sabah Win ve beni okula götürmek için yolunu uzatıp her öğleden sonra bizi eve bırakmak için gelmeye başladı.

Bazen okuldaki diğer kızlar, Caleb'in her gün bizi okula götürmesinin ne kadar *sevimli* olduğunu söylerdi. Ve haklıydılar, öyleydi. Ama bu, genç ve kaygısızların basit bakış açıсыydı. Gerçekte, otobüste boşa harcayacağım o ekstra otuz dakika, okula gitmeden önce annemin kalktığından, kahvaltı yaptığından ve rahat olduğundan emin olmak için bana zaman veriyordu. Caleb ve benim sıradan

lise aşıkları olmadığımızı, birlikte geçirebileceğimiz her ekstra dakikaya can attığımızı. Aileme hizmet eden bir rutinin ne kadar ciddi ve yetişkin geldiğini. Birinin benim yükümü hafifletmek için kendi yükünü üstlendiği için hissettiğim minnettarlığı nasıl ifade edebilirdim?

Caleb, onların aptal, güzel günlerin erkek arkadaşları gibi değildi. O bir geçim kaynağıydı. O bir bakıcıydı. Kendimi, bizim *neredeyse* yetişkin olduğumuza ikna ettim. Kızların tatlı sözlerine sadece gülümseyip "Evet, o en iyisi" diye cevap verdiğim günlerde, öğle arasında Caleb'in arabasında ona oral seks yapardım. Teşekkür etmek için en azından bunu yapabileceğimi düşünmüştüm.

Sebebi ne olursa olsun, üçümüzün her gün paylaştığı o araba yolculukları en sevdiğim anılarımdan bazılarını oluşturuyor.

Annemizin dairesi ikinci kattaydı ve paslı balkonumuz binanın ana girişinin hemen üzerindeydi. Her öğleden sonra, June teyze dışarıda olur, "sigarayı bıraktıktan" sonra kendine izin verdiği *tek* sigarayı içer ve yüksek yerinden Caleb'e sevgiyle alay ederdi. Genellikle huzurevindeki vardiyasından yeni gelmiş olur, önlüğünü giymiş ve saçları komik bir şekilde dağınık olurdu.

Caleb her şeyi doğal karşılıyordu. Birkaç gün sonra, yarı dairesel garaj yoluna girmeden önce heyecanla camını indirmeye başladı. Onun bu özelliğini çok seviyordum. Büyüdüğü kibar toplumun yankı odasından rağmen, bizim evimizi olduğu gibi kabul ediyordu. Kaotik, küstah, dağınık ve sevgi dolu alaycı.

June teyze onu çamaşırları katlamaya zorlarken haftanın erkeği hakkında sohbet ederdi, annem ise ona yemek yapmayı öğretirken randevularından bahsederdi, çünkü Caleb evde bu işleri hiç öğrenmemiştii. Ve bir süre sonra, Caleb'in *ya da* annemin teşhisinden önceki hayatımızın nasıl olduğunu hatırlamak zorlaşmıştı. Sanki ikisi de hep oradaymış gibi geliyordu.

Tanrım, o berbat daireyi özlüyorum. Annemin yatağına onunla birlikte girmeyi özlüyorum. Henüz yaşanacak çok şey olduğunu hissetmeyi özlüyorum, her şeyin çoktan geçmiş olmadığını. Benim de bakmam gereken biri varken bana baktığı için Caleb'e duyduğum minnettarlığı özlüyorum. O benim yükümü hafifletirken, yük ben değilim.

Odaklanmak için gözlerimi kırıştırdığımda, düşün hala açık olduğunu fark ettim. Caleb duşa gireli en az otuz dakika olmuş olmalıydı. Bu kadar su kullanımı tek başına David Attenborough'un sert bir belgesel yapmasına yeterdi. Belki Caleb kayıp düşmüştür? Otuzlu yaşlarında insanlar duşa kayıp düşerek ölür mü?

Siktir... Caleb duşumuzda ölü bulunursa, bağış etkinliğinde yaptığımız küçük tartışmanın ardından beni suçlayanlar mutlaka olacaktır. *Zengin genç girişimci ölü bulundu* — magazin gazeteleri böyle yazacaktır — *aptal karısı onu bulup ambulans çağırmak için normal bir insanın yapacağı süreden yirmi dakika daha fazla bekledi.*

Hapse giremem, glüten hassasiyetim var. Hapishane yemeği bağırsaklarımı gözyaşı bombası fabrikasına çevirir.

Battaniyeyi altımdan atıp, parmak uçlarında yürürken banyoya doğru ilerledim ve kapıyı yavaşça açarken telepatik olarak kocamla iletişim kurmaya çalıştım.

Özel anlarını gözetlemiyorum, tamam mı? Aramızda hâlâ garip bir durum olduğunu biliyorum. Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Tamam, belki birazcık göz atarım...

"Cay?" diye fısıldayarak sesleniyorum, sadece kafamı içeri sokuyorum.

Caleb'in sırtı düzelir, başını duş duvarından kaldırır. Bana sırtını dönerek ellerini yanlarına indirir ve boğazını temizler. "Uh hey," diye cevap verir. Sesi kısık ve fayanslı odada yankılanır. "Bir dakika sonra çıkarım..."

Ne yaptığını biliyorum, alaycı bir şekilde şarkı söylemek istiyorum.

Yaramaz, yaramaz çocuk!

"Tamam," diyorum yerine.

"Gerçekten istemiyorum..."

"Düşmüş olursun diye endişelendim," diye sözünü kesiyorum, kendi haysiyetim için. Ya da onun için. Ya da ikisi için de?

"Oh, uh, hayır. Her şey yolunda."

"Tamam. Peki, şey... Keyfine bak." Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, enerjinin değiştiğini hissettim. Caleb'in omuzları gerildi ve iki eliyle saçlarını ovuşturdu, sabit su akışının altında duruyordu. Orada ne yaptığını anladım ve bu, onun heyecanını bastırmaya yetti. Bu yeni bir düşüş.

Başını eğerek Caleb duşu kapatır ve cam kapıyı sertçe açar. Bir anlığına, tamamen çıplak, sırlıklam vücudunu görürüm, sonra havluyu beline sarar ve somurtkan bir tavırla banyo lavabosuna doğru yürür.

Kapının eşiğinde garip bir şekilde hareketsiz duruyorum. Şu anda, gözle görülür şekilde üzgünken ondan uzaklaşırsam, çok net bir mesaj vermiş olurum.

mesaj: Umurumda değil. Ama alternatif olarak, burada durup ona bakakalmak da pek yardımcı olmuyor.

Tanrım... Bu adam yanımda işerken, aynada sivilcelerini sıkımtım, kaç kez saydım bilmiyorum. Dişlerini fırçalarken yanında olmak neden birdenbire bu kadar rahatsız edici hale geldi? Bundan *nefret ediyorum*.

"Konuşabilir miyiz diye umuyordum," diye mırıldanıyorum, bornozumun düğmesini amaçsızca çektiştirirken.

Omzunun üzerinden bakıyor, diş fırçası ağızda vızıldıyor, dudaklarında diş macunu kalıntıları var. "Evet?"

"Evet," diye cevap verdim. "Hazır olduğunda."

Caleb lavaboya tükürdü, sonra duvardaki tutucudan el havlusunu çekti. Üstüne düzgünce katlanmış olan banyo havlusu yere düştü. Hangi havluları ne için kullanması gerektiğini ve nereye koyması gerektiğini denetleme dürtüsüyle mücadele ediyorum — yere değil! — her ne kadar bunu çok istesem de. Caleb, diş macunu kaplı havluyu tezgahın üzerine bırakıp dönerek, ifadesiz bir şekilde bana bakarken kalçasını lavabonun kenarına dayadı.

Win'in vahşi doğa tatili fikrini en iyi nasıl gündeme getirebileceğimi düşünemiyorum. Bu yüzden, aptalca, havlu kullanma kurallarını gündeme getirmemek için başka bir konu bulmaya çalışıyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyorum, duş kabinine bakarak. "Çok... iyi görünüyordun."

Alt dudağı büzülürken kaşları kalkar. Ama *hala* konuşmaz. "Ben... biliyorum, uzun zaman oldu. Biz..."

"Konuşmak istediğın bu muydu? Bizim... ara verdiğimiz dönem mi?" diye sordu. "Şey, hayır. Kısmen, sanırım. *Diğer* ara verdiğimiz dönem, belki."

"Ah."

"Konuşmaktan mı?"

"Evet." Caleb kollarını göğsünün önünde kavuşturur, sonra bir elini yüzüne götürür ve başparmağıyla burnunun kenarını kaşımaya başlar. "Biliyorum, özür dilerim."

"Bağış gecesinden beri gerçek bir konuşma yapmadık. Aramızda bir mesafe olduğunu hissediyorum."

Aramızdaki mesafeyi abartılı, yavaş adımlarla kapatırken başını sallar. "Daha iyi mi?" diye sorar, utangaç bir gülümsemeyle. Yumuşak bir nefes alıp, gözlerini onun yüzünden aramızdaki karo zemine indiririm. "Daha iyi değil," diye fısıldar, benim cevabım yerine.

Birkaç saniye sessizlik hakim. Terlikli ayaklarıma bakarak, hissettiklerimi itiraf edecek gücü bulmaya çalışıyorum. İçimde kaybolmuş gibi hissettiğim bu rahatsız edici duyguyu nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ruhumun her parçası, onun benimle bu yolculuğa çıkmak istemeyeceği endişesiyle dolup taşıyor. Bunun, bizim sonumuz olacağı endişesiyle. *Bu nasıl bir şey olurdu ki? Onsuz bir hayat...*

Caleb tekrar boğazını temizleyerek dikkatimi çekiyor. Konuşmak için ağzını açmadan önce dudaklarını ovuşturuyor. "Bağış etkinliğinden beri duygularımla boğuşuyorum ve henüz bunları nasıl anlatacağımı tam olarak bilemiyorum. Kendimi toparlamadan sana yaklaşmanın sadece başka bir kavgaya neden olacağını düşündüm ve dürüst olmak gerekirse, şu anda işimde çok yoğunum. Eve geldiğimde dinlenmek istiyorum. En son istediğim şey kavga edip kanepede uyumak."

Alaycı bir şekilde güldüm. Yapmamam gerekirdi ama yaptım.

Caleb savunmacı bir tonla sözümü kesmeden pişman olacak zamanım olmuyor. "Belki duymak istediğin şey bu değil Sarah, ama gerçek bu."

"Kanepede uyumak mı?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "*Birden fazla* misafir odamız varken mi?"

"Sözün mecazi anlamı."

"Yani, huzurun için benden kaçtığını mı söylüyorsun? Evet, haklısın, bunu duymak çok kötü. Ama bunun kavga ile sonuçlanmayacağını hiç düşündün mü? *Belki de* yetişkin insanlar gibi kırgınlıklarımızı konuşabiliriz?" Son sorumdaki tavrımın argümanıma yardımcı olmadığını fark ettim.

Caleb dikleşip topuklarının üzerine geri yaslanarak, sanki zihnimi okumaya çalışır gibi gözlerini alnımın ortasına yavaşça kısıyor. "Hayır, pek değil. Henüz geri adım atmaya hazır olmadığım için kavga kaçınılmaz görünüyordu."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

Gülümser, gözleri tavana doğru bakar. "Sadece tartışmalarımız genellikle iki şekilde biter." Parmağını kaldırır, ifadesi benim istediğimden daha şakacıdır. Beni ciddiye almasını istiyorum. *Bunu* ciddiye almasını istiyorum. "Birincisi... Ben geri adım atarım, özür dilerim ve affedilmeyi isterim. İkincisi," ikinci parmağını kaldırır, "Win sana hatalı olduğunu söyler, sen birkaç gün daha ayak dirersin ve sonunda yenilgiyi kabul edip barış teklif edersin."

Yine alaycı bir şekilde gülerek kollarımı kavuşturdum. "Tamam. Tabii... "
Kaşları alaycı bir şekilde kalkar, boğazını titreten kuru bir kahkaha çıkar.
"Yanılıyor muyum?"

"Gerektiğinde özür dilerim, Caleb."

"Kendi tarzında, sanırım."

Ona bekleyerek bakıyorum. Eğer suçlamada bulunacaksa, örnekler vermeye hazır olsa iyi olur.

Kollarını kavuşturur ve sol eliyle pazılarını ovuşturur. "Tamam o zaman. Öncelikle, işten eve geldiğimde izlemek istediğin filmi bana mesaj atıyorsun, ama ben senin o filmi izlemek istemediğini çok iyi biliyorum. Aklıma gelenler arasında *Back to the Future*, *Ferris Bueller's Day Off* ve *Monty Python and the Holy Grail* var."

Oh. "Kim izlemek istemediğimi söyledi?"

"Sen, birkaç kez. Sonra eve geldiğimde, pizzalarının ayak gibi tadı olduğunu düşünmene rağmen, benim en sevdiğim Poncetti's'ten akşam yemeği sipariş ettiğini görürüm. Ya da öğlen vakti ofise uğrayıp bana ve ekibime pasta getirirsin. Ya da en sevdiğim, ben kanepeye oturur oturmaz, üzerinde sadece bornozunla kucağıma tırmanırsın." Gözleri vücudumda dolaşüyor, bu konuşma için biraz fazla müstehcen.

Kendimi farkında olmadan bornozumu göğsüme daha sıkı çekiyorum. Yaklaşırken, duştan çıkan sıcaklığın vücudundan yayıldığını ve mandalina ve bergamot kokulu vücut şampuanının başımı döndüren kokusunu alıyorum. Kokusu diğer duyularımı ve görünüşe göre sağduyumu da bastırmaya çalışıyor.

Seks *yaptıktan sonra* konuşabiliriz, değil mi? Belki de hepsi bu... Son zamanlarda aramızdaki yakınlık eksikliğinden kaynaklanan bir mesafe. Belki de hepsi benim kafamda. Belki birkaç orgazmla her şey yoluna girer...

"Ve, Win bu gece bittiğine göre" — başını kibirli bir şekilde eğerek — "ve en sevdiğim bornozunu giymişsin" — eli kalçama dokunur, yüzünü görmek için sırtımı kamburlaştırmaya zorlar — "ve duşta bana *cesurca* daldın..." Yüzünü benimkine doğru eğmeye başlar.

"Yürüyüşe çıkmak istiyorum," diye patladım, dudakları benimkilerle temas etmek üzereydi. "Üzgünüm, ben, şey, konuşmak istediğim şey buydu. Yürüyüş."

"Yürüyüş," Caleb yavaşça tekrarlar, gözleri hafifçe geri çekilirken benim aralık dudaklarıma odaklanır. "Sen ve ben... ikimiz... doğada?"

Yutkunarak başımı salladım. "Win'in fikriydi."

"Bunu ben de söyleyebilirdim ama neden?"

"Win'le bizim hakkımızda konuşuyordum ve ben, şey, o..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak tavana bakıyorum. "Westcliff'teki patronu Helen ve karısı Yvonne, çiftler için kamp gezileri düzenliyorlar. İlişkilerini yeniden canlandırmak için."

"Bağlarını yeniden kurmak mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. "Yvonne bir ilişki terapisti."

Caleb geri adım atar, eli kalçamdan göğsüne gider, sanki vurmuş gibi göğsünü ovuşturur. Avucunun içiyle göğsünün ortasını ovuştururken sessizce onu izlerim, aynı noktada ileri geri hareket eder. "T-terapi, ha?" der, yutkunmadan önce sesi titrer.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, çenemi yavaşça kaldırıp gözlerimizin buluşmasını bekliyorum. Caleb'in gözleri, birkaç dakika önce sahip olduğu karanlık, şehvet dolu görünümünü kaybetmiş. Şimdi, sanki kafesinden kaçmış bir kuşmuşum gibi beni dikkatle izliyor.

Caleb, tereddütlü olduğunu gizleyemeyecek kadar üç kez başını salladı. "Yapabiliriz... ama kamp yapmak zorunda mıyız?"

Omzumun üzerinden yarı açık banyo kapısının ardındaki yatak odamıza bakıyorum. "Oturup konuşabilir miyiz?" Duştan çıkan buhar, konuştuğumuz konu, kocama bu kadar yakın olmak ya da hepsinin birleşimi mi beni başımı döndürüyor bilmiyorum, ama oturmam lazım.

"Sen... biz..." Caleb kekeliyor, ıslak saçlarını eliyle tarıyor. "Seni dışladığım için özür dilerim, bebeğim, ama..."

"Hadi," diyorum nazikçe. "Sana göstereceğim." Ona sırtımı dönmeden banyo kapısını açıyorum ve başımı eğerek onu takip etmesini işaret ediyorum. Komodinden dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum ve yatağımızın ortasına koyuyorum. Caleb bornozuyla banyodan çıkıyor, beline kemeri bağlarken yanıma, yatağın üzerine oturuyor.

"Bu mu?" diye sorar, biraz nefes nefese. Ben başımı sallar. Caleb sertçe yutar, gözleri ekranı tararken adem elması dışarı çıkar ve trackpad'i kontrol edip okumaya devam eder. "Yani bir haftalık bir şey mi?"

Ben yüzümü buruşturuyorum. "Evet, öyle."

"Yedi gün boyunca yürüyüş ve çadırda uyumak..." "Öyle görünüyor."

"Duş ya da tuvalet yok," diyor, sayfayı kaydırırken, "ya da yatak," diye ekliyor, gözleri, bir dizi bildirimle titremeye başlayan komodinin üzerindeki telefonuna kayıyor. Gelen e-postalar için tanıdık zil sesi

gece gündüz hiç kapatmayı *kabul etmediği*, arka arkaya tekrar tekrar çaldı.

"Ya da telefonlar," diye ekledim. "Ya da iş," diye mırıldandım, telefonu çalmaya başlayınca. Caleb omuzlarını gerdi, bakıp arayanın kim olduğunu okudu. "Geç oldu," dedim. Demek istediğim, açma. Şimdi değil. *Lütfen*.

Caleb tereddüt eder, bana ve komodininin arasında bakışlarını gezdirir. "Lütfen," diye fısıldarım, cesareti kırılmış bir şekilde.

Sesli mesaja geçince içini çeker. Caleb dizüstü bilgisayara eğilerek Reignite'ın web sitesini daha ayrıntılı inceler. "Bu... gerçekten istediğin bu mu? Yani, eğer danışmanlık almak istiyorsan, yakınlarda bir yere başlayabiliriz." Yüzünü buruşturur. "Belki kanepede oturabileceğimiz bir ofis olabilir?" diye ekler, yarı ciddi yarı şakacı. "Sen... biz... gerçekten bu kadar radikal bir şeye ihtiyacımız var mı?" Bana döner.

Yüzündeki çaresiz, endişeli ifade, bir zamanlar tanıdığım o tatlı genç çocuğu o kadar çok hatırlatıyor ki, neredeyse olduğum yerde donup kalıyorum. Caleb'in lise mezuniyet törenine, babası son anda bir iş gezisi nedeniyle katılamadığında gördüğüm ifadeyle aynı. Ya da yıllar sonra, Caleb'in kendi yoğun iş programı nedeniyle üç kez ertelediği, uzun zamandır beklediğimiz ziyaretimizden iki gün önce, Caleb'in sevgili dedesi, annesinin babasının vefat ettiğini öğrendiğimizde. Annemin cenaze töreninden önce cenaze evinin otoparkında ağlarken benim yüzümdeki ifadeyle aynıydı.

Keder, çaresizlik ve kalp ağrısı bir araya gelerek onu tersine yaşlandırdı.

Anında, içimdeki *her* şey onu rahatlatmak istiyor. Alnındaki o tek nemli saç telini itip, onun yerini öpmek istiyorum. Şöyle demek istiyorum: *Hayır, haklısın, önce başka bir şey deneyelim*. Daha kolay bir şey. *Güvenli* bir şey.

Yarın, çok tavsiye edilen bir terapist bulmakla başlayabiliriz. Tabii, çok yoğun olacaklardır, bu yüzden bir iki ay beklememiz gerekecek... *Ama* şehir merkezinde rahat bir ofisleri olacak ve her seans öncesinde bize özenle hazırlanmış latte'ler getirecek güler yüzlü bir resepsiyonistleri olacak. Sonra her seferinde yaklaşık bir saat konuşacağız.

Aslında, ikimizin de önemli bir konuyu düzgünce konuşabilecek kadar rahatlaması için gereken süreyi düşünürsek, belki de kırk dakika sürer. Ama eninde sonunda oraya varırız. Sonra, oradan ayrılırken,

çözülmemiş tartışmalar, yarım kalmış konuşmalar ve bir sonraki randevumuza kadar cesaret edemeyeceğimiz cevaplanmamış sorularla eve dönmek için hoş olmayan bir sessizlik içinde araba yolculuğu yapacağız.

Ama işe yarayabilir, değil mi? Başarabiliriz...

Hayır, kafamın içindeki bir ses fısıldayarak beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Neden her şeyin birdenbire bu kadar acil hale geldiğini tam olarak açıklayamıyorum, keşke açıklayabilsem. Neden bu kadar uzun süre uykuda kalan duygularımın birdenbire su yüzüne çıkıp acil ilgi talep etmeye başladığını bilmiyorum. Ama gerçek bu.

Her gün aynı rutin ve monotonluğu yaşarken, arada hafif terapilerle renklendirilmiş bir hayat sürmek yeterli gelmiyor. Cesur ve kararlı bir adım atmam gerekiyor. Caleb ve benim bu evden ve rutinden çıkıp, bizi tanıdık, hoş ve rahat ortamdan sarsacak bir şeye atılmamız gerekiyor. Derimin altında titreme hissediyorum, artık sessiz kalmayı reddeden, görmezden gelinmesi imkansız bir his.

Dikkatimi kocama çeviriyorum ve nemli, dağınık saç telini parmağımın etrafına doluyorum, sonra onu bırakıp avucumu onun yanağına koyuyorum. "Bence yapmalıyız," diyorum, o kadar sessiz ki, telepatik iletişim gibi. "Bunu gerçekten yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Caleb'in kaşları çatılır, gözleri bilgisayarı tarar. Sanki başını kendi başına tutamayacak kadar ağırmış gibi yanağını avucuma yaslar. "Tamam," der, sesi kararlı ama zayıf, dudakları bileğimin kenarını okşar, nefesi nabzımı ısıtır. "O zaman... gidelim."

ON BEŞ YIL ÖNCE

"CALEB HÂLÂ GELİYOR MU?" Win, devasa kaşıklarla mısır gevreğini yerken sorar. "Ödevim için onun dizüstü bilgisayarını kullanmak istedim," der, ağzı doluyken çenesinden süt damlar.

"İğrençsin," diyorum, buzdolabının kapısını kapatarak. "Ama evet. Yakında gelir."

"Ne zaman bilgisayarlı zengin bir erkek arkadaş bulacaksın?" June teyze, kızını kızdırmak için masanın diğer ucundan bir parça ekmek kabuğu fırlatırken, ben kendime portakal suyu dolduruyorum.

"Belki göğüsleri nihayet büyüdüğünde," diye ekliyorum, Win bana öfkeyle bakarken acımasızca gülümsüyorum.

"Kızlar!" Annem, koridordan açıkça sinirli bir şekilde bağıyor. Üçümüz de donup kalıyoruz ve annem köşeden görüldüğünde utanarak ona bakıyoruz. "Cüzdanımı gördünüz mü?" Hayır, başımı sallıyorum. "Kahretsin... June? Cüzdanım?" Annem telaşla yemek masasına dönerek soruyor.

"Yankesicilik günlerim geride kaldı," teyzem düşüncesizce buharlı kahve fincanına cevap verir.

"Kahretsin! Her yeri iki kez aradım." Annem çantasını tezgaha sertçe bırakır. "Şu anda tüm eşyalarımı yenilemeyi karşılayamam. Bununla uğraşacak vaktim yok!"

Annem *nadiren* küfür eder ve ettiğinde odadaki havayı bozar. Win ve ben, onun renkli dilini kullanmasına karşılık heyecanlı ve beklentili bakışlar atırız.

"Tamam, peki..." Annem, yüzlerimizi tararken ve burnunun köprüsünü sıkarken sert bir sesle konuşur. "Aziz Anthony'ye dua edeceğiz." Hiçbirimiz kıpırdamadan, ona boş boş bakarız. "Hadi, lütfen!"

"Sen değil," der June teyze, Win'e elini sallayarak. "Sen Protestansın."

"Öyle miyim?" diye sorar Win, ağzına daha fazla mısır gevreği tıktırmadan önce. "Ne zamandan beri?"

"Bu acil bir durum! Hadi!" Annem dizlerinin üzerine çöküp haç işareti yapar.

Beş dakika sonra Caleb, kibarca kapıyı çalarak geldiğinde, hepimiz dizlerimizin üzerinde, ellerimizi göğsümüzün önünde birleştirmiş durumdayız. Tereddüt etmeden, kapıyı sakince kapatır, ayakkabılarını çıkarır, sırt çantasını yere bırakır ve yavaşça yanıma çöker. "Ne oldu?" diye fısıldar, tereddütlü ve meraklı bir ifadeyle.

"Kötü bir şey yok... sadece cüzdanımı kaybettim," diye cevap veriyorum, sesini alçaltması için işaret ediyorum.

"Sus!" diye annem sertçe söylüyor ve sanki her şeye baştan başlamak zorunda kalmış gibi haç işareti yapıyor.

"Aziz Anthony'ye dua ediyoruz," diye biraz daha sessizce açıklıyorum. Caleb başını sallar, sonra pozisyonunu alır, ama kayıp eşyaların koruyucu azizini kesinlikle tanımıyor. Ya da diğerlerini de. Birkaç dakika geçtikten sonra, onun bana yaramaz bir gülümsemeyle baktığını fark ediyorum ve ona ters bakmak zorunda kalıyorum.

Yarım saniye sonra, June teyze dua dolu sessizliği bozarak sorar: "Mars, arabayı kontrol ettin mi?"

Annem tartışmak için ağzını açar, ama hemen kapatır. Sonra ön kapıdan dışarı çıkar. Elinde cüzdanıyla özür diler bir gülümsemeyle geri geldiğinde, hepimiz kahkahalara boğuluruz.

"Yanlış alarm, Anthony..." Caleb uzattığı eliyle bana kalkmama yardım ederken, ben fısıldayarak söylüyorum. Parmaklarını benimkilerle kenetleyip, başparmağını bileğimin yanından yukarı doğru kaydırıyor.

"Seni özledim," der yumuşak bir sesle, boş eliyle gözlüklerini yukarı iterek.

"Sadece *bir* gün oldu," der Win alaycı bir şekilde, Caleb'in sırt çantasını karıştırarak.

sırt çantasını karıştırarak alay etti.

"Ben de seni özledim. Özür dilerim..." Yumuşak bakışlarını karşıladım.

"Hepsini." "Hoşuma gitti. Ailem neredeyse hiç aynı odada bir araya gelmez," dedi.

"Bizim başka odamız yok ki," diye şaka yapıyorum.

"Yine de." Omuzlarını silkiyor.

Win, omzuna hafifçe vurup dizüstü bilgisayarını yemek masasına götürdü.

"Teşekkürler, aşkçı!"

"Şifremi yazmalısın," diyor Win'e, elimi bir kez sıkıp bırakıyor ve onun peşinden gidiyor.

Annemin kapının yanında durduğunu fark etmemiştim, dışarı çıkmadan önce bir süre orada bekledi. Birbirimize gülümsedik, daha çok arkadaş gibi, anne ve çocuk gibi değil, ve annem bana göz kırptı. Neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum: *O iyi bir çocuk.*

Katılıyorum, diye cevap veriyorum sessizce.

BEŞ

YENİDEN BAŞLANGIÇIN İLK GÜNÜ

LASTİKLERİMİZ ÇAKILA DEĞDİĞİNDE, kitabımdan başımı kaldırıp yedi kişilik bir grup gördüm.

Kırmızı ve mavi bir motel tabelasının altında, yağmurun kendilerine ve tüm bagajlarına yağdığından habersiz gibi duran, ya çok kısa boylu bir yetişkin ya da bir çocuk vardı. Pardon, bagaj değil. Onların üzerine ve büyük sırt çantalarına. Caleb'in birkaç gün önce eve getirdiği çantalara benziyorlar.

Caleb, Focal'ın pazarlama departmanından Kilimanjaro Dağı'na tırmanmayı başaran Kent adında bir adamın kendisine tavsiye ettiği 65 litrelik sırt çantaları olduğunu heyecanla anlatmıştı. Buna ilk tepkim, giysi ve diğer sıvı olmayan eşyaları taşımak için üretilmiş bir ürünün kapasitesini neden su ile ölçtükleri oldu. Sonra aklıma, Tanzanya'nın sıcağında 19.000 fitlik bir yolculukta

Kent'in yaşadığı korkunç acılar geldi. Yüksek sesle söylediğim şey Caleb'e cevabım şuydu: *Teşekkürler.*

Caleb bu fikre ısındıktan ve Kent'in de fikrini aldıktan sonra, doğaya olan nefretinin, ne tür aletler alabileceği konusundaki heyecanı bastırdığını düşünüyorum. Ağır hizmet tipi sırt çantaları, inanılmaz derecede küçük katlanabilen uyku tulumları, yemek pişirme ve yemek yeme malzemeleri, oturma odamıza kurduğu çadırı, montaj süresini "sekiz dakikanın biraz altına" indirene kadar defalarca söküp tekrar kurdu. Hatta

bile satın aldı, sanki son altı yıldır her gün evden ofisine gitmek için bir uygulamaya güvenmemiş gibi.

Ne yazık ki, Caleb bir hafta boyunca tamamen tatile çıkmaya karar verdi, yani *telefonunu da kapatarak*. Bu da, geçen hafta neredeyse hiç durmadan çalıştığı anlamına geliyordu. Bu yüzden, onun alet edevatlarına olan heyecanını ifade etmekten başka, bundan sonra ne olacağı hakkında konuşacak pek vaktimiz olmadı. Yine de, onun heyecanını iyiye işaret olarak almaya karar verdim.

Win haklıydı, onu ikna etmek zor olmadı. Bu da bir şeydir. En azından, *ikimizin de* bu konuda çalışmak istediği anlamına geliyor. Birbirimiz için daha iyisini yapabileceğimizi kabul ediyoruz.

Helen'in kayıt sonrası e-postasında önerdiği gibi, ikimize de günlükler aldım. Günlüklere ne yazacağımızı söylemedi, sadece yanımızda getirmemizi istedi, ama ben ilk birkaç sayfayı Caleb ile oturumlarımızda birlikte çalışmamız gerektiğini düşündüğüm konularla doldurdum. Tabii seansların olacağını *varsayıyorum*. Çünkü bugün öğlen saatinde otoyol kenarındaki şüpheli bir motelde buluşmamız dışında, bizi başka neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok.

Umarım yanlışlıkla bir tür orman çocukları gibi bir tarikata katılmamışızdır. İtiraf etmeliyim ki, kolayca bir tarikat üyesine dönüşebilirim. Win, yıllar boyunca birçok sokak vaizi ve broşür dağıtan kişiden beni uzaklaştırdı, tam da e-posta adresimi veya imzamımı vermek üzereyken. Karizmatik, kendinden emin bir şekilde konuşan kişilerde, benim kelebek beyinli zihnime altın rengi, parıltıyan bir ışık gibi gelen bir şey var.

Evet, nazik yabancı... Koşulsuz sevildiğimi bilmek istiyorum, çok teşekkür ederim! Ve evet, lütfen bana öbür dünyadan bahsedin, nasıl bir yer? Ve *tabii ki*, ne yapmam gerektiğini, nasıl yapmam gerektiğini, ne zaman ve nerede yapmam gerektiğini de söyleyin ki sonunda doğru bir şey yaptığımı hissedebileyim ve bunu kimin yargılayacağını anlayabileyim. Belki de annem, dinle olan belirsiz ilişkisinde bir şeylerin peşindeydi. Bu işe yaramazsa, belki onu denerim.

Hayatınızdan vazgeçip manastıra girmeyi seçerseniz boşanmak utanç verici mi? O adam İsa olsaydı, Caleb'i başka bir adam için terk ettiği için kimse yargılayamazdı, değil mi?

Caleb park yerine geri geri girmeye başlarken, telefonumu çıkarıp Win'e mesaj atıyorum.

SARAH: Bunun bir tarikat olmadığına emin misin? Tarikat havası var.

WIN: Yvonne ses banyosuna başladı mı? Onun için bile çok hızlı oldu.

SARAH: Bizi neye bulaştırdın?

WIN: Sonra teşekkür edersin.

Win'in bir sonraki mesajı, hiçbir bağlamı olmayan, tuvalette oturan yeğenim Gus'ın bir fotoğrafı.

SARAH: Ne zamandan beri böyle yapıyor?!

WIN: Bo onu oraya koydu çünkü son bir saattir "bok!" diye bağıırıyordu.

SARAH: Ve?

WIN: Kaka yaptı. Garip bir şekilde gurur duydum.

Hızlıca soluma baktım ve Caleb'in de telefonuna odaklandığını fark ettim. Ama sanırım onunki son dakika gelen çok önemli iş e-postaları, tuvalet eğitimi ile ilgili mesajlar değil.

SARAH: Tabii ki öyle olmalı! Kaç tane iki yaşında çocuk tuvalet kelimelerini kullanarak kendi kendine tuvalet eğitimi alır ki? O bir dahi.

WIN: En azından kelimeyi doğru bağlamda kullandı sanırım, ama kreş çok sevinmeyecektir. Ayrıca, bu veda mı? Seni özleyeceğim!

SARAH: Sadece yedi gün sonra telefonunu yine patlatacağım.

WIN: Milyon yıllık ruh sözleşmesini imzalayıp onların saflarına katılana kadar.

SARAH: Öyleyse sanırım bu bir veda. Bin yıl sonra görüşürüz.

WIN: Dışarıda dikkatli ol, tamam mı? Bunu öneren benim ama seni ve Caleb'i doğada hayal etmek geceleri uykumuzu kaçırıyor.

SARAH: Tabii... İkinizin geceleri uykusuz kalmasının sebebi bu. Endişenizi anlıyorum ama biz iyi olacağız.

WIN: Bebek mendillerini aldın mı? İkiniz barışıp sevişirken alt katı temiz tutmalısın.

SARAH: Hiç çadırda sevişmedim... Tavsiyen var mı?

WIN: Çadırda hiç uyumadığımı düşünürsek şaşırtıcı değil? Ama cidden, mendilleri aldın mı? Kimse yürüyüşten sonra kasık kokusu istemez.

SARAH: Mendillerim var! Seks hayatıma bu kadar takılma, ucube!

WIN: Sen de aynı şey.

SARAH: Tamam! Sinyal kayboluyor! Ormandayız! Hoşça kal!

WIN: DİKKATLİ OL! Ve ipucu olarak, mümkünse şişme yatakta sevişme. Şişme yatağı patlatıp sert zeminde uyumak ve sert zeminde uyumak zorunda kalmaktan daha üzücü bir şey yoktur.

SARAH: Şilte var, yatak değil.

WIN: O zaman o matları iyi kullanın, bebeğim.

"Neden böyle gülümsüyorsun?" Caleb sıcak bir şekilde sorarak, dizimin üzerinden uzanıp telefonunu torpido gözüne koydu.

"Win ve Gus."

"Zaten grup sohbetiniz mi var? Gus çok hızlı büyüyor."

Gülümseyerek gözlerimi deviriyorum. Telefonumu kapatıyorum ama Caleb'in telefonuyla birlikte kilitlemek için tereddüt ederek ellerimde ileri geri atıyorum. "Fotoğraf çekemeyeceğiz," diyorum, telefonu aramızda tutarak.

Caleb'in kaşları, çarpık gülümsemesiyle birlikte yükselir.

"Peki ya acil bir durum olursa? Nasıl yardım çağıracağız?" diye soruyorum.

"Eminim Helen ve Yvonne bunun için bir plan yapmıştır."

"Ya biri bir film veya dizi adından bahsederse ama kimse başrol oyuncusunun adını hatırlamazsa? Ya da şarkı sözlerini hatırlar ama şarkının adını hatırlamazsa? Ne yapacağız? *Yedi* gün boyunca bilmediğimiz için sinirlenip oturacak mıyız?"

"Sanırım en yakın uçurumu bulup kendimizi bu ızdıraptan kurtarmak zorunda kalacağız." Caleb orta konsola eğilir ve yüzümü avuçlayarak başparmağını çenemde gezdirir. Garip bir şekilde samimi hissettirir. *Garip* diyorum çünkü bu kadar hassas bir dokunuşun, bu motel otoparkında bulunmamızın nedeni ile birleşmesi beni rahatsız ediyor. "Bu uygun mu?" Caleb, gözleri yüzüme odaklanırken gülümsemesi kayboluyor.

"Evet, sanırım biraz kafam karışık."

O başını sallar, eli biraz sertleşir ama geri çekmez. Gözleri benimkilere şefkatle bakarken, burun deliklerini genişleten uzun bir nefes alır.

"Merhaba," diye fısıldadım, ağzımın köşesi onun avucuna değiyordu.

Caleb yumuşakça gülümser. "Merhaba, bebeğim. Başlamadan önce, seni sevdiğimi ve burada olduğumuz için mutlu olduğumu söylemek istiyorum."

Sessizce ona bakıyorum. Yıllardır onun bir sonraki hareketini tahmin edip bu üç kelimeyi defalarca duyduktan sonra, bunun beni hazırlıksız yakalaması garip. Ama üzücü bir şekilde, ikimizin de birbirimize kasten "*seni seviyorum*" demesinin üzerinden en az birkaç ay geçtiğini fark ediyorum. Bunu her gün rutin olarak söylüyoruz. Telefonu kapattığımızda, sabah Caleb işe giderken ve uykuya dalmadan önce... Ya da daha doğrusu, yatakta yan dönüp telefonlarımızı karıştırmaya başlamadan önce. Ve bu üç kelimenin kasıtlı, odaklanmış ve amaçlı bir şekilde söylenmesi, burada olmamızı gereksiz hissettirmesi daha da garip.

Eve gidelim, diye düşünüyorum. Bilinçli aşk yeter. Eve gidebiliriz, ben bir iş bulabilirim ve bunun bana bir amaç vermesini ya da en azından beni üretken bir yöne yönlendirmesini umabilirim, sonra da işaret edip "*bu sadece benim*" diyebileceğim bir şeyim olur. Ayda bir kez terapiye gideceğiz ve yine tavşan gibi sevişeceğiz. Bütün bunlara ihtiyacımız yok. Zaten aptalca bir fikirdi. Caleb neredeyse doğaya alerjisi var ve yeni yürüyüş ayakkabılarımı doğru düzgün giymeden giydim, kesinlikle su toplayacaklar.

Ağzımı gülmek için açıyorum, "*Ne halt ediyoruz biz?*" demek için. *Buradan gidelim. Ben de seni seviyorum* demek ve *bunun yeterli olacağını düşünmek yeterli olabilir.*

Ama Caleb sözü ona gelir. "Eğer seni bu rutinden çıkarmak için yapmamız gereken buysa, ben seve seve yaparım. Linwood takımı, değil mi?" Geriye yaslanır ve yumruğunu benim yumruğuma çarpmam için uzatır.

Ve işte, yine gerçeklik yüzümüze çarptı.

Caleb yumruğuna bakar, sonra yüzüme bakar ve yavaşça elini kucağına indirir. "Hayır mı?" diye sorar ve ardından emin olmayan, titrek bir kahkaha atar.

Onu özlemle bakarak, gözlerini şaşkınlıkla kısarken, uzun ve sessiz bir an boyunca göz teması kurdum. Sonra, kemerimi çözmek için nazikçe hareket ederek vücudumu arabanın önüne çevirdim. "Bu *sadece* benim için değil, Cay." Beklerim, onun sonraki sözlerini dikkatle dinlerim. Bunun yerine, aramızdaki tek ses, arabanın ön camına ve tavanına yağan yağmurdur. "Bu ikimiz için olmalı," diye hatırlatırım ona. "Daha iyi iletişim kurmayı öğrenmek için. İçimize bakmak için. Yeniden bağlanmak için," diye eklerim.

"Tabii, elbette, evet." Caleb, sanki bir ipucu, bir anı *ya da* kaçış yolu arıyormuş gibi aramızdaki boşluğu tarar ve evlilik yüzüğünü oynamaya başlar. "Biliyorum."

"Ama söylediklerin sanki her şeyi benimle ilgiliymiş gibi... Sanki ben kırık bir dişliymişim gibi bozuk dişli bu işleyen işleyen makinenin kırık dişlisiymişim gibi." I gülümsedim , incinmişliği gizlemeye çalışarak. Neden böyle yaptığımı bilmiyorum, ama bu bana doğal geliyor. "Öyle demek istemedim," diyor savunmacı bir tavırla, çenesini kaldırıp bana bakarak

. "Bunu biliyorsun."

Caleb kendini savunurken sık sık "*Bunu biliyorsun*" der. Onun ağzından çıkan bu söz beni çok rahatsız eder. Benim için "*Bunu biliyorsun*" demek, "*Mantıksız davranıyorsun*" demekle aynı şeydir. Çünkü Caleb her "*Bunu biliyorsun*" demeden önce ne demek istediğini gerçekten bilseydim, ortada olmayan bir sorunu yaratmış olurum. Onun niyetinin benim duygularımı incitmek olduğunu düşünmeyi seçmiş olurum, ki bunu hiç yapmadım. Caleb'in iyi biri olduğunu biliyorum. Kimseye zarar vermek için aktif olarak çaba gösteren biri olmadığını biliyorum. Ama bana zarar vermek *istememesi*, zarar veremeyeceği anlamına gelmez ve bu cümleyi sanki bir tür "hapisten kurtulma kartı" gibi kullanmasından bıktım.

"Senin, buraya *benim rutinimden* kurtulmak için geldiğimizi söylediğinde nasıl hissettiğimi söylüyorsun." Telefonumu onun telefonuyla birlikte torpido gözüne koydum ve kapattım. *Hoşça kal dünya*. "Ne demek istediğini bilmiyorum, ama bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyorum."

"Tamam," diyor, sert bir tavırla kendi emniyet kemerini çıkarıyor. "Öyleyse özür dilerim. Sadece buraya gelmenin senin fikrin olduğunu ve bunu yapmaktan mutlu olduğumu söylemek istedim. Yola çıkmadan önce güzel bir an geçirmek istemiştin."

"Tamam," diye cevap verdim, aynı şekilde kısa bir tonla. "Ama..." Kendimi durdurdum, hayal kırıklığıyla iç çekerek gözlerimi kapattım, bir sonraki kelimeleri akılcıca seçmek için bir ana ihtiyacım vardı. *Bunun*, burada olmamızın bir nedeni olduğunu anlamıyor mu? Bağış toplama etkinliğinden sonra kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Kurtarıcı ve kurtarılan rollerinin artık sona ermesi gerektiğini. Onu da aynı şekilde boğmuyor mu?

Kendimi toparladıktan sonra, tereddütle ona doğru uzanıp, onun daha önce bana yaptığı gibi yüzünü avuçlarımla kavradım. Başparmağımı sakalının üzerinde gezdirirken, yedi gün tıraş olmazsa yakında ortaya çıkacak sakalını düşündüm. Caleb'in annesi, Yunan genlerini oğluna da geçirmiş. Sabah tıraş olduktan birkaç saat sonra öğleye kadar sakalları uzamaya başlıyor. Sakalını sadece bir kez uzattı ve o da kasıtlı değildi. Annem vefat etmeden önceki haftaydı, evde kısa vardiyalarla uyuyup, annemin hastane yatağının başında oturarak nöbet tutuyorduk. Bu anı, kalbimi

nostaljik bir melankoli ile dolduruyor ve ben onun yanağını fırçalamaya devam ederken dikkatimi yeniden toplamaya çalışıyorum.

"Gelmeyi kabul ettiğin ve beni daha iyi hissetmemi istediğin için minnettarım... ama bu deneyime ve *sana* da verebileceklerine açık olduğunu bilmem gerekiyor."

"Öyleyim," diyor, utangaç bir şekilde parmaklarını elimin arkasına koyup utangaçça aşağı bakıyor. "Yapmam gereken işler olduğunu biliyorum. Öyle demek istemedim."

İşte, diye düşündüm, *tekrar konuşmaya başladık*. "Gördün mü..." Ona gülümsedim. "Daha iyi iletişim kurmaya başladık bile, daha park yerinden çıkmadık bile." Göz hizasına gelmek için eğildim. "Ben de seni seviyorum" dedim, Caleb'in tüm kararlılığıyla, her kelimeyi tek tek telaffuz ederek, "çok seviyorum."

Omuzları bir nefesle gevşedi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ağzına bakarak, öpüşmek için öne eğilmeli miyim diye düşündüm. Ama birlikte nefes alıp verirken, gergin anın geçip gitmesine izin verirken, bunu yapmak doğru gelmedi. Böylesi *daha* samimi geliyordu. Önümüzdeki hafta muhtemelen yaşayacağımız birkaç zorlu konuşmanın ilkinin atlatırken birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Çoğu zaman, bir anı geride bırakmak için öpüşerek her şeyi sonlandırıyoruz. Aynı şekilde, birbirimize "seni seviyorum" derken, ara sıra öpüşmek rutin hale geldi. En son ne zaman *sadece* öpüşmek için öpüştüğümüzü hatırlamıyorum. Selam vermek, veda etmek ya da seksin öncesinde değil. Bunun üzerinde de çalışabiliriz.

"Çantaları alayım," diyor Caleb, alnını alnıma dayayarak. O benden uzaklaşırken başımı sallıyorum. Hafif bir kaş çatışıyla ceketinin kapüşonunu takıyor, direksiyonun yanındaki bagaj kapağı düğmesine basıyor ve yağmurun içine arabadan çıkıyor.

Güneşliği indirip küçük dikdörtgen aynada yansımanı kontrol ediyorum. *Her şey yoluna girecek*, annemin gözlerine sahip gergin kadına sessizce söylüyorum. Acı tatlı bir hüznü hissetmeden aynaya bakabileceğim bir gün olacak mı acaba? Onu özlediğim ama aynı zamanda yakınımda olduğunu hissettiğim o duygu.

"Geliyor musun, bebeğim?" Caleb, yağmur sesini bastırarak bagajdan seslenir ve çantasını omzuna atar.

"Evet, üzgünüm!" diye cevap vererek kapüşonumu takıp arabadan *ve doğrudan* bir su birikintisine basıyorum.

İşte başlıyoruz.

ON DÖRT YIL ÖNCE

"SARAH GREEN!" Biraz şapşal görünümlü rehberlik danışmanı koridorun sonundan sesleniyor. "Ne istiyor?" Win ona dik dik bakarak bana soruyor. Annesi sürekli başarısız erkek arkadaşlardan oluşan bir konveyör bandında yaşıyormuş gibi Annesinin bitmek bilmeyen başarısız erkek arkadaşları yüzünden erkeklere karşı doğal güvensizliğini suçlamıyorum, ama yine de onun hemen şüpheli tavrına gözlerimi deviriyorum.

"Sana haber veririm..." Bay Nadeau'nun ofis kapısına yaklaşırken nazikçe başımı sallıyorum. "Merhaba, efendim."

"Seni yakaladığım iyi oldu. Az önce Bayan Vaccaro ile senin hakkında konuşuyordum." *Oh, tanrım.* Frankenstein ve yarattığı arasındaki bariz cinsel gerilimi dile getirdiğim için mi? İnsanları güldürmek istememiştim... *İlk* seferinde. "Son kısa öykünüzden *çok* etkilendi. Öykünüzü eyalet çapında bir yarışmaya göndermek için izninizi almak istiyoruz. Kazanan iki bin dolar ve yazar Cecelia Floodgate ile bire bir mentorluk seansı kazanacak."

"Cecelia Floodgate mı?" Hayretle bakıyorum. "The Champion serisinin yazarı Cecelia Floodgate mi?"

"Evet." Bay Nadeau, bariz heyecanım karşısında gülümsedi. "Onun Ontario'lu olduğunu biliyor muydun?"

Evet. Ayrıca annesinin kızlık soyadını, babasının iki kasaba ötedeki hırdavat dükkanının tam yerini ve kedilerinin üçünün isimlerini ve yaşlarını da biliyorum

... Ama bu muhtemelen paylaşmaya değer bilgiler değil. "Gerçekten Aslında."

"Peki, eğer ilgileniyorsan..."

"İlgileniyorum!" diye sözünü kesip, gergin bir şekilde dudağımı ısırđım. "Ama belki, bir hafta daha düzenlemek için zaman alabilir miyim? Düşünmedim... Şey..."

"Cecelia Floodgate'in, otobüste yazdığın, notunun yüzde ikisini bile etmeyen rastgele bir ödevi okuyacağını düşünmedin mi?"

Ona gülümserim. "Aynen öyle."

"Haftaya sonuna kadar vaktin var, sonra seni kaydederiz." "Tamam." Çok hevesli bir şekilde başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, efendim!"

"Haftaya görüşürüz," der ve ofisine doğru döner. Topuklarımı döndürürüm ve Caleb'in de katıldığı Win'i bulurum, ikisi de bana umutla bakıyor.

"Zengin olacağım!" diye bağırarak Caleb'in kollarına atlıyorum. Neredeyse dört saat sonra, annemi aramak için apartmanımızın kapısından içeri giriyorum.

annemi arıyorum. "Eve geldim!" diye bağıriyorum ve sırt çantamı ayakkabı rafının yanına bırakıyorum. Kapıyı arkamdan kilitliyorum, tezgâhın üzerindeki postaları düşüncesizce karıştırıyorum ve sonra üç yatak odasının kapılarının sıralandığı arka koridora doğru ilerliyorum. Neredeyse evde olduğundan emin olduğum annemden henüz bir cevap duymadığımı fark ediyorum. "Anne? Burada mısın?"

"Buradayım," diye yanıtlıyor yumuşak bir sesle, sesi yarı açık yatak odasının kapısından geliyor.

Öğleden sonra yine yatakta olduğunu fark edince üst dudağım dişlerimin arasına sıkışıyor. Annem son zamanlarda çok yorgun. Yaz başında, yorgunluğunun yanı sıra karıncalanma ve uyuşma hissetmeye başladığında, June teyze ve ben onu nihayet doktora gitmeye ikna ettik, ama aylardır ne sorunu olduğu hala anlaşılmadı. June teyze, annemin çalışma saatlerini azaltabilmesi için huzurevinde fazla mesai yapmaya başladı ama bu da artık pek işe yaramıyor gibi. Henüz hiçbirimizden bu konuda dua etmemizi istemedi, o yüzden endişelenmek için bir neden yok herhalde.

"Hey, bebeğim," diye sıcak bir sesle mırıldanıyor, gözleri açılmak için mücadele ediyor. "Üzgünüm, uyuyakalmışım. Saat üçü geçti mi?" Başımı sallıyorum. "Ah, özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum, yorganın kenarını kaldırıp yanına uzanıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"İyiymi, evet. Hiçbir şey yapmadım." Yutkunması, duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Sen?"

"Bugün öğle arasında çok güzel bir şey oldu." Başımı omzuna yaslıyorum ve o saçlarımla oynamaya başlıyor. Çoğu genç kızın annesinin yatağında yatıp, kollarında sarılmışken parmağını emme isteğiyle mücadele etmediğini biliyorum, ama bu bizim küçük sırrımız olabilir. "Bayan Vaccaro ödevimi bir yazma yarışmasına göndermek istiyor."

"Bu harika, bebeğim," diyor annem heyecanla. "Büyükannem hep ailemizde bir yazar çıkacağını söylerdi. Benim için artık çok geç, o yüzden senin için seviniyorum." Annem gazeteci olma hayallerinden bahsetmez, ama June teyzem bir iki kez bahsetmişti. Sanırım, annemin geçmişinden çıkarmayı tercih ettiği çoğu şey gibi, bu da benim *plansız bir şekilde* dünyaya gelmemle sona erdiği içindir. Tıpkı anne babasıyla ilişkisi, üniversite hayalleri ve uslu kız imajı gibi. Ona bunu telafi etmeyi planlıyorum. Sadece nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum. "Bu geçen hafta okuduğum kısa öykün mü?"

Başımı sallayıp yüzümü göğsüne yasladım. "Cecelia Floodgate kazananın öyküsünü okuyor."

"Senin çok sevdiğin Cecelia mı? Fantastik yazar mı?" Tekrar başımı sallayıp kendime gülümsüyorum.

"Kazanacaksın," diyor cesurca, ama ben alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Annem eğilip parmağını çenemin altına koyuyor ve başımı kaldırarak bana bakmamı sağlıyor. "Sen, benim canım, çok zekisin."

Öyle olmaya çalışacağım. Onun için. "Teşekkürler anne..."

ALT

Caleb gözlüklerini çıkarıp üzerlerindeki suyu silmeye çalışırken, yorgun gülümsemelerle motel tabelasının altında duran yürüyüşçü arkadaşlarımıza yaklaşıyoruz. *Hala* yağmur yağıyor olmasına rağmen bunu yapıyor. Grubumuza sığınabileceğimiz, üç metre bile uzak olmayan tentenin varlığını belirtmek kabalık olur mu acaba? Elbette fark etmişlerdir ve yağmuru tercih ediyorlardır, değil mi? Öyleyse *neden*?

"Hoş geldiniz!" Helen, yaklaşırken neşeyle selam veriyor. Onu, birkaç yıl önce yazın cankurtaran olarak çalıştığı sırada Win'i ziyaret ettiğimde tanıyordum. Helen beyaz tenli, ancak cildi dışarıda çok zaman geçirdiğini ve muhtemelen kombucha içtiğini gösteren bir şekilde bronzlaşmış; iç huzuru ve sağlığıyla parıldıyor. Saçları, ya da şeffaf plastik pançonun altından görebildiğim kısmı, kısa kesilmiş ve siyahların arasında gümüş ve gri teller var. Gözlerinin çevresinde ve gülümsemesinin kenarlarında kırışıklıklar var ve Win'i hatırlatan sessiz bir özgüveni var. Pançonun altında, beyaz kapitone yamalı turkuaz renkli bir kazak ve her bacağının yan tarafında birkaç büyük cep bulunan siyah naylon pantolon giyiyor. "Merhaba, merhaba! Siz Caleb ve Sierra olmalısınız."

"Yaklaşınız! Ben Sarah," diyorum, otoyolda hızla geçen arabaların ve lastiklerinin altında sıçrayan suyun sesini bastırarak.

Yumuşak bir gülümsemeyle, yakınlarda şimşek çakınca paltomun kapüşonunu daha iyi örtmek için yeniden ayarlarım. Caleb, önceden olduğu kadar ıslak olan gözlüklerini tekrar takar, sonra grubun geri kalanına nazikçe başını sallar. Yağmur görüşünü engellediğinde ve dış dünyayla bağlantısını kaybettiğinde kararlılığının kaybolduğunu izlerim.

"Tabii, Sarah, özür dilerim," diye cevaplar Helen. "Caleb ve *Sarah*," der, adımı abartılı bir şekilde telaffuz ederek, "Ben Helen." Avucunu göğsüne koyar, başını hafifçe eğip gülümserken bir an durur. "İkinizle tanışmak bir onur."

Soluna doğru elini uzatan Helen, bize diğer üç çifti tanıtmaya başlar. "Bu yıl daha küçük bir grubuz, ama iyi bir grup. Bunlar sizin yürüyüş arkadaşlarınız, Maggie ve Phil, Jai ve Nina, Henry ve Kieran. Ve bu," derken kolunu yanındaki çocuğun omuzlarına atar, "Libby." Libby, siyah, kabarık bir yağmurlukla o kadar sıkı giyinmiş ki, sadece ağzını, burnunu ve gözlerini görebiliyorum. Benimki gibi çilli ve solgun bir teni var, kaşları o kadar açık renkli ki neredeyse yok gibi. Burada olmaktan pek memnun görünmüyor. "Torunum," diye açıklıyor Helen. "Karım yakınlarda dolaşıp, Doğa Ana'ya yağmuru durdurması için yalvarıyor."

Caleb ve ben gülümsedik, ama kimse gülmedi. Not edildi...

"Hepimiz buradayken artık yola çıkmalıyız. Ben Yvonne'u çağırayım," diyor Helen saatine bakarak. "Gel benimle Lib," diye ekliyor ve Libby'ye arkasından gelmesini işaret ediyor. Genç kız iç çekiyor, omuzları çöküyor ve Helen'in peşinden ağır adımlarla yürüyor.

"İlk kez mi?" Phil, adını doğru hatırlıyorsam, Caleb ile benim aramda bakarak sorar. Phil, gözlüklerini tekrar çıkarırken gözlerini Caleb'den ayırmaz ve beyaz sakalını kaşıyarak sırtar. Tahminimce Phil, gençliğinde muhtemelen futbolcuymuş. Komik bir şekilde hepimizin üzerinde yükseliyor. Geniş omuzları ve derin sesi, dost canlısı ve karizmatik havasını daha da güçlendiriyor.

"O kadar belli mi?" diye soruyorum, *hepsinin* benzer giysiler giydiğini fark edince yüzümü buruşturarak. Özellikle hepsinin giydiği su geçirmez naylon pantolonları dikkatimi çekiyor

—benim zaten sıırıslık olan taytlarımın ve Caleb'in... o

O herif! O da şık pantolon giymiş.

Yanındaki kadın, Maggie, bana eliyle işaret ediyor. "Yıllardır buraya geliyoruz, ama siz ikinizle henüz tanışmadık, hepsi bu." Maggie'nin teni, kocasının gibi koyu, zengin bir kahverengi, ama yanaklarında ve alnında daha açık krem renginde pigment kaybı olan bölgeler var.

Birkaç ay önce *Vogue* dergisinde okuduğum bir makaleden doğru hatırlıyorsam, buna vitiligo deniyor. Maggie çarpıcı bir güzelliğe sahip ve tahminimce ellili yaşlarının başında.

"Tamam."

Caleb sessizce kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Beklenmedik bir hareket, ama tamamen şaşırtıcı da değil. O benden çok daha içe dönük ve rahatlamak için sık sık dokunmaya ihtiyaç duyuyor. Ona bunu sunabilmeyi seviyorum, hala bile.

"İkinizle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum, Caleb'in kollarının içine yaslanarak, başparmağımı pantolonunun kemerine geçiriyorum. "Hepinizle," diye ekliyorum, çemberdeki her yabancıya hafifçe gülümsüyorum.

Maggie ve Phil'in yanında, bizim yaşlarımızda ya da belki biraz daha genç bir çift var. Keskin bakışlarla birbirlerine bakıp, kollarını kavuşturup, çenelerini sıkarak sessizce tartışıyor gibiler. Şu anda onlara yaklaşmamamın en iyisi olacağına karar veriyorum.

"Üzgünüm, isimlerinizi duymadım," diyor Caleb, huysuz çifte doğrudan. "Jai ve...?"

Caleb'in, tatlı ruhuna şükürler olsun ki, ortamı hiç okuyamayan biri olduğunu belirtelim.

"Nina," diye cevaplar kadın, bir an için gergin ifadesini gizleyerek Caleb ve bana kibar, dudakları sıkı bir gülümseme sunar. Nina, insanların taklit etmek için binlerce dolar harcayıp çok azının başarabildiği bir kemik yapısına sahip esmer bir kadın: çarpıcı elmacık kemikleri ve mükemmel, düz bir burun. Kaşları modaya uygun şekilde gür ve cildi pürüzsüz, bronz ve lekesiz. Uzun ve ince, muhtemelen 1,80'in biraz altında, partneriyle aynı boyda.

"Sen de bunu daha önce yaptın mı?" diye sorar Caleb, ikisini işaret ederek. Nina, Caleb'in az önce mayın tarlasına bastığını anlatan bir ifadeyle Jai'ye döner.

Jai, önünü dik dik bakarak, kız arkadaşıyla... nişanlısıyla mı? Göz teması kurmaktan başarıyla kaçınarak, kibirli bir gülümsemeyle gülümser. İkisinde de yüzük görmüyorum. Jai klasik bir yakışıklılığa sahiptir: uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Sıcak, kırmızımsı kahverengi bir teni, siyah saçları ve özenle bakımlı bir görünümü vardır. Sakalları mükemmel bir şekilde kesilmiş, kaşları düzgün, dişleri cennetin kapılarından daha parlak.

"Evet, var," diye cevaplar Jai, beklenmedik bir şekilde *kalın* bir İngiliz aksanıyla. Tanrım, Helen ve Yvonne bu ikisini nereden bulmuşlar? Seksi insanlar kataloğundan mu?

Muhteşem yüzleri ve mükemmel vücutlarıyla bir dergi çekiminden buraya gelmiş olmaları, bir de Peaky Blinders tarzı bir aksan eklemişler. Kocam ağzına *laf* sokmaya devam ettikçe kıskançlığım artıyor.

"Demek buraya daha önce gelmiştin ama..." Caleb kafasını çevirip bana şaşkınlıkla bakar. Ona, "*Kendini daha da batırma ve bana kürek uzatmaya çalışma*" anlamını iletmek için gözlerimi kırıştıtırırım.

Nina kuru bir kahkaha atar. Bu alaycı ses, ünlem işaretiyle vurgulanmış ve bir uyarı görevi görmektedir. "Bir saat önce Jai'nin geçen yıl nişanlısını bu geziye getirdiğini öğrendim. Oh, ve nişanlı olduğunu da... ki bunu bana şimdiye kadar söylememişti." Nina, *beni* korkutan tatlı bir gülümsemeyle cevap verir. "Ama hayır, daha önce buraya gelmedim."

"Oh, güzel," diyor Caleb, sonra hemen başını sallayarak kendini azarlıyor. "Şey, güzel değil ama..."

"Ne olursa olsun, Nina, hiçbirimiz onların uzun süre birlikte kalacağını düşünmemiştik," diye araya girer Kieran, cebinden bir şey çıkarıp ağzına atar ve dişleriyle kırar. Kieran, hepimizden daha kısadır ve muhtemelen otuzlu yaşların sonlarında ya da kırklı yaşların başlarındadır. Dudaklarında ve kaşlarında neon mavisi piercingleri, kısa siyah saçları ve sanki hiç değişmeyen bir ifade olan küstah bir gülümsemesi vardır.

"Evet, birbirlerine yakışmıyorlardı," diye ekliyor Kieran'ın kocası Henry, buhar çıkan bir matara içerek. Termosu Kieran'a uzatmaya çalışıyor ama o reddediyor. Henry, kocasından birkaç santim daha uzun ve kızıl saçları, köprücük kemiğine kadar uzanan iki örgüye özenle bağlanmış. "Hepimiz öyle dedik," diyor Henry, Maggie'ye eğik, bekleyen bir gülümsemeyle bakarak. "Değil mi?"

Nina öne eğilir, Jai'nin arkasından Phil ve Maggie'yi görmek için etrafına bakar. Phil ve Maggie, ayakkabılarına, sonra da çemberimizin ortasındaki çamurlu su birikintisine, sonra gökyüzüne, sonra da hemen hemen *her* yere bakmakla meşguller.

"Yardım et bana, koca adam," diyor Jai, Phil'e dirseğiyle dürterek.

"Bu bizi ilgilendirmez," diyor Maggie, kocası konuşmak için ağzını açar açmaz göğsüne hafifçe vurarak. "Değil mi?" Nedense bana bakıyor, ben de omuzlarımı silkiyerek başımı sallıyorum.

Diğerleri Maggie'den gözlerini ayırdığında, Nina ve Jai fısıltıdan *biraz* daha yüksek sesle tartışmaya başladılar. Maggie bana başını salladı

beni çetenin bir üyesiymişim gibi hissettiren bir gülümsemeyle. Nina dışında tüm bu insanlar birbirlerini tanıyor olduğu için bu hoş bir davranış.

Caleb çenesini kulağının arkasına dayayıp fısıldadı, "Uğursuzluk getirmek istemem... ama bence bu işi kazanma şansımız var."

Ben gülerek ona bakıyorum. "Bu bir yarışma değil," diyorum fısıldayarak, gülümsememin büyümesini engellemek için dudağımı ısıyorum. Gözlerimiz şakacı bir şekilde buluşuyor ve gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar onun da gülümsemesiyle derinleşiyor.

"Değil mi?"

"Hayır!"

"Ama olsaydı?" diye sorar, dilini dudaklarının arasından çıkararak, gözlerini benim ağızma diker.

"O zaman... şansımız var derim. Ama Phil ve Maggie'yi yenmek zor olacak..." Onlara bakarak, birbirlerine aşk dolu bakışlar atıp bir şeye gülerek konuşurken diyorum. "Sağlam görünüyorlar."

Karanlık bir fırtına bulutunun arkasından güneş belirir ve hepimiz gökyüzüne bakarız. Sonra yağmur aniden durur. "Huh... Şuna bakın. Hadi Yvonne," der Caleb, onaylayarak başını sallar.

"Çok garip bir hafta olacak gibi hissediyorum," diyorum, gökyüzüne bakıp sonra da çevremdeki yeni tanıdıklarımıza bakarak.

"İyi olacak," diyor Caleb, başlığımı indirip ıslak bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum, sesim beklediğimden daha düşük çıkıyor.

"Evet," diyor ve geri adım atarak ceketinin fermuarını açıyor. "Herkesi ısınmam biraz zaman alacak, ama birbirleriyle dalga geçişleri bana evimi hatırlatıyor." Caleb üstünü çıkarırken ben nefes nefese gülümsüyorum. Altındaki atletik tişörtü kuru ama vücuduna yapışmış. Onu hayranlıkla izlerken farkında olmadan dudağımı ısıyorum. Onun karnını dişlerimle tarayıp aşağıya doğru öpüşeli gerçekten uzun zaman oldu... Win'in bebek mendili önerisi için şükrediyorum.

"Çadırımızı siz ikinizden uzağa kurmamı hatırlatın," diyor Kieran yüksek sesle, kirli düşüncelerimi bölerek.

"Haydi ama, Reignite'ın *kötü* altın kuralını unutma," diyor Henry şarkı söyler gibi, parmağını bize sallayarak. Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Siktir," diye homurdanıyor Jai, kaşının üstünü kaşıyarak. "Unutmuşum."

"Paylaşmadığın başka bir şey mi var?" diyor Nina, başını Jai'ye doğru eğerek.

"Onlar daha sonra tüm kuralları anlatacaklar ve çok fazla k

"Kuralların hepsini sonra anlatacaklar, çok fazla yok," diyor Phil, Nina, Caleb ve bana bakarak. "Ama sanırım Kieran'ın bahsettiği şey, cinsel perhiz anlaşması."

"Cinsel perhiz mi? Bu kelimeyi balo gecesinden beri duymamıştım," diyorum, Caleb önündeki yere koyduğu sırt çantasının fermuarını açmak için eğilirken. Kesinlikle ciddi olamazlar.

"Ne tür bir anlaşma?" diye sorar Caleb, ceketini küçük, su geçirmez taşıma çantasına sığdırmak için katlayarak.

"Seks yok," diyor Kieran. "Görünüşe göre bu, *başka* türden yakınlıklara odaklanmamıza yardımcı oluyor."

Caleb, katlama işlemini yarıda bırakıp donakaldı.

"Şahsen, diğer tür yakınlıkların abartıldığını düşünüyorum," diyor Jai, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ben dudaklarım ve kalçalarım ile konuşmakta en iyisini yaparım."

Nina ona şaşkın bir ifadeyle bakar. "Herkes dudaklarıyla konuşur, seni budala."

"Dikkatli ol, hayatım. Kötü davrandığında hoşuma gittiğini biliyorsun," Jai ona havadan öpücükler gönderir ve Nina dönüp ona hâlâ kızgın bir şekilde bakar.

Caleb ayağa kalkar, bana doğru eğilir ve "Bunu biliyor muydun?" diye sorar.

Kafamı salladım. "Ama bu, kuralları ilk kez çiğnememiz olmaz," diye fısıldadım ve göz kıptım.

"İşte geldiler. Sonunda," diyor Maggie.

Bize doğru yaklaşan, ince yapılı, gri saçlı bir kadın, arkasında Libby ve Helen var. Beyaz bir gömlek, bol mavi keten pantolon ve kendi dökümhanesini kuracak kadar bilezik takmış. Bize doğru süzülürken, gözleri hepimizi dikkatle tarıyor ve bu beni tedirgin ediyor. "Beklediğiniz için teşekkürler," diyor, sesi beklediğimden daha alçak ve her kelimeyi sanki hiç acele etmemiş gibi uzatarak söylüyor. Tıpkı Jai gibi o da İngiliz, ama aksanı onunkinden daha yumuşak ve daha kibar. "Daha iyi bir hava beklessek daha iyi olmaz mı?" diye ekliyor ve Nina'ya dönüyor. "Sen Nina olmalısın." Yvonne onu hayranlıkla izlerken dudaklarını büzüyor. "Merhaba."

Caleb ve ben, Nina belinden eğilirken birbirimize "ne oluyor lan?" bakışları atıyoruz.

"Merhaba," der Nina, Caleb ve bana gösterdiği aynı sıkı dudaklı gülümsemeye.

"Siz de Sarah ve Caleb olmalısınız," der Yvonne, yavaşça bize dönerek. O anda Yvonne'un ayakkabı giymediğini fark ederim. Körü körüne Caleb'e uzanır ve titrememi bastırarak koluna sıkıca tutunurum, ayak parmaklarının etrafımızdaki çamurlu toprağa batışını hayal ederek.

"Selam," derim, rahatmış gibi davranmaya çalışarak. "Evet, doğru," diye eklerim. Hayatımda hiç "*selam*" dememiştim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Caleb, sesi gergin.

Yvonne, bizim vücutlarımızın birleştiği yere bakarak, anlamlı bir gülümsemeyle "Hoş geldiniz" diyor ve bizi izlemeye devam ederken dudaklarını büzüyor.

Onun büyük, ürkütücü mavi gözlerinin bizi süzdüğü halinden hoşlanmıyorum. Sanki geçmişi, bugünü ve geleceği görüyor gibi. Belki bu kadın bir cadıdır. Ne de olsa yağmur durdu. Caleb'in elini bırakıp iki kolumu karnımın üzerine koydum. Tabii ki bunu fark etti ve gözleri kısıldı.

"Tamam... Peki," diyor Helen, gözleri Yvonne ile benim arasında gidip geliyor. "Reignite'a hoş geldiniz!" Helen ellerini çırpıyor ve Libby büyükannesinden daha da uzaklaşırken Yvonne onun yanına yaklaşıyor. "Bu yıl da bizimle olmaya karar verdiğiniz için çok mutluyuz, ister bu sizin onuncu kez olsun, ister ilk kez. Yvonne ve ben, çiftlerin hayatın dikkat dağıtıcı unsurlarından uzaklaşarak birlikte kaliteli zaman geçirmelerine yardımcı olmak için Reignite'ı kurduk. Kendimizle ve partnerimizle yeniden bağlantı kurmak için doğanın ihtişamından daha iyi bir yer olamayacağına inanıyoruz. Buraya gelen herkesi, iyileşme yolculuğunun hangi aşamasında olursa olsun kabul ediyoruz. Hepinize şefkat ve saygı duyuyoruz ve sizden de birbirinize ve bize karşı aynı şekilde davranmanızı rica ediyoruz."

"Bu, bu retreat'i düzenlediğimiz on birinci yıl olacak," diyor Yvonne, "ama bu yıl biraz farklı olacak. Bazılarınız blogumuzdan biliyor olabilir, kızım..." Yvonne, kendini toplamak için bir saniye duraksıyor. "Kızım bu yılın başlarında vefat etti. Helen ve ben şimdi torunumuz Libby'yi büyütme onuruna sahibiz. Muhtemelen tahmin etmişsinizdir, o da bu hafta bize katılacak."

Dokuz ya da on yaşından büyük olamayacak Libby'ye bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. Annem öldüğünde onun iki katı yaşındaydım ve bu olay hayatımı neredeyse tamamen rayından çıkardı. Bunun onun hayatını nasıl etkileyeceğini merak etmeden duramıyorum.

Caleb elimi iki kez hızlıca sıkar. Ona bakmak için başımı kaldırdığımda, yüzümü inceler. "İyi misin?" diye sorar.

Zayıf bir şekilde başımı salladım, ama yine de elimi ağzına götürdü ve parmak eklemelerini öptü.

"Hoş geldin Libby!" Phil neşeyle diyor. "Sonunda benimle aynı olgunluk seviyesinde biri geldi, çok sevindim," diye takılıyor. Libby onun yönüne bakmıyor bile.

"Bu yüzden, biraz daha yavaş gideceğiz ve gerektiğinde mola vereceğiz. Her zamanki gibi grup halinde seyahat edeceğiz. İçimizden biri mola vermek isterse, hepimiz duracak. Ve diğer antrenmanlarımızda olduğu gibi, utanç verici veya yargılayıcı sözlerle karşı sıfır tolerans politikası uygulayacağız. Libby ve ben, mümkün olduğunda grubun önünden gidip kendi maceralarımızı yaşayacağız," diye ekliyor Helen, somurtkan küçük kıza yumuşak bir gülümsemeyle. "Yani, konuşmalarınızı sansürlemenize gerek yok."

"Şükürler olsun," diyor Jai sırtarak. Libby'nin zırhının yarım saniye için düşmesini izliyorum, ağzının köşesinden küçük bir gülümseme beliriyor.

Helen derin bir nefes alır, Jai'ye boş boş gülümser, sonra yere bakar. "Şimdilik bu kadar. Akşam yemeğinde kamp kurduktan sonra daha fazla konuşuruz."

"İlk yürüyüş ne kadar sürecek?" Henry, lunge pozisyonuna geçerek sorar. "Yaklaşık on beş kilometre."

"Aman Tanrım," Caleb'in sesi titriyor, fısıltıdan biraz daha yüksek. Panik içinde ona bakıyorum. "Bu ne kadar? Bir saat mi?" diye yüksek sesle soruyorum

yardım arayarak etrafa bakındım. "Değil mi?" diye ciyakladım.

"Üçüne yakın, belki daha fazla," Helen soğukkanlılıkla cevaplar.

"Öleceğiz," Caleb sadece benim duyabileceğim şekilde söyler.

Ona dönüp boğuk bir sesle fısıldarım. "Buna hiç hazırlıklı değiliz. Spor salonu üyelik kartımın nerede olduğunu bile bilmiyorum... Kartım var mı ki? Dijital mi oldu? Süresi doldu mu?"

"Söylediğimi geri alıyorum, kesinlikle kazanamayacağız." Vücudunu bana doğru çevirir, eğilip gözlerime bakmak için eğildiğinde botlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Telefonlarımızı bile yanımıza alamıyoruz," diyorum uzak bir sesle. "Müzik dinlemeden o kadar uzun süre spor yapabilen kim var ki?"

"Sosyopatlar," diyor Caleb, şüpheyle omzumun üzerinden gruba bakarak.

"Sanırım gitmek için henüz çok geç değil," diyorum, yarı şaka yarı ciddi. "Ama..."

Caleb derin bir nefes alır, etrafımızdaki manzarayı inceler. Sonra inatçı bir gururla başını sallır. "Hayır. Siktir et. Biz Linwood'uz," der, çenesini gösterişli bir özgüvenle kaldırarak. Sonra gözlüklerini burnuna iterek, bu hareketin etkisini biraz azaltır. Ama yine de, bu jest çok tatlıdır.

"Evet," diyorum, sanki soyadımızın *gerçekten* bir önemi varmış gibi, yarı yürekten, sonra yumruğumu onun yumruğuna çarpmak için uzatıyorum. Oysa o bileğimi tutup beni kendine doğru çekiyor, göğüslerimiz çarpışıyor.

"Başaracağız," diye fısıldadı, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak. Beni şiddetle öptü, bu Caleb'in neredeyse hiç tanımadığı insanların yanında hiç yapmayacağı bir şeydi. Dudakları dudaklarımı kapladı, başparmağı yüzümün yanını okşadı, parmak uçları çeneme lezzetli bir baskı uyguladı, ama çok çabuk çekti. "Değil mi?" diye sordu, geri çekilirken.

"Evet..." *Kesinlikle öleceğiz.*

"Hey, hey," Jai, gruba dönme fırsatım olmadan seslenir. "Yeni gelenler işleri kızııştırıyor," diye ekler, bize doğru eğilerek gülümser.

"Biz de öyle yapmalıyız," diyor Caleb, sırt çantasını çıkararak.

"Kahretsin, muhtemelen," diyorum, Nina'nın doğal duruşunu ve pozisyonunu taklit ederek öne doğru eğilmeye çalışıyorum.

O kadar çok gülüyorum ki, bacaklarım yanmaya ve titremeye başlıyor, neredeyse yere yığılacağım. Caleb de gülüyor, benim için bilerek homurtularını ve inlemelerini abartıyor. Ve onunla böyle gülmek çok iyi geliyor. Her ne kadar *gerçekten* boku yemiş olsak da.

YED

Dört kasaba ötede biri sigara yaksa yanacak kadar sivrisinek kovucu sürdüm ama lanet olasılar hala peşimde. Arazi çamurlu, yoğun ve ıslak. Biz acı çekerken, böcekler ise keyif çatıyor. Phil'in coşkulu haberlerine göre yolun yarısını geçtik ve Yvonne'nin yola çıkmadan önce uygun ayakkabılar giydiğini ve artık çamurda çıplak ayakla yürümek zorunda olmadığını bildirmekten mutluluk duyuyorum.

Hepimiz hafif sohbetler yaparken yürüyüş o kadar da kötü değil, ama şu ana kadar grup çoğunlukla sessizce ilerledi, kaymamaya ve çamura saplanmamaya odaklandı.

"Eğlenmek için ne yaparsın?" diye soruyorum Maggie'ye ya da dinleyen başka birine, yol aşırı büyümüş ağaçların arasında daralırken. Elbette en iyi sohbet konusu değil, ama vücudum şu anda tüm kanımı ve oksijenimi bacaklarıma pompalıyor ve beynimi mahrum bırakıyor.

"Oh, uh..." Hazırlıksız yakalanmış, ama hoş ses tonu küçük sohbetten rahatsız olmadığını gösteriyor. "Resim yapmayı severim," diyor Maggie, sanki bu sık sık bahsettiği bir şey değilmiş gibi.

Sırt çantamı sıkıca tutarak bir su birikintisinin üzerinden atlıyorum. "Gerçekten mi?" Nefes nefese soruyorum. "Harika. Ne tür şeyler çiziyorsun?"

"Oh, şu bu... Çoğunlukla manzara."

"Eminim çok yeteneklidir," diyorum, omzumun üzerinden Phil'e bakarak onu kışkırtıyorum.

"Hiçbirini görmeme izin vermiyor," diye cevaplar, mutlu ifadesi hiç değişmez. "Henüz gizlice bakmadım ama..." Phil, dik bir kayalıkta yürürken inler. "Eğer bakarsam, sana haber veririm."

"Gizli hobi," derim yaramazca, Caleb'e sırtarak, o da bana düşmüş bir dalın üzerinden geçmem için elini uzatır. "Sen bu işlerden anlarsın."

"Ooooooh," diyor Kieran önden. "Ne yaptı?"

Caleb gülümseyerek başını sallar. "Sarah, Dungeons and Dragons oynadığım için benimle dalga geçmeyi seviyor."

"Bana spor salonuna gittiğini söyledi ama onu en iyi arkadaşımın evinde, onun partneri ve bir grup salakla oynarken yakaladım."

Caleb iç çekerek önündeki yola bakıyor. "Keşke spor salonuna gitseydim..."

"Dungeons and Dragons nedir?" Jai durur ve bizi bekler. "Bir tür sapıklık mı?" diye fısıldar, sesini gizlemek için çenesini aşağıya doğru eğerek.

"Dungeons and Dragons'un ne olduğunu ben bile biliyorum," der Libby önden yüksek sesle. Kafamın içinde annemin sesini duyarım: "Oh! Konuştu!" Evde somurtup durduğumda ya da ona sessiz kaldığımda kullandığı alaycı ama sevgi dolu ses tonuyla. Yüksek sesle tekrarlamaya direnirim.

Caleb canlanır. "Oynar mısın?" diye sorar heyecanla.

Libby durur, yavaşça omzunun üzerinden döner ve onu tiksinti dolu bir bakışla baştan aşağı süzer. "Hayır... tabii ki hayır."

Dudaklarımı sıkıştırıp gülmemeye çalışırken, o geri dönüp yürümeye devam ediyor.

"Bu çok alçakgönüllüydü," diyor Caleb, gülmemi engelleyemiyorum. Bana eğlenerek sinirli bir şekilde bakıyor, sonra gökyüzüne bakıyor, dilini ağzının içine iterek sırtıyor. "O zaman Glinera'dan bahsetmesem mi?"

Nefesimi tutuyorum. "Cesaret edemezsin!" Glinera, Win ve benim geçen yıl Bo ve Caleb'in kampanyasına katılmak için yarattığımız iki başlı cadının adı. Sadece üç seans geçmişti ki Caleb, Bo ve tüm arkadaşları uygunsuz davranışlarımızdan dolayı bizi oy birliğiyle gruptan attılar. İddiaya göre, cinsel imalarımız ve çift anlamlı sözlerimizle grubu rahatsız etmişiz. Ben

Onların sadece bizim üstün rol yapma yeteneklerimizden ve eşsiz yaratıcılığımızdan korktuklarını iddia ediyorum.

"Şey, o duruma bağlı... Sınıfta anlatacak *başka* anekdotların var mı?" diye sordu, gözleri gözlerime dikilmişti. "Yoksa uslu duracak mısınız?"

Sırt çantamı düzeltip boynumu gererim. "Uslu duracağım," diye mırıldanır, ona imalı bir bakış atarım.

Bir saat boyunca yürüyüş arkadaşlarımızla nazik sohbetler yapmaya devam ettik, birbirimizle küçük bilgiler paylaştık. Phil ve Maggie'nin aynı lisede çalıştığını, Phil'in emekliliğe yaklaştığını ve Maggie'nin de onun çok gerisinde olmadığını öğrendim. İkisi de daha önce evliymiş ama neredeyse yirmi yıldır birlikteymiş. O beden eğitimi öğretmenini ve basketbol takımının koçu —takım bir tür eyalet şampiyonluğu kazanmış— ve o da okulun kütüphanecisi.

Jai ile pek sohbet etme fırsatım olmadı, çünkü o hepimizin önünde Yvonne ile sohbet ediyordu, ama Nina ile kısa bir sohbetim oldu. O, gelecek vaat eden bir tiyatro oyuncusu ve Londra'daki Royal Academy of Dramatic Arts'ta okuduktan sonra Toronto'ya geri dönmüş. Henüz yirmi üç yaşında ama sarsılmaz özgüveni, boyu ve güzelliği nedeniyle daha yaşlı sanılmaya alışık. Son kısmı *aslında* o söylemedi, tamamen benim tahminim.

Jai ile ortak bir arkadaşları aracılığıyla tanışmışlar ve İngiltere'ye, tiyatroya ve Kanada'nın eğlence amaçlı esrar yasalarını takdir etmelerinden dolayı birbirlerine bağlanmışlar. Onun tam sözleri şöyleydi: "Bir esrar paylaştık, taksiyi paylaştık ve gerisi malum."

Kieran ve Henry çoğunlukla kendilerine saklandılar. Güneş panelli şarj cihazı olan bir kablosuz kulaklık seti kaçak olarak getirmişler ve eski bir iPod ile birlikte müzik dinliyorlar. Biz de bunu düşünmeliydik. Bu dik tırmanış, nefesimin utanç verici sesini bastıracak müzik olsaydı çok daha iyi olurdu.

Bugünkü yürüyüşün sonuna yaklaşırken, moralimiz açıkça düşüyor. Hepimiz yorgun, huysuz, ter ve çamur içindeyiz.

"Ne kadar kaldı?" diye bağıryorum, parlak pembe şişemden su yudumlarken.

"Yaklaşık üç dakika, sonra kampı kurmamız gerekecek," diyor Helen, arkasını dönüp geniş bir gülümsemeyle. Ona ters ters bakma isteğiyle mücadele ediyorum.

"Bacaklarım jöle gibi," diye sızlanıyorum.

"Yarın daha kötü olacak," diyor Maggie. "Bu gece yatmadan önce mutlaka esneme hareketleri yap, yoksa korkunç kramplar çekersin."

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Yarın yine bunu yapmamız gerektiğini unutmuşum."

Maggie gülüyor, ama yorgun ve nefes nefese. "Hadi ama, yaşlıları senden önce bitirmelerine izin veremezsin."

Caleb başını eğmiş, omuzları öne doğru eğilmiş ve ürkütücü bir sessizlik içinde. Onu, içine düştüğü ayrışmış hayatta kalma moduna bırakmaya karar veriyorum. Yaklaşık bir saat önce, bir fantastik romanda olduğumu ve buradaki kahramanların, adil bir görevde olan benim olasılık dışı kahramanlarım olduğunu hayal etmeye başladım. Ama sonra hayal gücüm beni terk etti ve iki yıl önce savaşta kaybettiğim ve intikamını almaya yemin ettiğim aşkı düşünerek neredeyse ağlayacaktım, bu yüzden gerçeğe dönmek zorunda kaldım.

"Phil, beni coştur," diyorum ve şişeyi karabina ile çantama kilitliyorum. "Dokuzuncu çeyrek ve maçı kazanmak için bir puan daha lazım, hadi."

"*Dokuz* çeyrek oynamak oldukça etkileyici."

"Bugüne kadar yaptığım tek fiziksel aktivite... Bu kelime doğru mu? —her neyse—spor yapmıyorum. Spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen, beni eğlendir."

Phil, bariz çaresizliğime gülüyor. "Genelde oyuncularına son düdük çaldıktan sonra kendilerini galibiyetlerini kutlarken hayal etmelerini söylerim. Kendini kampta, temiz kıyafetler giymiş, güzel bir kamp ateşinin yanında otururken hayal et."

"Aah," diyorum, kelimeyi uzatarak, "mutluluk."

"Bugünden sonra cennet gibi hissedeceksin," diyor Maggie, kocasının ona gizlice uzattığı bir bezle alındaki teri silerken.

"Hemen ileride!" Yvonne, küçük bir yokuşun tepesinden hepimize seslenmek için dönerek, neredeyse dönerek, giysilerinin keten kumaşından ılık parıldayarak, "Her şey bizim için hazır!" der.

"Ne hazır?" diye soruyorum.

"Görürsün," diyor Maggie, geniş bir gülümsemeyle.

"Yine bir sürpriz," diye homurdanıyor Caleb. "Vay canına," diye ekliyor.

"Merak etme dostum," Jai omzunun üzerinden konuşur. "Bu seferki güzel olacak."

"Sana 'dostum' demesine ne kadar bayılıyorsun?" diye soruyorum sessizce, kocama doğru eğilerek.

Gülüyor, ama yorgunluğu belli oluyor. "*Çok seviyorum*," diyor, karışık ve fısıltılı bir şekilde. "Döndüğümüzde Bo'nun bana dostum demesi için ısrar etmeliyim."

"Oh, ona yeni biriyle tanıştığını söylersen kıskanacak." "Ne diyebilirim ki?" Caleb bir kayanın üzerinde dengede durmaya çalışırken ağır ağır nefes alıyor, sonra yolun son kısmını tırmanıyor. "Ben aksanlara bayılırım," diyor ve beni elinden tutup kendi peşinden çekerek fısıldıyor. aksanlara bayılırım," diye fısıldadı ve beni elinden tutup yukarı çekerek homurdandı.

Çıkıntıdan geçince kamp alanı göründü. Kieran ve Henry bir ağacın dibine çöküp bacaklarını önlerine uzatırken rahat bir nefes aldım. Jai ve Nina barışmış gibi görünüyordu, çantalarını yere bırakırken hızlıca öpüştüler.

"Başardık," diyor Caleb, elini çakmak için uzatarak.

"Başardık," diye tekrar ediyorum, sırtımdan çantamı indirip arkama düşmesine izin verdikten sonra avucumu onun avucuyla birleştiriyorum.

Phil omzuma dokunur. "Aferin, çaylak," der, Yvonne ve Helen'e doğru yürür ve... *aman Tanrım...* "Evet," derim, önümdeki manzarayı görünce dramatik bir şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bir piknik var. Hem de lüks bir piknik. Renkli yer minderleriyle çevrili, beyaz keten masa örtüsüyle örtülü alçak bir masanın üzerinde, lezzetli görünümlü sandviçler, etler, peynirler ve uzun bir günün ardından isteyebileceğiniz her şey var. Bunu hazırlamak için önceden birini göndermiş olmalılar.

"İlk gece gerçek yemek var," diyor Maggie, ben ayağa kalkarken yanımıza gelerek. "Ama bundan sonra sadece evden getirdiğiniz şeyler var," diye uyarıyor.

"Fotoğraf zamanı," diyor Jai, küçük bir film kamerasını bize doğrultarak. "Gel buraya Nina. İlk kez gelenlerin fotoğrafını çekmek istiyorum," diye ekliyor ve onu nazıkçe bize doğru itiyor. Nina, Caleb ve benim önümde çömeliyor ve iki parmağını yukarı kaldırıyor. Caleb kolunu bana doluyor ve kokusu pek hoşuma gitmese de ona yaslanıp gururla gülümsüyorum ve Nina'nın başının arkasında tavşan kulakları gibi iki parmağımı kaldırıyorum.

"Mükemmel, aynen öyle ve..." *tıklama sesi*, "çekildi. Aferin üçünüze de." İlk yürüyüşümüzü atlattık.

Şimdi asıl iş başlayabilir.

ON DÖRT YIL ÖNCE

KISA ÖYKÜ YARIŞMASINDAN ÖDÜL PARASINI KAZANDIĞIMDAN BERİ HAYATIM SONSUZ OLARAK DAHA İYİ OLDU. Üç yüzünü Caleb'in ablasından ikinci el bir dizüstü bilgisayar almak için, yüzünü uzun süredir ödenmemiş su faturamızı ödemek için ve Cecelia'nın birkaç kitabını almak için harcadım, böylece cuma günü buluştuğumuzda ona imzalatabileceğim. Geri kalanını bir Blackberry ve telefon tarifesini için harcadım, bu da Caleb ve benim *artık* okulumuzdaki diğer çiftler gibi mesajlaşabileceğimiz anlamına geliyor. Annem kazandığım için benimle çok gurur duydu.

Caleb de öyle. Haftaya Cecelia ile buluşmak için beni Toronto'ya götürecekti, ama ben otobüse binebileceğimi söyledim. O da bu anın bir parçası olmak istediğini söyledi. "Sarah Green'in parlak yazarlık kariyerinin başlangıcında orada olmama izin mi vereyim? Hayatta olmaz..." Onu gülerek geçiştirdim, ama bu fikir bana çok hoş gelmişti.

"Geldi mi?" Caleb, başını hala bacaklarımın arasına gömmüş, arka koltuğun zemininde diz çökmüş halde soruyor.

Oh, *lanet olsun*. Tamamen dalmışım. "Evet," diyorum, sesimi umarım baştan çıkarıcı bir tona ayırarak. "Çok-çok güzel." Gözlerini yüzüme dikip kaşlarını kaldırıyor. "Üzgünüm," diyorum, ona bakarak yüzümü buruşturarak. "Biraz dikkatim dağıldı."

Kuru bir kahkaha atar, dudaklarını yalar. "Dur tahmin edeyim," der, dizlerimin iki yanına koyduğu kollarını kullanarak kendini kaldırır, sonra saçlarını alnından çekerek yanıma oturur.

"Sen gelecek haftaki toplantını düşünüyorsun."

Alt dudağımı ısırıp ona gülümserim. "Belki..." diye fısıldarım. "Sence ne giymeliyim?"

Kalçalarımın etrafında toplanmış uçuşan eteğime bakıyor. "Muhtemelen bundan daha fazlasını." Gülerek eteğimi düzeltiyorum ve ön koltuğa uzanıp bıraktığım iç çamaşırlarımı alıyorum. "Ne giyersen giy, Sar. Sen her zaman güzelsin," diye ekliyor, ben yanına geri otururken. "Ve Cecelia Floodgate'in umurunda olacağını sanmıyorum."

"Onu etkilemek istiyorum."

"Ve yapacaksın. O deli beyninle."

"Beni deli mi sanıyorsun?" Diye nefes nefese sorarak göğsümü tutuyorum.

"Yaralandım."

O çarpık bir gülümsemeyle, gözleri beni en iyi şekilde delip geçer. "Bence fazla düşünüyorsun. Sen çoktan kazandın. O senin çalışmanı açıkça sevdi."

"Cecelia kimin kazanacağına karışmadı." Tırnağımı ağzıma götürdüm, ama Caleb ısırmadan önce elimi aşağı itti.

"O zaman, çalışmanı sevecektir. Okuyor, değil mi? Anlaşmanın bir parçası bu, değil mi?"

Başımı salladım. Ama açıklamaya fırsat bulamadan telefonumun zil sesi çaldı. Bir kez daha ön koltuğa uzandım, çantamdan telefonumu çıkardım ve tanıdık bir numaradan gelen aramayı kabul ettim. "Anne?"

"Merhaba tatlım. Bu akşam eve erken gelebilir misin? Doktor aradı ve, şey, konuşmamız gerek."

SEKİZ

Bacaklarım aynı anda uyuşmuş ve ağrıyor. Muhteşem et, peynir, kraker, meyve ve çiğ sebze seçkisini doyasıya yedikten sonra, kalkıp yatmadan önce filtreden su alıp yatmaya niyetlenmişim. Ama görünüşe göre ayakta durmak mümkün değil. Ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse yere düşüyordum ve ilk seferinde kimse görmediğini sanıyorum ama bir daha denersem o kadar şanslı olmayabilirim.

Zayıf bacaklarımın beni burada tuttuğunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğum için, Nina'ya paranın karşılığını vermek için Oscar'a layık bir oyunculuk performansı sergiliyorum ve Helen'in her hikayesine sanki saf altınmış gibi tepki veriyorum.

"Hayır!" diye bağırıyorum, ama açıkçası bu hikayenin konusunu ve Helen'in *neden* başını sallayıp sanki "*İnanabiliyor musun?*" der gibi gülümsediğini unuttum. "Cidden!" diye ekliyorum.

Caleb yanımda kıkırdıyor, çenesini göğsüne yaslayıp Kieran'ın bıçağıyla bir parça tahtayı yontuyor. Doğada iki saniye oldu ve sanki Bear Grylls'in ta kendisiymiş gibi bir silah yapıyor. Garip bir şekilde gurur duyuyorum.

"Gerçekten mi!" diyor Helen, pes etmiş bir kahkaha atarak. "İnanamadım." Masadaki artıkları gözden geçiriyor. "Ah, peki, bunları temizlesek iyi olur. Yarın büyük gün."

Kahretsin, hayır, hazır değilim! "Peki, ikiniz buradayken..." diyorum. Helen yastığına yaslanıyor ve Yvonne başını bana doğru eğiyor, baykuş gibi gözleri rahatsız edici bir şekilde yakın. "Yarın ne olacak?"

"Akşam yemeğinde hepsini anlattılar," diye fısıldayarak hatırlatıyor Caleb. Tabii ki bana hatırlatıyor, çünkü ben kesinlikle dinliyordum. *Kesinlikle* dikkatimi vermiştim, kendimi tıkınarak yemek yemiyordum ve kafamda Eurythmics'in "Sweet Dreams Are Made of This" şarkısının peynir temalı bir parodisini söyleyordum.

Tatlı rüyalar peynirden yapılır, ben kimim ki brie peynirini küçümserim.

"Sarah?" Helen dikkatimi çekmek için seslendi. Sesindeki endişeden, bunun ilk denemesi olmadığını anlayabiliyordum.

"Üzgünüm, sanırım biraz yorgunum." Kendimi silkeledim. "Caleb sonra bana anlatır, üzgünüm."

"Tabii ki, özür dileme," diyor sıcak bir şekilde, masanın üzerinden uzanıp koluma dokunarak. "Şu anda ayakta durmana bile şaşırdım... Git, biraz dinlen, biz ortalığı toplarız."

Caleb'e yalvaran gözlerle bakıyorum. "Bacaklarımı hissetmiyorum," diyorum dişlerimi sıkarak, Phil ve Maggie yanımızdan geçip hepimize iyi geceler dilerken. "İyi uykular!" diyorum, tamamen kayıtsız bir şekilde. Yvonne onlara doğru yürürken, Helen masadan kalkıp çöp torbası almaya giderken fısıltıyla konuşuyorlar.

Caleb yaklaşıyor. "Ne yapmamı istiyorsun? Seni yuvarlamamı mı?" "Beni çadırımıza mı yuvarlayayım?" alaycı bir şekilde sorarım. "Beni taşımadan önce yuvarlamayı düşünmedin mi? düşünmedin mi?"

"Seni taşımak biraz fazla dikkat çekici olurdu," der omuz silkerek. "Eğer kimsenin fark etmesini istemiyorsan."

"Ama beni *yuvarlamak* fark etmez mi?!" diye bağıryorum, bir şekilde hala fısıltıyla. Fısıltıyla bağırma harika bir beceri. Sanırım bunu mükemmelleştirdim.

"Zaten yapabilir miyim bilmiyorum. Bugün sırtım mahvoldu. Her yerim ağrıyor ve—"

"Tamam, peki..." Oturduğum yer ile Caleb'in daha önce kurduğu küçük turuncu çadır arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Ben, Helen'in bir zamanlar jüri üyeliği yaptığı bir artistik patinaj yarışması hakkında hikâye dinlerken, Caleb çadırı kurmuştu. O hikâye aslında oldukça akılda kalıcıydı. O küçük kuş, yakalanana kadar on dakika boyunca buzun üzerinde kalmıştı. Yarışma bittiğinde, jüri üyeleri hep birlikte mükemmel bir puan verdiler. O günden sonra, mükemmel puana "güvercin" demeye başladılar.

"Sar?"

Bir güvercinin herkesin dikkatini böyle çekmesi çok sevimli.
Nedense hayalimde, o bir silindir şapka ve tek gözlük takıyor... "Sarah,
dünyaya dön!"

"Kahretsin, pardon. Ben... Ben çok yorgunum."

"Uykuya dalmak üzere gibisin... Yirmi adım kadar var, sana yardım edersem kesinlikle başarabilirsin."

"Yapamam."

"*Muhtemelen* yapabilirsin."

Muhtemelen. "Beni burada bırak da öleyim," diye sızlanarak kendimi sert zemine attım, popom hala masanın etrafına yerleştirilmiş yastıkların üzerinde rahatça duruyordu.

"Bebeğim..." Caleb iç çekiyor. "Hadi." Ayağa kalkıyor. "Beni sürükle," diye yalvarıyorum.

"Ciddi misin?" Bana bakıp başını sallarken alçak bir kahkaha kaçıır.

"Ya öyle ya da uyku tulumumu getir, ben de doğa şartlarına kendimi bırakayım." Kocam düşünceli bir şekilde çadıra bakar, seçeneklerini değerlendiriyor gibi. "Ciddi misin? Bunu mu düşünüyorsun? Ayılar olabilir!"

"Tamam." Başımın üstüne gelir. Ona kollarımı uzatırım ve o da benim ön koluna tutunurken bileklerimi tutar. "En azından kafanı çarpmamak için otur." Dediğini yaparım ve hafifçe kalkarım. "Bu taytlar mahvolacak," der ve beni çadırın yönüne doğru çekmeye başlar.

"Ah, popom!" sol yanağımı bir dal çizince bağırdım.

"Bu *senin* fikrindi," diye hatırlattı.

"Sadece beni taşımadığın için."

"Umarım kimse görmez," diyor, beni büyük bir kayanın etrafından kaba bir şekilde yönlendirirken. "Çok şüpheli görünüyor."

Başımı geriye yaslayıp ona hayranlıkla baktım. "Ne?"

diye sordu, sesi şüpheliydi.

"Su şişemi masada unuttum." Ona tatlı bir gülümsemeyle bakıp, göz kırparak ekledim.

"Gidip alayım," dedi, olabildiğince sert bir tavırla. Ama gülümsemenin izlerini gördüm. "Cidden, bu çok ilkel." Caleb tutuşunu düzeltti. "Ben erkek. Güzel kadını mağaraya sürükle."

"Aww, beni güzel mi buluyorsun?" diye soruyorum, sesimi yükselterek. Çadırın önünde duruyoruz ve Caleb tutuşunu bırakıp girişi açmak için dönüyor. "Buradan ben hallederim," diyorum, karnımın üstüne dönüp asker gibi sürünerek içeri giriyorum.

"Çok... çok güzel," der Caleb yavaşça, sesinde alaycılık vardır.

"Bu seni gerçekten etkiliyor, ha?" diye soruyorum, üst kısmımı çadırın içine sokmaya çalışarak.

"Yatağa girmeden önce onları çıkar." Ona imalı bir şekilde kaşlarımı oynatıp sürünmeye devam ediyorum. "Bütün böcekleri içeri alacaksın." Cevap veremeden Caleb su şişemi almaya gidiyor.

"Sarah, iyi misin?" diye sorar Yvonne yakınlardan. "Oh, bilirsin..." derim, sesinin geldiği yöne bakma zahmetine bile girmeden Caleb'in ayak sesleri, ben çadırın içine girerken duyulur. "Harika," diye eklerim zorlanarak, ama o çoktan uzaklaşmış olabilir. Sırt üstü yatar, uyku matlarımızın arasındaki dar boşluğa sıkışırım.

Caleb çadırın kapısında dizlerinin üzerine çökerek sessizce botlarımı çözmeye başlar. Birini çıkarır, sonra diğerini ve onları dışarıya koyar, ardından çoraplarımı yırtarak çıkarır ve bununla birlikte kabarcıklar oluşmuş deriyi de alır.

"Siktir!" diye bağıryorum.

"Siktir," diye tıslar. "Üzgünüm, bebeğim."

"Senin suçun değil," diye homurdanıyorum, yakıcı acının dalgasının geçmesini beklerken yüzümü buruşturuyorum. "İlk yardım çantasına tıbbi malzemeler koydum. Bu gece havalanmaları için açık bırakalım, ama yarın yürüyüşe çıkmadan önce saralım." Ayaklarımı yere indiriyor, çadırın içine giriyor ve fermuarını kapatıyor. "Pantolonunu çıkarmam için yardım ister misin?"

"

Yüzümde acınacak bir ifadeyle başımı sallarım. "Ve, evet, yarından bahsetmişken... Bana bilgi verir misin?"

Duygularım çok yoğundu."

Ben dirseklerimin üzerine yaslanarak kendimi kaldırırken Caleb taytımı çekmeye başlar. "Kamp saat yediden önce sessizdir. Herkesin kahvaltıdan önce kalkıp çadırlarını toplamış olmasını beklerler. Kahvaltıdan sonra temizlik yapıp toparlanırsınız. Yarınki yürüyüş, kaç kez mola vereceğimize bağlı olarak iki saatten az sürecek. Orada iki gece kamp yapacağız." Dedi ve taytımı yumruğunda sıkıştırdı. "Bunları bir daha giymek ister *misin*?"

"Hayır, az önce ağacın arkasında çömelirken üzerine işedim. Ayrıca, artık yırtılmışlar."

"Taşıyacak bir şey azaldı," diyor, iyimser görünmeye çalışarak. Katılıyorum diye mırıldanarak matımın üzerine uzanıp oturarak gecelik tulumu giyiyorum. Daha önce bir süveter giymiştim, en azından üstüm sıcak olacak.

"Terapi hakkında bir şey söylediler mi? Günlük tutmak? *İçsel çalışma*?" Son kelimeleri dramatik bir şekilde ekledim.

"Yarın birebir seanslar için zaman ayıracaklarını ve oradan devam edeceklerini söylediler."

"Oradan devam edecekler," diye tekrarlıyorum. "Kötüye işaret."

"Bu senin fikrindi," diye mırıldanıyor, yatarken boxer şortuna kadar soyunuyor.

"Aman Tanrım, burası kokuyor," der, yüzünü buruşturarak çoraplarını çıkarır.

"Benim ayaklarım ve senin koltuk altların," diyorum gülerek. "Kokularımız birleşiyor, tek bir koku oluyor," diyorum dramatik bir şekilde ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımı birbirine kenetleyerek. "Tıpkı bundan sonra olacağımız gibi."

Caleb gülerek başını sallar. "Sen çok garipsin."

"Hissetmiyor musun? Bağlanıyoruz."

"Oh, *kesinlikle*," diyor, basketbol şortunu ve süveterini giyip inleyerek matının üzerine çöküyor. "Yarın beni yatağa sürüklemek senin sıran, tamam mı?"

"O kadar mı ağrıyor?" diye soruyorum, yan dönerek, kalçamın matın altındaki sert zeminden beni koruması, popomun koruduğundan çok daha az başarılı. "Ayakların nasıl?"

"Ayaklarım iyi, ama sırtım mahvoldu," diye cevapladı. "Umarım yarın daha iyi oluruz, yoksa Phil ve Jai'nin bizi taşıması gerekecek."

"Jai'yi sana bırakırım."

"Naziksin," der, gözleri kapanırken esneyerek.

"Tamam... Peki... Biraz uyu," diyorum, uyku tulumumun içinde kıpır kıpır.

"Yorgun olduğunu söylememiş miydin?" Sevimli bir şekilde tek gözünü açarak bana bakıyor.

"Sanırım biraz heyecanlıyım, hepsi o. Yarın için. Ne olacağını görmek için. Belki de bugünkü yürüyüşün endorfin etkisi. Egzersiz insanı öyle yapar, duydum."

Caleb tekrar esniyor. "E-okuyucunu ister misin?"

"Yanımda getirmedi. Zaten bataryası birkaç gün dayanırdı."

Caleb, yüzü hala tavana dönük, bilmiş bir gülümsemeyle, "Ben getirdim, güneş şarj cihazıyla birlikte. Okuma serini bozmanı istemedim. Birkaç kitap daha indirdim." Ben nefesimi tutuyorum. Gerçekten, duyulacak şekilde nefesimi tutuyorum. Böyle bir şeyi asla yüksek sesle itiraf etmezdim, ama döndüğümüzde e-kitap okuma serimin sıfırlanacağı için *yıkılmışım*. "Ne kadar oldu... bin gün üst üste okudun mu?"

"Bin dokuz yüz seksen dokuz, ama kim sayıyor ki..." diyorum, sesim ağlamak üzere. "Caleb, bu çok, çok düşünceli bir davranış. Teşekkür ederim."

"Alayım mı? Dış cebinde..."

"Hayır, ben alırım," diyerek uyku tulumumun fermuarını açıp, yengeç gibi yürüyerek onun çantasına doğru ilerledim.

"*Şimdi* bacakları çalışıyor," diye mırıldanır Caleb.

"Bu yorumunu görmezden geleceğim çünkü bu," derim, çantasından e-okuyucuyu çıkarıp göğsüme tutarak, "çok tatlı bir jest." "Müstehcen kitabının keyfini çıkar," der, bir kez daha esneyerek. "Bitince fenerin ışığını kapat..."

Cümlesini bitiremez, uykuya dalarken sesi kaybolur. Caleb'in, sanki onu uyanık tutan hiçbir düşünce yokmuş gibi, başı yastığa değdiği anda uykuya dalma yeteneğini hep kıskanmışımdır. Görünüşe göre, ruhunun tekrar tekrar yaşatmak istediği pişmanlıkları ya da utanç verici anıları yok. mutlulukla uyku diyarına girmesi için dikkatini dağıtan hiçbir şey gerekmiyor.

Ama bu gece, şiddetli horlaması başladığında, acı içinde uyanık kalıp onu boğmayı düşünmek yerine, onun çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi bulduğu için mutlu oluyorum. Yeni uyku tulumuma rahatça kıvrılmış, normalde bir uygulamadan çalmak zorunda kalacağım cırcır böcekleri ve doğa sesleri ile çevriliyken ve Caleb'in tatlı jesti elimizdeyken - baharatlı bir ikinci şans, en iyi arkadaşın kardeşiyle tatil romantizmi şeklinde - uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu hissediyorum.

Ve uyku geldiğinde, yorgun bedenime rahatlık verirken, bunu hak ettiğimi hissediyorum.

ON DÖRT YIL ÖNCE

"Bu gece ^{senin} yatağında ^{yatabilir} miyim?" Win, benim yatağımın üstündeki ranzadan karanlık yatak odamıza fısıldadı.

"Tabii," diyorum, gözyaşlarımı silerek. Win merdivenden iner ve ben battaniyemin köşesini kaldırarak yanıma girmesi için yer açarım. Bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Elimi yastığımın altına sokup geceliğimin omzuyla gözyaşlarımı sildim. Win de burnunu çekip boğazını temizledi, ardından öksürükle balgam çıkardı. "İğrenç!" diye gülerek bağırdım. "Bu çok iğrençti dostum."

Win de nefes nefese gülüyor. Her zamanki gibi gülüşü bulaşıcı. İki kez kıkırdamayı engelleyemediğim için yeniden başlayan kahkaha krizlerinin ardından, yine sağır edici bir sessizliğe bürünüyoruz. Sonra Win kollarını boynuma atıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "O iyi olacak," diye saçlarıma fısıldıyor.

Ama olmayacak. Annem biliyor. Ben biliyorum. June teyze biliyor. Doktor da biliyor gibi görünüyor. Win'in de bildiğini anlayabiliyorum. Henüz bilmeyen tek kişi Caleb gibi görünüyor. Evden ayrılalı sadece iki saat olmasına rağmen, bana ALS tedavisinde yeni ve gelişmiş teknikleri tartışan bir araştırma makalesi gönderdi ve annesinden, Toronto'da özel bir araştırma kliniğinde çalışan bir arkadaşının kocasıyla iletişime geçmesini istedi.

Ellerimi beline doluyorum. "Ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Yorgunluk boğazıma ağır bir yük gibi çöküyor. "Ne olursa olsun. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Win, bu gerçeğin aramızda bir dakika boyunca asılı kalmasına izin verdi, sonra konuştu. "Muhtemelen."

"Korkuyorum," itiraf ediyorum. "Çok korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum... Ben de." Beni daha sıkı sarar. "Ama ben varım. Ne olursa olsun, birbirimize hep sahip olacağız."

"Onu kaybetmek istemiyorum," gözyaşları arasında boğuk bir sesle söylüyorum. "Bilmiyorum... Nasıl yapabilirim, nasıl yaparım, ne olacak..."

"Yapmayacaksın." Win, vermesi gerekmeyen bir söz gibi söylüyor. "Hala umut var." Gerçekten, gerçekten öyle hissetmiyorum.

Sonraki bir saat boyunca sırayla ağlayıp birbirimizi teselli ederiz. Her uykuya daldığımızda, birimiz korkuyla uyanırız, sanki düşüp yere çakılmak üzere olduğumuz bir rüyadan uyanmış gibi. Sonunda kendi yataklarımızda uyumayı bırakıp annemin yatağına girmeye karar veriyoruz. İçeri girdiğimizde, June teyze annemle birlikte yatakta yatıyor. Televizyonu oturma odasından annemin komodininin üzerine taşımışlar ve eski bir VCR kasetinden en sevdikleri telenovela dizisini izliyorlar.

"Merhaba kızlar," diyor annem yumuşak bir sesle, yanındaki yatağı okşayarak.

Dördümüz sıkışarak yatıyoruz ve bilinmeyen bir saatte, evde perm yapma ürününün reklamını yapan sesler, June teyzemin yüksek sesle patlamış mısır çiğnemesi ve annemin yumuşak horlaması eşliğinde uykuya dalıyorum.

Uyanınca Caleb'den gece boyunca gönderilmiş bir düzine mesaj ve sayısız ücretli makale buluyorum, hepsi de bir tedavi umuduna işaret ediyor. O da uyumamış olmalı.

Aptalca, annemin panjurlarından güneşin doğuşu gibi umutların içime sızmasına izin veriyorum ve mesajları okurken ondan bir mesaj daha alıyorum.

Caleb: Annem arkadaşından haber aldı. Dr. Torres annemle görüşmeyi kabul etti.

DOKUZ

YENİDEN BAŞLANGIÇIN İKİNCİ GÜNÜ

Vücudumun her yeri ağrıyor ama ayakta duruyorum ve bunu görmezden gelerek bir adım daha atmaya çalışıyorum. Neyse ki, ince duvarlı çadırımıza güneşin ışınları vurarak beni şafak vakti uyandırmadan önce iyi bir uyku çekebildim. Caleb kahvaltımızı hazırlarken (paketten elma ve tarçınlı yulaf ezmesi) çadırı söktüm. Nina, ben toparlanırken sohbet etmek için yanıma geldi ve tuvalete gitmeden önce termosundan kahve ikram etti. Onun gibi çarpıcı, zarif, zürafa gibi bir kadının çalıların arkasında işerken hayal etmek bana büyük keyif verdi.

Sondheim'ın bir zamanlar yazdığı gibi, ormanda hepimiz eşiz... *muhtemelen*.

Caleb ateşin yanından iki kaşık ve kahvaltımızı içeren küçük gümüş bir tencereyle geri döndüğünde, eşyalarımızın yanına yere oturup birlikte yemek yemeye karar verdik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, tencereden yulaf ezmesini kaşıklarken.

"İyi," diye cevapladı, çiğnerken, daha fazlasını almak için uzanıyordu.

"Yorgunum.

Sen?"

"Kesinlikle daha iyiyim."

"İyi," diye mırıldandı, ağzı yemekle dolu.

"Günaydın!" Helen, elinde bir zil ile yanımızdan geçerek, kalan kampçıları uyandırmaya hazır. "İkiniz de erkenden kalkmışsınız! Bunu görmek çok güzel!"

Ona gülümserim, ama gözleri dişlerime kayınca dişlerimin dışının yulaf ezmesi ile kaplı olduğunu hemen fark ederim. "Ne kadar neşeli," der Caleb sessizce, sarkık gözlerini Helen'e doğru kırıştırtarak.

Dişlerimi yalayıp temizliyorum. "Oradaki Madam Clairvoyant'tan çok Bayan Chipper'ı tercih ederim," diyorum, Yvonne'un Kieran'ın omzuna elini koymasını izlerken. Onunla kurduğu göz teması, uzaktan bile rahatsız edici derecede yoğun.

Caleb, ağzına çok fazla yulaf ezmesi tıkıştırarak anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?" diye soruyorum, ona sırtarak.

Kaşığı ağzına atıp yutar. "Dedim ki: Claire Voyant'ı sahneye alalım," diye gururla duyurur.

Gülerek, yiyeceğimi zar zor yutuyorum. Bu, eskiden sık sık yaptığımız bir şeydi ama uzun zamandır yapmamıştık. İlk dairemiz bir barın üstündeydi ve cuma geceleri sık sık drag gösterileri olurdu. Geceyi yatakta kıvrılmış, aşağıdaki performansı dinleyerek, sanatçıların kendilerine verdikleri zekice ve esprili isimlere gülerek geçirirdik. Benim favorilerim Lynn Gwistic ve Penny Tration'dı, Caleb ise daha sofistike Dame Judi Bitch'i tercih ediyordu. O günden beri Caleb'in drag ismini arıyoruz. Benimki, eğer fırsatım olursa, Paige Turner olacak.

"Sen kesinlikle Claire olabilirsin," diyorum. "Sana yakışır. Ve ailenin tuhaf C harfli isim geleneğine de uyar..."

Bana çarpık bir gülümsemeyle bakarak dikkatimi dudağının köşesindeki yulaf ezmesine çekti. Ona yardım etmek için uzandım ve yavaşça oluşan bıyığından yiyeceği parmağıma aldım. Dudaklarını parmağımın ucuna yaklaştırıp yaladı ve bu, beni kıkırdamaya ve yedi trilyon sinir ucunda bir elektrik dalgası hissetmeye sevk etti.

"Yapma," diye fısıldadım, hala onu azarlıyormuş gibi parmağımı aramızda tutarak. Aslında, kolumu nasıl indireceğimi hatırlayamıyordum.

Caleb'de bir şey var. Kocama seks yapmamamın söylenmesi beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyor. Sabahın erken saatlerinde ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, kuşlar ve doğanın yankıları bizi dış dünyadan ve tüm gerçekliklerinden uzak, bir tür balonun içine kapatıyor... ve o, okuma serimin sona ermesini engelliyor.

Ben özünde basit bir yaratığım. Bana kitaplar, güneş ışığı, su ve bana nadir bir mücevher gibi bakan yakışıklı bir erkek verin, ben hazırım. Özellikle de onun için parladığımdan bu yana uzun zaman geçmiş gibi hissettiğimde.

"Yoksa?" diye alay ediyor, su şişesine uzanırken gülümsemesi giderek büyüyor.

"Sen bela bir adamsın, Linwood," diye kekeliyorum, Caleb'in su yudumlarken gırtlığının hareketini izliyorum.

Şişesini kucağına indirip bana yaklaşır, burnu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşır. "Biliyor musun, dün gece düşünüyordum..."

"Uykuya dalmadan önceki altı saniye mi?" diye alay ediyorum.

"Belki seks yapamayız..." Göğsünün boşluğundan hüznle iç çekiyor. "Ama kendimize dokunmamızla ilgili tek kelime bile etmediler."

Gülümsemeyi engellemeye çalışıyorum, ama hemen yenik düşünüyorum. "Bu *mükemmel* bir noktaya değindin."

"İzlemenin de bir kuralı yok," diyor, sesi alçak ve altımızdaki toprak kadar boğuk.

Başımı sallıyorum, karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Birdenbire, dün öğleden sonra vedalaşırken öpüştüğümüz an sanki yüzyıllar önceymiş gibi geliyor ve dudaklarını özlüyorum. "Bu da çok iyi bir noktaya değindin," diyorum titrek bir sesle. "Belki, bugünkü yürüyüşten sonra çok yorgun değilsen..."

"Yorgun mu?" Caleb geriye yaslanarak, tatmin edici bir şekilde kendini beğenmiş bir ifadeyle sorar. "Seni izlemek için dağlara tırmanırım, bebeğim."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, biraz şok olmuşum ama daha çok tahrik olmuşum. Caleb yatakta harikadır, elbette, ama genellikle pek müstehcen konuşmaz.

Su şişesini bana uzattı. "Al, susamış görünüyorsun."

"Kapa çeneni," derim ve şişeyi ondan kaparım.

Tam o sırada, karşımızdaki çadır, fermuarının sıkıştığını gösteren bir şekilde açılmaya başlar. "Günaydın," derim, Libby tüylü mor pijamalarıyla dışarı çıkarken. Bana ters ters bakar ama elini kaldırıp dramatik bir şekilde yanına indirir.

"Büyükanne H..." diye mırıldanır, gözlerini Helen'e diker. "Aptal çadırım bozulmuş," der, güçsüzce işaret eder.

"Hay aksi," diyor Caleb bana sessizce, gözlerini kocaman açarak. "Günaydın, Küçük Güneş Işığı."

Gözlerim Libby'yi takip ediyor. Helen'in kucaklamasından kaçıyor, sırtını büyük bir ağaca dayıyor, kollarını kavuşturuyor ve her şeye ve hiçbir şeye bakarak ters ters bakıyor.

Hepsi birden. *Eyvah, haklısın.* Ama... "Bilmiyorum. Bana adil geliyor." "Gerçekten mi?"

Sesimi alçaltıyorum. "Yani, Helen'e kızgın değil, sadece dünyaya kızgın. Bence buna hakkı var. Anneni kaybetmek zaten yeterince zor, bir de beşinci sınıfa geçmeden önceki yaz, tanımadığın bir grup yetişkinle bir haftalık yürüyüşe sürüklenmek, bir kabusun üstüne bir kabus daha eklenmiş gibi."

Caleb dudaklarını bükerek hafifçe başını salladı. "Tamam, haklısın."

"Ayrıca, annesi ölmüş olsun ya da olmasın, en kötü düşmanıma bile on yaşındaki bir kız çocuğu olmayı dilemem.

En kötü düşmanıma bile dilemezdim. Berbat bir şey."

Bunu çok iyi hatırlıyorum. Kız çocukluğuyla, ulaşılamaz gibi görünen ve ötesinde yatan gizemler arasındaki sıkıcı ergenlik dönemine hapsolmanın tüm çelişkili duyguları. Tüm bu süre boyunca, kadınlığa geçiş için öğrenmen gereken sırlar olduğunu giderek daha fazla fark ediyorsun ve vücudun değişmeye başladıkça zamanın daha hızlı geçmesini diliyorsun. Bu artan farkındalık, çocukluğunu yavaş yavaş yok eder, ta ki birdenbire on iki yaşına gelip, ilk adetini gördüğün için banyoda ağlarken, herkesin haklı olduğunu fark edene kadar. Büyümek istememeliydin. Kadınlık, sadece farklı bir tuzak.

"Ama... belki de kendi düşüncelerimi yansıtıyorum," diye eklerim, Caleb'in bariz endişesini fark edince. "Yine de Helen'e daha nazik davranabilir, kesin."

Yumuşak bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğerek derin düşüncelere daldığını belli eder. Gözleri üzerimde dans ederken, beni düşündüğünü anlarım. Düşüncelerine burnumu sokmam... Ne kadar iltifatkar olacaklarından emin değilim.

Caleb ve ben kahvaltımızı bitirip çantalarımızı diğerlerinin çantalarıyla birlikte büyük bir meşe ağacının altına koyduktan sonra, herkes hazır olunca grup sabah toplantısı için bir araya gelir. Yvonne bize kısa bir güneş selamlaması esnemesi yaptırır ve ardından sessizce dağılmamız ve günlüklerimize yazmamız için biraz zaman verir. Günün niyetimizi yazmamız için teşvik edildik: değiştirmek istediğimiz ama değiştiremediğimiz iki şey, kabul etmeye karar verdiğimiz üç şey, daha iyiye değiştirebileceğimiz dört şey ve minnettar olduğumuz beş şey.

Ardından, sabah yürüyüşü için partnerlerimizden ayrılarak iki gruba ayrılırız. Yvonne, Libby, Jai, Henry, Phil ve Caleb öncü olarak yola çıkar ve diğerlerinden önce patıkaya girerler.

"Mesafe, sevgiyi artırır," diyor Helen, su şişesini omuz askısına sıkıca tutarak. "Ama daha da önemlisi, bize

birbirimize dertlerimizi dökme fırsatı verir. Bu sabah grubunuzu bir dinleme panosu olarak kullanın. Birbirinize karşı dürüst olun ve itirazlara açık olun. Unutmayın, farklı bakış açıları genellikle netlik ve çözüm getirebilir. Hepimiz buraya çalışmak için geldik ve birçok el, yükü hafifletir."

"Planlanmış dedikodu zamanı mı?" diye Maggie'ye gülümseyerek soruyorum. O da bana gülümseyerek sevgiyle gözlerini deviriyor. "Bayıldım," diyorum. "Bunu web sitelerine yazmalılar."

"*Tanrıya şükür, çünkü...*" Nina, sırt çantasının kayışlarını göğsünde birleştiren tokayı bağlamaya çalışıyor. Yanına gidip ona yardım ettikten sonra, beşimizin oluşturduğu çemberin içine geri adım atıyorum. "Teşekkür ederim," diyor bana, dik durarak çenesini meydan okurcasına kaldırıp bana hızlıca bakarak. "Jai'nin nişanlı olduğunu bana önceden söylemediğine gerçekten inanamıyorum. Beni tamamen gafil avladı. Üstelik bunu, onu rezil etmek için cep telefonumun bile çekmediği bir anda yaptı."

Hepimiz heyecanla başımızı sallıyoruz. "Ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye soruyorum. "Özel olarak mı yoksa..." Nina, Maggie'ye, sonra Helen'e bakıyor ve tereddütle

"Birlikte yatıyoruz" diye mırıldanıyor.

"Özel," diye cevaplar Kieran. Çantasını sırtına kaldırırken yüzünde bir gülümseme belirir.

"Yedi aydır," diye cevapladı. "Eski sevgilileri olduğunu biliyordum, *hayalperest biri* değilim ama nişanlı olduğunu bilmemem beni rahatsız etti. Evlilik hakkında hiç konuşmadık, ben istemiyorum zaten. Onun yirmi sekiz yaşında olduğunu ve bu tür şeylere hazır olabileceğini anlıyorum ama ben sadece yirmi üçüm. Evliliği düşünmek için çok, çok genç bir yaş. Her zaman bir koca bulmadan önce Emmy, Oscar veya Tony ödülü alacağımı söylemişimdir. Tercihen üçünü de. Şimdi evlenirsem çocuk gelin olurum."

Kendi kendime gülümsüyorum. Ama dört çift gözün şaşkınlıkla bana dönmesiyle, kendi kendime gülmediğimi fark ediyorum. Nina'nın mükemmel dolgun dudakları çatılıyor.

"Oh, hayır, özür dilerim, sana gülmüyorum, Nina!" Panik içinde hızlıca söylüyorum. "Hislerin çok normal. Ben de aynı şeyi hissedirdim. Jai, sen buraya gelmeden önce nişanlandığını sana söylememesi *kesinlikle* hoş bir davranış değildi. Sadece son söylediğin şey yüzünden güldüm..." Etrafıma bakıyorum, herkesin benim bir pislik olmadığımı duyduğundan emin olmak için... *Ben pislik değilim, değil mi? Tanrım, her şeyi kendime mi çekiyorum? Neden hiç susamıyorum?*

"Ne dedin?" Nina, yüzündeki ifadeyi okumak zor.

Yutkunuyorum. "Yirmi üç yaşında çocuk gelin olmakla ilgili. Sadece... Caleb'le evlendiğimde on dokuz yaşındaydım. Söylediklerin bana bunun ne kadar saçma olduğunu hatırlattı, hepsi bu. Neyse, beni boş ver, ne diyordun?" Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. Herkesin ifadesini aynı anda anlamaya çalışıyorum, ama tüm çemberi dolaşmam bir dakika sürüyor.

Grup, kibarca gizlenmiş dehşet, şaşkınlık ve sürpriz arasında bir yerde duruyor gibi görünüyor. Helen hariç, onun ifadesi profesyonelce eğitilmiş bir şekilde tarafsız kalıyor. Şaşırmamış olması, Caleb ve benim evlendiğimiz yaşı kayıt formundan zaten biliyor olmasından da kaynaklanıyor olabilir. Ama dün bana Sierra dedi, belki de tam olarak hatırlamamıştır.

"On dokuz." Nina bu kelimeyi sanki yabancı bir dilmiş gibi, imkansız bir şey gibi söylüyor. Dudaklarım sıkı bir gülümsemeye çekilirken başımı sallıyorum. "Neden?" diye soruyor, sonra başını sallayarak kendini azarlıyor. "Yani, *neden* değil, ama... neden *o zaman*? Hamile mi kaldın yoksa...?"

Zayıf bir gülümsemeyle, topuklarımın üzerine yaslanarak gülümsedim. "Heh, hayır... Ben, şey..." Helen'in sözleri kafamda yankılanıyordu, *dürüst ol, buraya çalışmaya geldik, birçok el işleri kolaylaştırır*. "Annem hastaydı ve, şey, Caleb ve ben muhtemelen eninde sonunda evleneceğimizi biliyorduk. İkimiz de annemin düğünümüzde olmasını istiyorduk ve bu onun da çok istediği bir şeydi, tabii ki

—bu yüzden biz... evlendik." Kieran'ın kaşlarının arasındaki sert çizgiler, Maggie'nin gergin bakışları ve Nina'nın dudaklarını aralayıp yaptığı hafif grimasa bakarak, bunun hiç de inandırıcı olmadığını biliyorum.

İşte bu yüzden bu konuyu hiç açmıyorum.

Düğün gününü sevgiyle hatırlayabilen herkesi kıskandığımı sık sık fark ettim. Yağmur, kırık topuk, sarhoş sağdıç ya da berbat bir DJ dışında hiçbir kusuru olmayan hikayeleri olan arkadaşlarımı kıskanıyorum. "Özel günlerinin" her ayrıntısını hatırlayabilen ve bunu *gerçekten* isteyenleri kıskanıyorum. Ben hiç istemedim.

O günü anlatmak, eski bir yara kabuğunu koparmak gibi geliyor. Keder, düğünümüzle, o yılın tamamıyla o kadar iç içe geçmiş ki, o gün artık bizim günümüz gibi gelmiyor. Daha çok bir veda hediyesi gibi. Annemin yapılacaklar listesinden işaretlenmiş bir madde. Çok geç olmadan paylaşabildiğimiz bir anı.

Annemin durumu kötüleşmeye başlayınca altı hafta içinde bir düğün organize ettik. E-posta davetiyeleri gönderdik, bu da Caleb'in annesini

erken bir mezara soktu) ve en yakın ve sevdiğimiz yirmi kişiyi, Caleb'in ve benim daha önce hiç adımımızı atmadığımız, annemin seçtiği, loş ışıklı, asırlık bir kilisede topladık.

Hiçbirimizin melodisini bilmediğimiz şarkıları söyledik, ilahi kitaplarını gevşekçe tutarak kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken, en az yüz yaşında görünen bir orgcunun belirlediği öngörülemez ritme uyum sağlamaya çabaladık. "Kutsal bakireliğim"den bahsedip duran ve gerçekten de cüppesi çok uzun süre dolapta kalmış gibi biraz tozlu kokan bir rahibin önünde yeminlerimizi ettik. Süpermarketten aldığım korkunç derecede çirkin bir buket tutuyordum ve bana pek uymayan bir elbise giymiştim.

Annem, Win, June teyzem ve ben bir ay önce gelinliğimi seçmek için gitmiştik. İndirimdeydi ve biraz uzundu, ama yeterince iyiydi ve uygun fiyatlıydı. Dantelli, mütevazı ve nispeten sade olan bu gelinlik, bir gün giyeceğimi hayal ettiğim gelinliklere hiç benzemiyordu. Annem elbiseyi çok beğendiğini söyleyip gözyaşlarına boğulduğunda, ona elbisenin bana uymadığını söylemeye gönlüm el vermedi.

Annem her zaman harika bir terzidi. Dominant elinin tüm hareket kabiliyetini kaybettiği haftalardan sonra, kızının gelinliğinin kısaltılması gerektiğini bilmesini istemedim. Başka birine yaptırırsam, gelinliğin fiyatına yakın bir ücret ödeyeceğimi ve annemin ısrarla ödemeyi üstleneceğini biliyordum. Bu yüzden gelinliği olduğu gibi giydim. Etkileyici bir şekilde, sadece bir kez takıldım ve yüzüstü düşmedim.

"Şimdi iyi mi?" Maggie, yüz hatları yumuşayarak, umut dolu bir bakışla sorar. "Annen mi?"

Gözlerimi yere indirip ondan özür dilerim, hem onun hem de kendim için daha mutlu bir cevap verebilmeyi dilerim. "Üç ay sonra vefat etti." Ses tonumu olabildiğince düzgün tutarım. "Bir süredir hastaydı," diye eklerim, sanki "Zamanı gelmişti" demek istercesine, ama bu hiç de doğru gelmez bana.

Hepsi bu konuşmanın ardından genellikle duyduğum uygun, üzgün sesler çıkararak mırıldanır. Jai'nin kötü zamanlaması ve tavırlarına ya da başka herhangi bir şeye geri dönmeyi umarak, hüznü bir gülümsemeyle onlara teşekkür ederim.

Burada maraton koşan var mı? Uzun uzun anlatın. Antrenman süreci ne kadar zorlu? Lütfen ayrıntıları atlamayın.

"Siz üniversitede mi tanıştınız?" diye soruyor Nina, farkında olmadan konuyu annemden uzaklaştırıp aynı derecede hassas bir konuya yönlendiriyor.

"Onuncu sınıfta çıkmaya başladık. Aslında üniversiteye gitmedim..." Kendimi biraz kopmuş hissediyorum, ağaçlar ve gökyüzü görüş alanımda bulanıklaşıyor. "Anneme baktım ve sonra..." *O gitmişti.* "Caleb zengin bir aileden geliyor, bu yüzden, şey, yirmi bir yaşına geldiğinde, onun güven fonunu aldık. Kısa süre sonra kendi şirketini kurdu."

Hayat devam etti, Dünya dönmeye devam etti, herkes yoluna devam etti, ama ben olduğum yerde kaldım.

Annemin ölümünden Caleb'in güven fonu gelene kadar geçen süreyi utançtan dolayı atlıyorum. O iki yıl boyunca kendime yas tutma izni vermiştim, Caleb mezun olduğunda ve kederin ağır yükü omuzlarımdan kalktığında üniversiteye gideceğime inanıyordum. Caleb'in boş zamanlarında programlama yaparak kazandığı parayla idare ediyorduk ama onun okul masraflarının aksine, benim eğitim masraflarımı kendi cebimizden ya da kredi alarak ödemek zorunda kalacaktık ve Linwood ailesi bunu kesinlikle yapmayacaktı. Bu yüzden Caleb'in güven fonunun gelmesini beklemek ve kendime acıma tatilimi bitirmek mantıklıydı.

Maddi sıkıntılar yaşadığımızda, genellikle Caleb'in sınav dönemi veya staj programı nedeniyle daha az çalıştığı zamanlarda, ben de çalışmaya çalışırdım. Ama bir işte uzun süre kalamazdım. İki farklı perakende işinden ve bir fast food restoranından "kötü tavırlarım" nedeniyle haklı olarak kovuldum. Sonunda yenilgiyi kabul ettim. Bu neredeyse hiç tanımadığım insanlara tüm bunları anlatamam. Bu çok aşağılayıcı.

"Ee," diyorum, kaldığım yerden devam ederek, her sözümü dinleyen yüzlere bakarak. "O zamandan beri evi çekip çeviriyorum." Bu cümle ağzımdan her çıktığında nefret etsem de, *evi çekip çevirmek*, ev hanımı olarak kalıcı durumumu açıklamak için kullandığım sevimli bir ifade haline geldi. *Hayatım boyunca hiçbir şey yapmadığımı söylemenin daha az şekerli bir yolu yok!* Bu, kendi ayrıcalığının büyüklüğü karşısında midemi bulandırmıyor.

Annem beni duyabilseydi, mezarında ters dönerdi... *Bu pek aynı anlamı vermiyor, değil mi?*

Caleb mezun olur olmaz kendi şirketi Focal'ı kurdu. Şirketi ayakta tutmak için neredeyse hiç durmadan çalışıyordu ve ben sonbahar dönemine kaydolarsam birbirimizi hiç göremeyeceğimizi fark ettik. O noktada yazar olma hayallerimden çoktan vazgeçmiştim, bu yüzden

en azından Focal'da ya da annemin bir gün sahip olmayı hayal ettiği Win'in kampında yardımcı olabilirdim. Ama Caleb, işleri biraz durulana kadar beklememi ısrarla istedi.

Bir şekilde hala bu zorluğa hazır olmadığımı biliyordu. Gerçi bunu hiç açıkça söylemedi.

Yine de haklıydı. Yoğun ders programına uymak benim için zor olurdu. Üstelik o haftada yetmiş saat çalışırken? Bu bizim sonumuz olabilirdi. Ve itiraf etmekten gurur duymuyorum ama bunun *benim sonum* da olabileceğini biliyorum. O günlerde her boş anımda Caleb'e can simidi gibi yapışıyordum.

Annem vefat ettikten kısa bir süre sonra, June teyzem kazı kazan biletinden on bin dolar kazandı ve hemen Florida'ya gidip kendini toparlamak için ortadan kayboldu. Üç haftalık bir tatil planlamıştı, ama birkaç gün sonra bir adamla tanıştı ve kalmaya karar verdi, büyüdüğümüz daireyi terk etti ve hayatımızın o bölümünü resmen, sonsuza kadar kapattı. Win, annem öldükten bir ay sonra yüzme bursuyla üniversiteye gitmişti — hepimiz onu yürekten desteklemiştik — ama dört yıllık okul hayatı boyunca birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Altı saatlik mesafede yaşıyordu ve çok kontrolcü ve onu kendine saklamak isteyen tam bir pislikle çıkıyordu.

O zamanlar, tüm destek sistemim annemle birlikte ölmüş gibi hissediyordum. Caleb hariç.

Kendimi yalnız ve üzgün hissediyordum, evde hiçbir şey yapamıyordum ama sürekli yorgundum. Caleb, iş ve uyku arasındaki kısa zamanlarında, akıl sağlığımı avuçlarında tutuyordu.

Onun için de bu durumun fazla geldiğini anladığımda endişelenmeye başladım. Bana karşı kin beslemeye başlayacağından endişelenerek, tüm enerjimi aklı başında, meşgul bir ev hanımı rolüne vermeye karar verdim. Yeterince çabalarsam bunun doğal gelmeye başlayacağına kendimi ikna ettim ve Caleb de benim bu rolü üstlenmeme sevindi.

Ondan sonra günlerim ev dekorasyonu, yemek pişirme, parti planlama ve bir süreliğine beni tatmin eden ya da en azından o karanlık yere geri dönmek için zihnimi meşgul eden çeşitli gereksiz şeylerle doldu. Ve gerçeklik rahatsız edici bir dereceye ulaştığında, kitaplara kaçardım.

Win üniversiteden sonra eve geri döndüğünde, bu bana bir amaç verdi. En iyi arkadaşım tekrar yanımda olmakla kalmadı, aynı zamanda onun da biraz dağınık olduğunu görmek beni rahatlattı. Win, çalkantılı bir ayrılıktan sonra zor günler geçiriyordu ve mezuniyet sonrası mali sıkıntılarla boğuşuyordu ve ben ona yardım edebilirdim. Sonunda kendimi tekrar kendim gibi hissettim, bakacak birisi vardı.

Sonra, beş yıl sonra Bo ortaya çıktı. Ve dokuz ay sonra, bebek August. En iyi arkadaşımın kıskanılacak bir hayat kurmasını en ön sıradan izliyordum... ve bu, benim hayatımı pek sevmediğim gerçeğiyle yüzleşmemi sağladı.

İşte o zaman bağış kampanyası devreye girdi. Artık mızımızlanmayı bırakmaya, Win'den bir ders almaya ve sonunda bir şeyler *yapmaya* karar verdim. Artık söz yok. Artık bahane yok. Sadece eylem. Kalbime yakın ve değerli bir davaya yardım edip bir amaç hissedecektim.

Sonra Caleb'in, bunu *bizim* etkinliğimiz olarak nitelendirdiği yarım yamalak bir yorumuyla sarsıldım ve her şeyi kontrol altına almaya çalıştım. Sanki on yıllık bir uykuyla uyanmış, etrafıma bakmış ve hayatımın her alanında Caleb'in gölgesini görmüş ve her şeyi kendi başıma yapmam gerektiğine karar vermiş gibiydim.

Ama yapamadım. Başaramadım.

Şimdi, kendimizi bu duruma soktum. Hiçbir suçu olmayan, sadece benim hiç ihtiyaç duymadığım bir güvenlik ağı olduğu için nefret etmeye başladığım bir kocaya tutunuyorum. Ve *belki* de ilk kez, kendimi tam anlamıyla gerçekleştirmiş bir insan olup olmadığımı sorguluyorum. Muhtemelen, on yıl önce yaşananları unutamadığım için, üretken, yardımcı ve işlevsel bir toplum üyesi olamayacağımı düşünüyorum.

Helen hafifçe başını sallayana kadar, utanç verici bir şekilde, yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim. Ne kadar süre boyunca konuştuğumu bilmiyorum... ve ne söylediğimi ya da söylemediğimi bile tam olarak bilmiyorum. Ama yine de panik başlıyor. "Sanırım bunu içimden atmam gerekiyordu." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama belli ki işe yaramıyor. Göğsümü okşuyorum, sonra avucumu kalbimin üzerine koyuyorum ve yavaşlamasını istiyorum. "Üzgünüm," diye ekliyorum.

Maggie, Nina ve Kieran göz teması kurmaktan kaçınıyorlar, ancak Maggie başaramıyor ve gözleri kısa bir an benimkilerle buluşuyor, sonra da rahatlatıcı ve sessiz bir onay ile başka yere bakıyor.

Eğer susmak için bir aziz varsa, annem onu bize tanıtmamış. İdeal olarak, zamanı tersine çeviren ve benim yalvarışımı duyan bir aziz olsaydı.

Büyük Adam'a dua edip, beni bu ızdıraptan kurtaracak uygun bir zamanda bir şimşek çakmasını isteyebilirdim... Yoksa Zeus mu? Seçici değilim, kime olursa sorarım.

Seçeneklerimi tartıp, ilahi müdahaleye başvurmamaya karar verdim. Bu karmaşaya kendim girdim, kendim çıkacağım. Belki de yeni kazandığım bağımsızlık, doğaüstü güçler için de geçerli olmalı.

Ayrıca Helen bize dürüst olmamızı söylemişti! Ben sadece söyleneni yapıyorum! Merhaba, yürüyüşçü arkadaşlar, işte tüm kartlarım masanın üzerinde! Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsunuz? Korkuyor musunuz? Evet, ben de.

Garip bir şekilde, bu iyi hissettiriyor. Ağzım benden önce gitti, *elbette*, ama deliliğimin çoğunu erkenden ortaya dökmenin özgürleştirici bir yanı var. Kendimi daha hafif hissediyorum. Tüpünden sıkılmış şarap şişesi ya da diş macunu gibiyim — geri dönüş yok.

Başımı Helen'e doğru eğip yalvarırcasına bakıyorum. *Hadi*, diyorum sessizce. *Beni düzelt*, yalvarıyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap. Lobotomi mesela? Keskin çubuklar toplayabilirim. Cidden, her şeyi yaparım. Sadece... yardım et. Lütfen... *Bir şey söyle!* Herhangi bir şey!

"Sen ve ben biraz yürüyüp konuşalım mı?" Helen, çenesini patıkaya doğru uzatarak bana onu takip etmem için işaret eder. "Zaten gitme vaktimiz gelmişti."

Başımı sallayıp, herkes ayrılmak için toplanırken başımı eğip sırt çantamın kayışlarını düzeltir gibi yapıyorum. Hepimiz yola çıktıktan sonra omzumun üzerinden Nina'ya dönüp "Böldüğüm için özür dilerim" diyorum. "Orada biraz kendimi kaybettim" diye ekliyorum, yüzyılın en büyük lafını yapıyorum.

"Önemli değil," diyor Nina, uzun bir nefes vererek beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Senin başın benden çok daha fazla dertte... Helen'ı sen hallet. Ben Kieran ve Maggie'nin kulaklarını çınlatırım."

Yüzümü öne çevirip, sanki içinde gizli bir kamera var ve benim kişisel belgeselimi çekiyormuş gibi, altından geçerken boş bir gülümsemeyle bir ağaç dalına bakıyorum. Grup terapisinde diğer üyelerden biri senin öncelikli olduğunu karar verdiğinde, zor zamanlar geçirdiğini anlarsın.

Belki de şimşek çakmasını istemek yerine, tekrar Nina'nın yanında olmak için dua etmeliyim. Ya da en azından, yirmi üç yaşındaki göğüslerim için dua etmeliyim; o zaman meme uçlarım, Caleb'in annesinin iki gözü farklı yönlere bakan tembel köpeği gibi değil, dik ve canlı farlar gibi duruyordu.

"Aklında ne var?" Helen, grubun geri kalanından uzaklaşırken sorar.

"Göğüslerimi özlüyorum," diye cevap veriyorum, ağızımla beynim arasındaki ince filtreyi bozmamaya çalışarak. "Eskiden oldukları gibi," diye açıklıyorum, yürüyüş yolunda ilerlerken ona bakarak.

Helen beni uzun uzun düşünceli bir şekilde inceler, sonra kendi göğüslerine bakar, basit siyah tişörtünün altından, ve yavaşça başını sallar ve iç çeker. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

ON DÖRT YIL ÖNCE

"Bunu ASLA GIYMEMELİYDİM," diyorum, Caleb'in ön koltuğunda kıpır kıpır otururken, ısrarla ödünç aldığım annemin siyah kalem eteğini aşağı çekmeye çalışıyorum. Beni olgun göstereceğini düşünmüştüm. Göstermiyor. Sanki kostüm giymişim gibi görünüyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Harika görünüyorsun," diyor Caleb. Direksiyona eğilmiş, gözleri dikilmiş, dikiz aynasına bakıyor. Toronto'da ilk kez araba kullanıyor ve kafeye park ederken panik atak geçiriyor gibi görünüyor. "Oh, tanrım," diye fısıldıyor.

"Nereye gideceksin?" diyorum, önümdeki kavşağı gergin bir şekilde izlerken, arabalar, bisikletliler ve yayalar hayat memat meselesi kararları alıyormuş gibi görünüyor.

"Oraya." 20 dolarlık iki saatlik park ücreti yazan bir otoparkı işaret ediyor. "Kitabımı okuyup, biraz dinleneceğim ve toplantımdan sonra bizi buradan çıkarmak zorunda değilmişim gibi davranacağım."

"Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim," diyorum, elimi yanağına sürerek. "Park ücretini ben öderim. Teşekkürler."

"Hayır. Bunu kariyerine yaptığın bir yatırım olarak düşün." Orta konsolun üzerine eğilerek öpücük vermek için yaklaşır. "Seni seviyorum. Harika olacaksın. Bu görüşmeyi hak ediyorsun ve Cecelia senin en büyük hayranın olacak. Şu anda olan biten her şeyi aklından çıkarmaya çalış."

Her şey bir anda aklımda canlanıyor, her ne kadar bir an için bu aptal etek seçimiyle meşgul olsam da. Annem hasta. Çok hasta. Ömür boyu hasta. "Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum içimden gelenle.

"Başaracaksın," der, sanki aynı şeyi söylememi istemiş gibi başını sallar. "Başaracağım," derim, hafifçe gülümseyerek.

"Sen yazın yeni yıldızısın," diyor. Yüzümü iki elimle kapatıp kıkırdayarak gülüyorum. "Hadi ama!" diye alay ediyor.

"Yazın yeni yıldızı benim," diye mırıldanıyorum.

"Hayır! Daha yüksek!" diye bağırır, gülmem daha da artar. "Yazının yeni yıldızı benim!" diye bağırırım.

"İşte orada!" Üzerime eğilir ve kalabalık kaldırıma doğru kapımı açar, neredeyse yanından geçen bebek arabalı bir anneyi ezip geçiyor. "Özür dilerim!" diye bağırır, yüzünü buruşturur, sonra bana döner, şaşkın gülümsemesi bir iç çekişle sabitlenir. "Başar, Green."

"Sonra görüşürüz, muhteşem çocuk," derim, emniyet kemerimi çözüp kaldırıma adım atarak. "Dikkatli sür!" Annemin tüm çabalarına rağmen yanlış bir şekilde haç işareti yapıp uzaklaşmasını izlerim.

Yirmi dakika sonra, en sevdiğim yazarın karşısında oturmuş, gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum... ve bu iyi bir şey değil. "Sığ." Bu kelime dilime yapışıyor. "Hikayemi... sığ mı buldun?"

"Bu doğru kelime olmayabilir," diyor Cecelia yavaşça, üst dudağındaki kırıntıyı yalıyor. Yutmadan önce dişlerinden emdiği yemek sesini boğuyor. "Belki de sığ?"

Sanki vurmuşlar gibi istemeden incinmiş bir nefes veriyorum.

"Ama takma kafana. Yazar olmak sandığın kadar güzel bir şey değil, inan bana." Acı bir kahkaha atarak, büyük çantasının içinde bir şeyler arıyor. "Sen daha iyisin..." Kendi kendine küfrediyor, çantasının içine kolunu sokarken kaşlarını çatıyor. "Lanet olsun, nerede bu?" Dişlerini sıkıyor.

Ağzım açık, aramızdaki linolyum yemek masasındaki derin, kalp şeklinde çiziklere bakıyorum. Dünya odak noktamdan uzaklaşırken, o boşluk giderek genişliyor.

"Ah, burada." Kalemikle, bakakaldığım masaya vuruyor. "Merhaba?" Kısa ve keskin bir kahkaha atıyor. "Kimse yok mu?" Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum, kafamda karışık duygular var: şaşkınlık, utanç ve inanamama. "Buldum

Buldum," diyor, kalemle işaret ederek, sanki bir şey söylememi bekliyor gibi. "İmzalamamı istediğin bir şey yok mu?"

Ayaklarımın dibindeki Cecelia'nın kitaplarıyla dolu çantaya bakıyorum. Geçen hafta ödül paramın bir kısmını verip aldığım kitaplar. *Parayı anneme vermeliydim. İşinden yeni ayrıldı. Hastaneye gitmek pahalıya mal olacak.*

"Hayır," diye cevap veriyorum, ayağımı çantaya dayayarak, yerinde sabit tutuyorum ve umarım onun görüş alanından çıkmıştır. Cecelia sandalyesine yaslanıyor, kalemini kaldırırken gözleri duvardaki yıldız şeklindeki saate takılıyor. "N-ne..." diye kekeliyorum, sonra kendimi durduruyorum ve sandalyede dikleşiyorum. Kendime güvenmiş gibi davranırsam, belki o da bana güvenir. Ben pes eden *biri değilim*. Biz Green kadınları pes *etmez*. "Neyi geliştirebilirim?"

Cecelia uzun bir nefes verdi. *O kadar kötü müydü?* "Şey, bildiklerinle yazmaya başlayabilirsin. Yazında nüans yoktu. Gerçek, kişisel bir bakış açısı yoktu. Yazdıklarının yarısını bile yaşamadığını anlayabiliyorum."

Yanaklarım kızarmaya başlayınca kollarımı kavuşturuyorum. Gururum incinmiş, boğazımda bir düğüm oluşuyor, onu atmak için alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ben on yedi yaşındayım... Seyahat edemem, içki içemem, ya da..."

"Henry Thoreau şöyle demiş: 'Hayatını yaşamadan oturup yazmak ne kadar boş bir şey. '" Ayağa kalkar, çantasını omzuna asar ve başının üstündeki güneş gözlüklerini gözlerine takar. "Senin suçun değil, tatlım. Senin yaşında birçok çocuk, yazar olmanın, doğdukları talihsiz kasabadan kurtulmanın yolu olduğunu düşünür. Ama gerçekte yazarlık para etmez. Sen yeterince güzelsin ve aptal da değilsin..." *Bana yaptığı en yakın iltifatın bu olması üzücü*. "İyi haber ise, başka bir şey bulmak için zamanın var."

"Ama... Ne? Ben... Başka hiçbir şeyi sevmiyorum. Başka bir şey yapmak *istemiyorum*."

"Eminim bir şey bulursun." Yirmi dolarlık banknotu masaya bırakıp başını bana doğru eğdi. "Ve bunları başka bir zaman imzalamamı istersen," dedi, ayaklarımın yanındaki çantayı işaret ederek, "bana haber ver."

Cecelia'nın kafeden çıkmasını çaresizce izlerken, onunla yazdığım gelecek umutlarımın hepsini alıp götürdüğünü hissediyorum.

ON

HELEN VE BEN bir süre arkadaşça sessizlik içinde yürüdük. Ayaklarımın en hassas yerlerine sürtünen botlarım ara sıra yol kenarındaki dalları kırıyordu ve rüzgar ağaçların arasından esiyordu. Ama onun dışında, Helen "Annen ne hastalığı vardı?" diye sorana kadar her şey tamamen sessizdi.

"ALS," diye cevap veriyorum, çünkü yağmurdan kalan sığ bir su birikintisinin üzerinden atlayarak. Yolun kenarındaki ağaçların yoğun olduğu ve güneşten yoğun gölgeler oluşturduğu yerlerde, zemin hala ıslak. Ama çoğunlukla açık alanda, sakın ve beyaz bulutların süslediği mavi gökyüzünün altında, kuru toprak üzerinde yürüyoruz.

"Acımasız hastalık," diye yanıtlıyor ve ben başımı sallayarak derin bir nefes alıp, *evet* demek için bir kelime söylüyorum ama tam olarak çıkmıyor. Yolun ikiye ayrıldığı yere doğru ilerlerken sessiz anlar geçer. Soldaki ağaçta yol işareti olarak küçük bir mavi boya lekesi, sağdaki ağaçta ise sarı bir nokta vardır. Helen omzunun üzerinden yaklaşan diğer grup üyelerine bakar ve sola doğru ilerlemeden önce mavi ağacı gösterir.

"Bana Caleb'den bahset," diyor, alçak bir dalın altından geçerek.

Onun belirsiz sorusuna tedirgin olarak gülüyorum. "Ne hakkında? Kişilik olarak mı? Kocam olarak mı? Onun neyini seviyorum ya da..."

"Kitapları seversin, değil mi?" *Sanırım anketi okumuş.*
"Onu son okuduğun kitaptaki bir karaktermiş gibi tarif et."

Boğazım düğümlenir. "Ben yazar *değilim*," derim çabucak, çamurlu bir yere basmamak için zar zor kaçarak. "Eskiden denedim, ama..."

"Bir dene," diyor, sanki *beni eğlendirmek* istercesine.

"Şey, o, şey, o..." Yürümeyi bırakıp bir elimle pürüzsüz bir huş ağacının gövdesine tutunarak kendimi destekledim, sonra ayağımın botun içindeki konumunu düzeltirken kalçamı ağaca dayadım.

Caleb'in görüntüleri zihnimde canlanıyor, sanki bilinçsizce hüznü bir bağımsız filmin başında görebileceğiniz türden bir *ölen eş* montajı yaratmışım gibi. Bilirsiniz... *Lens parlaması, çamaşır ipine asılmış çarşafların arasında koşuyor. Lens parlaması, sahilde su sıçratarak gülümsüyor. Lens parlaması, kameraya şakacı bir şekilde göz kırptıyor... Lens parlaması... Oh hayır —mezar taşı—o öldü!*

"Sarah?"

"Üzgünüm, şey... dalmışım..." diye cevap veriyorum, boşluğa bakarak.

Çevremdeki gerçeklik bulanıklaşıyor ve onun yerine, kalabalık odanın diğer ucunda Caleb'in ince gülümsemesini görüyorum. Farklı arkadaş grupları arasında dolaşırken, ikimiz de açıklanamayan bir şekilde birbirimizi aradığımızda, içgüdüsel olarak gözlerimizin buluştuğu her anı görüyorum. Sonra, horlarken dudakları yastığının yanında titriyor. Birkaç ay önce, dalgın bir şekilde ön kolunu düz ocak üzerine koyup kolunu ateşe verdiğinde yüzündeki panik ifadesi. Karanlık çöktükten sonra park bankında otururken, sokak lambasının yüzünün yarısını sıcak bir ışıkla aydınlattığı anda, ilk kez "Seni öpebilir miyim?" diye sorduğu an. Yeni işine başlamadan önce evden kaçıp çantasını aldığım da, beni evin içinde kovalarken duyulan hafif bir sinirlilikle karışık kahkahası. Elton John ve Freddie Mercury kılığına girip evimizde düzenlediğimiz ilk Cadılar Bayramı partisi. Annemize veda ederken silmeye çalıştığı gözyaşları. Win ona hamile olduğunu söylediğinde ağzı açık ve baykuş gibi gözlerle bakışı. Bo ve Win'in düğününde dans ederken kafasına bağladığı kravat ve *Dancing Queen* şarkısının sözlerini herkesten daha yüksek sesle haykırması. Bağış toplama etkinliğinde onunla yüzleştiğimde sertleşen çenesi. O gece eve dönerken yüzündeki yorgunluk.

"Öyle," diye yavaşça başlıyorum. "Zeki, hırslı, inek, *biraz* işkolik... o..." Doğru kelime dilimin ucunda ama aklıma gelmiyor. "Yumuşak" kelimesi aklıma geliyor. "Çok sevecen. Sevgisinden korur, hakimiyet kurmak için değil.

Sabahları huysuzdur. Uykusunda konuşur ve horlar. Zengin bir ailede büyüdü ve bu onu biraz fazla rahat yaptı, bence. Yatakta harikadır," diye ekliyorum, boş boş önüne bakmaya devam ederken.

Helen önümde yolda hafifçe kıkırdar ve ben de onu takip etmek için hareket ederim.

"Tanıştığımız gün, adını öğrenmeden önce ona '*harika çocuk*' demiştim," diye hatırlıyorum. "Sabah boyunca yeni çocuğu aramış ama bulamamıştım. Sonra, öğleden sonra, annesinin seçtiğine emin olduğum kıyafetiyle matematik dersime girdi. Koyu kırmızı ve lacivert çizgili bir süveter, üstünden beyaz yakalı gömlek çıkıyor ve altından sarkıyordu, bir de klasik mavi kot pantolon giymişti. Yaşıtlarımdan çok farklıydı. Onu diğerlerinden ayıran, kaygısız bir hafifliği vardı, ama aynı zamanda gözlerinde bizim gibi avcı ya da av bakışı yoktu. Sanki... sahte olamayacak bir özgüvenle her şeyin üzerinde süzülüyordu. Bu onu çok daha büyük gösteriyordu. Ortak derslere bir gün bile katılmadan onun zeki olduğunu anladım. Ve sadece bir hafta sonra, üzerine numaramı yazdığım bir kağıt uçağı kafasına fırlattım.

"Kağıt uçak." Helen omzunun üzerinden dönerek gülümsedi. "Çok sevimli," dedi, bir tür oyuğun yanından geçerek ufka bakarken.

"Herkes yeni çocuğun dikkatini çekmeye çalışıyordu," diye hatırlıyorum sevgiyle. "Öne çıkmam gerekiyordu."

"Peki? İşe yaradı mı? Aradı mı?"

"Hayır," diyorum, kısa bir kahkaha atarak. "Kağıda adımları yazmamıştım ve o da onu kimin attığını bilmiyordu. İki gün sonra onu köşeye sıkıştırdım ve benimle öğle yemeği yemek ister mi diye sordum. Bir ay sonraya kadar uçak olayından bahsetmedik. Sonra, dolabıma kağıt uçakla bir not bırakarak bana kız arkadaşım olmamı istedi."

Helen güldü, sesi memnun bir iç çekişe dönüştü. "Ah, genç ve aşık olmak."

"Amin," diyorum, dik bir tepeye tırmanmaya başlarken ona yetişmeye çalışarak.

"Onu gerçekten seviyor gibisin," diyor, sesi biraz gergin. "Bu iyi bir başlangıç."

"Hayır, evet, o harika," derim nefes nefese.

"Peki..." Helen, tepenin zirvesine ulaştığında durup kalçalarına tutunarak sorar. "Neden buradasın?"

"Ne?" diye soruyorum, nefes almak için belimden eğiliyorum.

"Onu seviyorsan," diye sözünü kesip bir yudum su içti, "onunla mutlusan... Neden gelmeye karar verdin? Anketin oldukça... belirsizdi. Bu ikiniz için daha çok bir macera mı, yoksa...?"

Daha önce matine monologumu duymadın mı? Saat yedide bir gösteri daha olacak. "Mutluyum mu bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sesim savunmacı. "Mutlu hissetmiyorum."

"Peki, neden?"

Bu senin işin değil mi, bayan? "Ben..."

"bilmiyorum." "Daha önce Caleb'e kızgın olduğunu söylemiştin." *Söyledim mi?*

"Ben..."

"Neden?"

"Ben..." Etrafıma bakınıyorum, sonra alnımdaki teri silip elimi kalçama koyuyorum. "Ben... çünkü ben... şey, kendi başıma hayatta kalmayı hiç öğrenmedim. Kendimi hiç geçindirmek zorunda kalmadım."

"Yani, sana baktığı için ona kızgın mısın?"

Şey, öyle söyleyin... "Hayır, ama..." Tanrım, sanırım öfkeleniyorum. Ben usta bir pisliğim. "Keşke Caleb'le yirmi beş yaşında tanışsaydım, anlıyor musun?" Helen başını sallayarak devam etmemi beklerken, yan yana yürümeye başlıyoruz. "Bazen hayal kuruyorum. Onunla bir barda, bir arkadaşım aracılığıyla ya da bir partide tanışmış olsaydım nasıl olurdu..." Elimle güneşi gözlerimden engelliyorum, ta ki ağaçların gölgesine girene kadar.

"Yani hayallerinde bile sonunda Caleb'le birlikte oluyorsun? Sadece daha sonra mı?"

"Evet... Tabii ki."

Helen yüzünü yere çevirip kendi kendine gülümser. "O halde, benim evli müşterilerimin çoğundan daha şanslısın, bunu söyleyeyim."

"O Caleb," diye kendimi haklı çıkarmak için söylüyorum. Caleb'i kim sevmez ki?

"Peki, bu varsayımsal durumda, daha sonra tanıştığınızda, sence her şey nasıl gelişirdi?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bu konuyu hiç o kadar derinlemesine düşünmedim."

"Onsuz daha kolay olur muydu sence? Yirmili yaşlarının başında?"

İçgüdüsel olarak hayır anlamında başımı sallıyorum, sonra biraz düşündükten sonra tekrar sallıyorum. "O dönemde hayatımda olduğu için her zaman minnettar olacağım. Annemi kaybetmek, hayal edebileceğim en acı deneyimdi ve

o bu süreçte bana destek oldu. Ama birinin kızından, birinin bakıcısına, sonra da birinin karısına dönüştüm. Kendi başıma *yaşamaya* hiç fırsatım olmadı. Bu da benim kararımı, bu yüzden Caleb'e, evlenmeyi seçtiğimiz koşullara duyduğum kızgınlık kadar kızgın değilim. Yine de Caleb'le evlendiğim için asla pişmanlık duymayacağım, ondan ayrılmak istemiyorum, ama keşke zamanlama farklı olsaydı, hepsi bu."

"Anlıyorum," diyor Helen emin bir şekilde. "Bence bu çok mantıklı." Bu sözlerle omuzlarım gevşiyor. Bu onaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, ama bunu duymak çok iyi geldi. "Eğer o zaman tanışmasaydık ne yapardım bilmiyorum. Sadece, o gelmeden önce hayatımda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum."

"Muhtemelen, evet," diyor Helen. "Ama yine de, belki de değil. Kendi yolunu çizmek zorunda kalan birçok insan hala kendini başarısız olarak görüyor. Kendimize güvenimiz azaldığında, yetersiz hissetmek nispeten yaygın bir deneyimdir. Zamanlama farklı olsaydı ya da gurur duyduğun bir diploma ya da kariyerin olsaydı, yine de mutsuz olabilirdin."

"Belki." Aslında bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

"Çoğu zaman, istediğimiz hayatı kurmak için *şu anda* yapabileceklerimizi fark etmek yerine, "*ya şöyle olsaydı*" diye hayal kurarken buluruz kendimizi. Gerçek şu ki, geçmiş, biz insanlar kadar inatçı olan tek şeydir. Ne yazık ki, ne kadar isterseniz isteyin, geçmiş değişmez."

O, bu bilgelik sözlerine nefes alması için alan tanıyor ve ben bunu takdir ediyorum. Sözlerinin ağırlığı derimin altına yerleşiyor.

"Sen ve Caleb, herkesten uzak bir yerde birlikte vakit geçirip, on yıl sonra hayatınızın nasıl olmasını istediğinizi yazın. Yarın akşam, ikinizin birlikte bu hedefe ulaşmak için neler yapabileceğinizi konuşmaya başlayacağız."

Başımı sallıyorum. "Tamam," diyorum, sesim sessiz ama kararlı. "Evet, bu gerçekten harika bir fikir."

"O zamana kadar," diyor Helen, omzunun üzerinden arkamızdaki gruba bakarak. "Git, onların yanına dön. Onların duyması gereken ilginç bir bakış açın var bence."

GRUBA GERİ DÖNDÜĞÜMDE Nina, Jai ile yüzleşmek istediğine karar vermişti. Anladığım kadarıyla, bu konuyu onunla konuşup aralarını düzeltmek istiyordu, ama onun sakladığı başka sırları olup olmadığını öğrenmek ve kariyer hedeflerinin hayatında öncelikli olduğunu netleştirmek istiyordu. Maggie ve Phil ise biraz daha az ilginçti. Maggie, her yıl bir tür bakım kontrolü için geldiklerini, tıpkı arabanın yağını değiştirmek gibi, demişti ve tartışacak gerçek bir sorunları yoktu. Yine de daha fazla seks yapmaları gerektiğini düşünüyordu. *Devam et kardeşim.*

Kieran ve Henry, birlikte bir perakende mağazası açtıktan ve evliliklerinde bir sorun yaşadıktan sonra geçen yıl ilk kez geldiler. Kieran konuşkan biridir ve Henry ise görünüşe göre daha çok düşünceli biridir, duygularını içinden atamayıp sonunda öfkeyle dışa vurur. Şiddet eğilimi yoktur, ancak kapıları çarpma ve sesini yükseltme gibi Kieran'ı rahatsız eden kötü bir alışkanlığı vardır. Kieran da bazen Henry'yi kızdırmaya çalıştığını itiraf etti, ki bunu kabul etmesi cesurca bir davranış olduğunu düşündüm.

Sonra Helen'in neden bu zamanı grup olarak geçirmemizi istediğini anladım. Bu çok alçakgönüllü bir şey. Egonuzu bir kenara bırakıp ilişkinizin en zorlu yönlerini ve çift olarak ve bireyler olarak nerede gelişebileceğinizi konuşmak acı verici ama gerekli bir egzersizdi.

Ben paylaşma fırsatı bulamadan, gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı, bu da yürüyüşümüzün son saatini daha az keyifli hale getirdi. Hepimiz başlarımızı eğik, kaymamaya çalışarak yürüdük ve yağmur o kadar şiddetlendi ki birbirimizi duyamaz hale geldik ve konuşma sona ermek zorunda kaldı.

İşte o anda düşüncelerimi görmezden gelmem imkansız hale geldi.

Yürüyüşümüzün son bölümünü Caleb'in grubunun neler konuşmuş olabileceğini hayal ederek geçirdim. Bu sorunların diğer yüzünü. Sonra, Caleb'in bizim ilişkimiz hakkında ne söylemiş olabileceğini merak ettim. Benim hakkımda. Oradan, en büyük güvensizliklerimi tek tek listeledim ve Caleb'in ağzından döküldüğünü hayal ettim.

Çok fazla içiyorum. Çok fazla alay ediyorum. Çok fazla para harcıyorum. Yapışkan, nankör, tembel, bağımlı, yargılayıcı, sert, eleştirel, küstah, muhtaç, başarısız... Potansiyelim altında kaldığım tüm yönlerim. Ben kendimde görmeden önce onun bende gördüğü potansiyel. Yıllar boyunca acı bir şekilde boşa gittiğini izlediği potansiyel.

Kampa vardığımızda, özgüvenim hiç olmadığı kadar düşük.

ON DÖRT YIL ÖNCE

"BILMIYORUM," diyor CALEB gergin bir şekilde, telefonunu omzuna sıkıştırırken saçımı daha sıkı tutuyor. "Ne olduğunu söylemedi. Ağlıyordu ve beni bu partiye götürmemi istedi ve..." Tuvalete kusmamın sesi onu kesiyor. "Çok içti."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye soruyorum, nemli yanağımı ön koluma dayayarak gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sesim normal değil, boğuk ve ıslak. Hiçbir şey normal değil. Böyle olmamalıydı. Annemin hasta olmaması gerekiyordu. Cecelia'nın benden nefret etmemesi gerekiyordu. Ve ben asla, *asla* bir sporcunun sıkıcı lise partisinde bodrumda kusmayacaktım. Tekrar öğürürüm, ama hareket edip kaseye doğru yönelmek için uğraşmam. İçimde kusacak *bir şey* kalmadığını düşünüyorum.

"Gitmiyor." Caleb öfkeyle söylüyor. "Sürekli seni istediğini söylüyor ve, açıkçası, biraz kaba davranıyor."

Bir ara su içmemi önerdiğinde ona sandalet giyip taşları tekmelemesini söylediğimi hatırlıyorum. Yani, bu konuda haklı olabilir.

Yetişkinler her zaman içmenin tehlikeli olduğunu söylerler, çünkü çok içersen bayılır ve her şeyi unutursun. Meğer yalan söylemişler. Unutmak istiyorum, çok istiyorum...

"Deneyebilirim, ama dinleyeceğini sanmıyorum." Oda gözümün önünde sallanıyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. *Annemi istiyorum*. Sanırım bu sefer yüksek sesle söyledim, çünkü Caleb sırtımı okşuyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde "Biliyorum" diyor. "Tamam, evet," diyor telefona. "191 Lambro, yakınında... Evet, tam orada. Teşekkürler. Görüşürüz, Marcie." Sonra Caleb telefonu yere düşürüyor.

Bu, hayatımda duyduğum en ciddi sözlerdi. "Annem mi?" Oda dönmeye devam etmesine rağmen otururum, iğrenç sarı fayanslar ve korkunç floresan ışıklar başımın etrafında dans ediyor. "Cidden annemi aradın mı?" Başım dönüyor, göz kapaklarımı kapatarak başımla savaşıyorum. "Beni öldürecek!"

"Bütün gece onu sormaktan vazgeçmedin, Sarah."

"Sarhoşum, seni aptal. İnsanlar içtiğinde aptalca şeyler söyler."

"Evet, ve ben de neden böyle davrandığımı gerçekten bilmiyorum. Neden buradayız, Sar? Ne oldu? Neden benimle konuşmuyorsun?"

İçimde öfke kabarıyor ve bunu hak etmediğini bildiğim birine boşaltmaya hazırım, ama o kişi beni kucağına çekip kollarıyla sıkıca sarıyor.

"Yarın," diye fısıldadı Caleb saçlarıma, "tekrar iyi olduğunda, onu aradığım için bana teşekkür edeceksin. Sonra Cecelia'nın seni *bu kadar* üzen şeyleri bana anlatabilirsin. Ve ondan sonra, sınıfın yarısının önünde bana pislik ve az önce de aptal dediğin için özür dileyebilirsin."

"Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söylüyorum, omzuna ağlayarak. Gözyaşları yüzümden akıyor, yumuşak süveterine damlıyor. "Her şey çok berbat. Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Beni susturur, ben ona yaslanıp hıçkırarak ağlarken beni ileri geri sallamaya başlar. "Ağlama, bebeğim." *Bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti*. "Ne olursa olsun, bir çaresini buluruz. Birlikte."

Bir ara, June teyze beni arabasına bindirir ve ben arka koltukta uzanmış, elimde kustumuk torbasıyla sessizce eve götürür. Yatağa girdiğimi *ya da* annemin yanıma uzandığını hatırlamıyorum, ama sırtımın arkasındaki yatağın ağırlığını hissedebiliyorum ve tanıdık parfümünün kokusunu alabiliyorum.

Yüzüne dönmek için yuvarlanıyorum, battaniyeyi burnuma kadar çekiyorum ve annemin beni endişeyle incelediğini izliyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Merhaba." Derin bir nefes alır, tavırları endişeden öfkeye dönüşür.

Hemen ağlamaya başlıyorum. "Çok üzgünüm anne."

"Canım," diyor, yanağımdaki gözyaşını silerek. "*Bugün* ne oldu oldu bugün? Bu sen değilsin..."

"Benden nefret etti," diyorum ıslak hıçkırıklarla. "Cecelia benden *nefret etti*."

Annem hızla gözlerini kırptırır, başı sallanmaya başlar. "Olamaz."

"Yazılarımı sığ buldu... ve..." Nefes almaya çalışarak kekeliyorum. "O... o..."

"Nefes al." Annem elini omzuma koyar. "Nefes al, Sarah."

"Özür dilerim," diye patladım. Annem beni tutmak için yanıma geldi, ben oturup omzuna yaslanarak ağladım. "Özür dilerim, özür dilerim, ben..." Annem, ona yaslanıp titreyerek geçen hafta olan her şey için, bu boktan durumda iyi haberler veremediğim için yüzlerce kez özür dilerken, beni defalarca susturdu. En çok başarıya ihtiyacı olduğunda onu hayal kırıklığına uğrattığım için. Aynı iki kelime sürekli ağzımdan çıkıyor. *Özür dilerim*.

Nasıl uykuya daldığımı ya da annemin beni sakinleştirmek için ne yaptığını hatırlamıyorum, ama gece yarısı soğuk terler içinde uyandığımda, beni göğsüne çekip tek kelime etmeden uykuya dalmam için kucaklıyor.

ONBİR

"İYİ MİSİN?" CALEB SORAR, gözlerini bana dikerek. "*Yemeğine dokunmadın bile,*" grubun tartışmasını bölmemek için fısıldar. Kieran ve Henry, etrafımızdaki her şey ıslak olmasına rağmen (zemin, sırt çantalarımız, çadırlarımız, giysilerimiz) ateşi sönmemesi için çabalarken, biz kamp ateşinin etrafında oturuyoruz. Nasıl bu kadar kuru odun bulduklarını bile bilmiyorum, ama etrafımızı saran dumanın yoğunluğuna bakılırsa, odunlar da kısmen nemli. *Sanırım* pirinç ve tavuk karışımı olan yemek paketimiz bile ıslak gibi.

"Ben iyiyim," diyorum, dudaklarımı sıkarak gülümsüyorum. Bu bir yalan. Geldiğimizden beri paranoyaklaşmıştım, bu sabah Caleb'in arkadaşlarının tüm yorumlarını, bakışlarını ve konuşmalarını ikinci kez düşünüyordum. Kendime, onun üzerinde baskı yaratan her şeyi konuşma hakkı olduğunu söylemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Aramızdaki sorunları özgürce konuşabileceğini. Bu insanların ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini. Caleb ikna olmamış gibi görünce "Söz ver" diyorum.

Caleb yavaşça başını sallar, sonra dikkatini, uzun yıllar öğretmenlik yaptığı ve soyunma odalarında uğraşmak zorunda kaldığı gençlerin kötü alışkanlıklarından şiirsel bir şekilde bahseden Phil'e geri çevirir. "Ama hiç

kasten yan yana oturtun mu? Onları birbirine yakıştırmak için?" diye sorar Kieran, ateşi körükleyerek.

Phil'in kahkahası içten ve gürültülüdür. "Ben beden eğitimi öğretmeniyim, bu yüzden oturmak pek söz konusu değil. Ve sağlık dersinde potansiyel çiftleri yan yana oturtmak isteyeceğim son şey. Ondan sonra birbirlerinin yüzüne bir daha bakmayabilirler."

"Ben yaptım," diyor Maggie neşeyle. "Eşleştirmeye yardım ettiğim iki öğrencinin düğününe davet edildim. Bir çift, yıl sonu albümü sınıfımdan; onlara sürekli aynı projeleri veriyordum. Diğeri ise kütüphanenin müdavimleriydiler, sürekli aynı kitapları arka arkaya ödünç alıyorlardı, ben de onlara bir kitap kulübü kurmalarını önerdim. Öğretmenliğin en büyük avantajlarından biri bu. Çöpçatanlık yapmayı *seviyorum*."

Caleb, turuncu ışığın altında omzunun üzerinden bana gülümsüyor, sanki sevgiyle "*Senin gibi*" diyor. Alevlerin titremesi cildinde dans ediyor, gözlüklerine yansıyor ve en güzel özelliklerini aydınlatıyor. Burnu yanağına keskin bir gölge düşürüyor, normalde asla uzamasına izin vermediği elmacık kemiklerini ve sakalını vurguluyor. Onu tanıdık katmanların altında görmeye zaman ayırmamak ne kadar aptalca. Ona en son ne zaman karşılıksız bir iltifat ettiğimi bile hatırlamıyorum.

"Güzelisin," diyorum, sadece onun kulağına.

Bana doğru döner, kafası sanki yanlış duymuşum gibi şaşkınlıkla eğilir. Ben de tekrar ederim. "Sen *çok güzelsin*," diye vurgularım.

"Teşekkür ederim..." diyor, dudakları duygusal bir şekilde aşağı doğru kıvrılıyor. Beni iki uzun saniye boyunca inceliyor, başparmağını çeneme getirirken gözlerinin kenarları kırışıyor. Bir öpücükten saniyeler uzaktayız sanıyorum, ama o parmağını kesinlikle yapışkan bir şeyin üzerinden geçirip parmağının ucundan silip atıyor. "Çenende ölü bir sivrisinek vardı," diye açıklıyor.

Romantizm öldü derler. *Belli ki benim kocamı tanımıyorlar*. Omuzlarım düşer ve ona hüzünlü bir gülümseme atarım, sonra bakışlarımı tekrar ateşe çeviririm. "Doğru galiba."

Zayıf bir kahkaha atıyor. "Üzgünüm... Anı mahvettim, değil mi?"

"Biraz," diyorum, onun yorgun gülümsemesine karşılık vererek. "Ama sorun değil. Böceklerin olmaması daha iyi."

"Sen güzelsin, bebeğim. Ölü böceklerle bile."

Dudaklarım utangaç bir gülümsemeyle kıvrılır. "Saçlarım duman kokarken bile mi?" diye sorarım flörtöz bir şekilde, onun bu kokuyu *sevdiğini* bilerek. Ev almaya karar verdiğimizde, Caleb'in üç şartı vardı:

1. Kışın her sabah işe gitmeden önce arabasının karını temizlemek zorunda kalmaması için bir garaj.
2. İki kişi için yeterince büyük bir duş.
3. Odun yakılan bir şömine.

Sonuncusunu bulmak zor oldu, ama biraz aradıktan sonra üçünü de aldı. Win'in bizimle kalmak istemesini sağlamak için bir küvet, Caleb'in daha sık evden çalışması umuduyla bir çalışma odası ve annemle benim kitaplarımızın sığabileceği bir oda istedim. Üçünü de aldım.

Caleb yakınımı eğilip boynuma derin bir nefes alır, çenesi kulağımın yanındaki at kuyruğumdan kopan saç tellerine dokunur. "Mm-hmm," diye mırıldanır. "*Özellikle o.*"

Boynumun arkasındaki küçük tüyler, onun yakınlığı ve sessiz, aç ses tonuyla diken diken oldu. "Bugün seni özledim," diye kulağına fısıldadım, isle kaplı yanağına bir öpücük kondurup yatmaya hazır olup olmadığını sormak ve kuralları birazcık esnetmek istedim. Ama endişem merakımı besledi ve ikisinin de beni ele geçirmesine izin verdim. "Az önce grubunla ne konuştunuz?"

Caleb geriye yaslanıp başparmağıyla burnunun ucunu sıkıştırdı. Elini kucağına indirip, sanki ağrıyan bir kasını masaj yapar gibi diğer elinin tendonunu başparmağıyla ovuşturur. Bir süre önündeki ateşe bakarak sert bir ifadeyle durur, sonra boğazını temizler. Sanki üzerinde "*Senin hakkında kötü konuştum, lütfen bana bunu sorma*" yazan devasa, yanıp sönen bir neon tabela tutuyor gibi.

"Anladım," diyorum alaycı bir şekilde, yıldızlarla dolu gece gökyüzüne bakarak.

Caleb iç çekerek başını geriye yaslar, sanki benim saçmalıklarım ve bu durumdan kurtulmak için düşünmeye çalışırken beyninin ağırlığıyla başa çıkacak gücü kalmamış gibi.

"O zaman sadece iyi şeyler," diyorum alaycı bir şekilde, tırnak etlerimi kurcalarken incinmişliğim açıkça belli oluyor.

"Ama amaç bu değil miydi?" diye sorar, sesi öfke dolu. "Senin grubunda da her şey güllük gülistanlık değildi herhalde."

Hayır, öyle değildi... "Aslında senin ne kadar harika olduğunu anlattım," diye tartışıyorum, kollarımı kavuşturarak. Tanrıya şükür, herkes Helen'in daha önce duyduğum paten kayan güvercin hikayesine dalmış ve bizim fısıltılı tartışmamıza dikkat etmiyor. "Helen'e tanıştığımız günü ve senin hakkında sevdiğim şeyleri anlattım ve..." Hızla, tam bir tartışma alanına girdiğimizi ve geri çekilmek istediğimi fark ediyorum.

tam bir kavga alanına doğru gittiğimizi fark ediyorum ve geri çekilmek istiyorum. Bunu burada yapamam. Hem bu kadar insanın önünde hem de yorgunum. Uzun ve yorucu iki gün geçirdim ve mantıklı düşünemediğimi biliyorum.

Bu yüzden acil durum planımı devreye sokup, çıkmaya başladığımızdan beri hiç yapmadığım bir şekilde abartılı bir şekilde ona dudak büküyorum. Sanırım bu, yıllarca süren bağlılığımız ve bizi birbirimize bağlayan evraklar olmadan önce, aramızdaki ilişkinin *bu kadar* tehlikeli olduğunu hissettiğim son andı. Şımarık prensesin dudak bükmesi: *Kızgınım ama beni ciddiye almana gerek yok.*

Bu kadar çocukça davranmak midemi bulandırıyor. Bunu değerli bulan geçmiş ve şimdiki halim için mide bulandırıcı bir utanç duyuyorum.

Gerçek şu ki, Caleb benim yokluğumda hakkımda birkaç *olumsuz* şey düşünmüşse, bu, bağış gecesinde ona sorduğumda hakkımda tek bir olumlu şey bile söyleyememesinden dolayı hissettiğim incinmişliği daha da artıracaktır. Cevap vermemeyi telafi etmeye de çalışmadı. O zamandan beri neredeyse sürekli bunu düşünüyorum. Onun sessizliğini, sanki evliliğimizin üçüncü bir üyesiymiş gibi, aramızda oturuyormuş gibi hayal ediyorum.

Caleb yemi yutar ve benim huysuz ifademi görünce hafifçe güler. Omzunu omzuma çarparak, kaşlarını çatıp sırtarak benim taklidimi yapar. Bunun işe yaramasına sinir oluyorum ama sanırım ikimiz için de eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor. "Eminim başka şeyler de paylaşmışsındır, bebeğim. Ve bil diye söylüyorum, ben de nasıl tanıştığımızdan bahsetmiştim," diyor sevgiyle. "Ayrıca çok, çok olumlu şeyler de söyledim."

"Öyle mi?" Demek istediğim: *Onları duymak istiyorum, lütfen.*

O başını sallar. Sönük bir tepki, ama konuyu kapatmaya çalışmak için beni yeterince rahatlatır. Bu gece kavga etmek istemiyorum. İdeal geleceğimiz ve oraya birlikte nasıl ulaşabileceğimiz hakkında konuşmadan önce olmaz. Bu yüzden gururumu yutuyorum ve özür dilemeye karar veriyorum. "Özür dilerim," diyorum, gözlerimi ondan ayırarak. "Sadece kendimi rahatsız hissediyorum. Buradaki insanların benim bu kadar... kötü bir insan olduğumu düşünmesini istemiyorum. Ama sen aklındakileri paylaşmaya hakkın var."

"Bunu dert etmene gerek yok, söz veriyorum. Sen korkunç bir insandan çok uzaksın." Saçımı kulağımın arkasına itti. "Ve daha önce söylemeyi unuttum, ben de seni bugün özledim."

"Burada kimse benim korkunç biri olduğumu düşünmüyor mu?" *Sen bile mi?*

"Tabii ki hayır."

"Bugün kendimi çok kötü hissediyorum," diye daha da sessizce fısıldadım, ona yaklaşarak alnımı çenesine dayadım. "Nina benden sekiz yaş küçük ve şimdiden çok şey başardı. Eğer kartlarımızı doğru oynarsak, gelecekte EGOT ödülü kazanan biriyle arkadaş olabiliriz. Kieran kendi dükkanının sahibi ve işleri çok iyi gittiği için ikinci bir şube açmak istiyor. Maggie yirmi yılı aşkın süredir öğretmenlik yapıyor ve mutlu bir evliliği var... Ben istiyorum..." Ona bakmak için doğruluyorum. "Kendimle gurur duymak istiyorum. *Senin de* benimle gurur duymanı istiyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallar, aramızda birkaç nefes geçerken, grubun geri kalanı gülüyor ve ateş hâlâ gürültüyle yanmaya devam ediyor. "Bugün neyi anladım biliyor musun?" Caleb, kamp ateşi ve etrafında toplanan yeni tanıdık yüzlere bakarak yumuşak bir gülümsemeyle sorar. "Herkesin biraz dağınık olduğunu. Burada ya da başka herhangi bir yerde." Omzunu silker. "Bunun aksini söyleyenler ya yalan söylüyor ya da bir şey satmaya çalışıyor."

"*Sen* dağınık değilsin," diyorum meydan okurcasına.

Diliyle yanağının içini itip gülererek nefes verdi. "O zaman numara yapmada iyiyim galiba."

"Yalan söylemene gerek yok," dedim, içgüdülerim onun bunu duymaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. "Bana karşı değil," diye ekledim.

Gözleri benimkilere kilitlenir ve tanımadığım bir duygu ile dolar, bu beni korkutur. Caleb'in ifadelerini okumakta zorlandığım çok uzun zaman olmuştu. Hangisinin daha kötü olduğunu düşünmeye başlarım: birbirimizi çok iyi tanımak mı, yoksa eskiden her şeyi bilen yabancılara dönüşmek mi? Kesinlikle ikincisi.

"Söz mü?" diye soruyor, dönüp altımızdaki kütüğün üzerine oturuyor. Dirseklerini dizlerine koyuyor ve tüm dikkatini bana veriyor, ben dikkatlice başımı sallarken gözlerimiz buluşuyor.

"Evet," diyorum. Alnının ortasındaki çizgiye ve çenesinin altında, kulaklarının altında, azı dişlerini gıcırdatır gibi gerginliğine neden olan şeyi umutsuzca bilmek istiyorum. Öfke mi? Acı mı? Endişe mi? Hepsi mi? "Dayanabilirim," diye söz veriyorum, ama bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki Caleb'in dilinin üzerinde bir baraj patlamış gibi. O izin bekliyormuş gibi görünüyor.

"Korkuyorum," diyor, sesini alçaltarak. Burnu seğiriyor ve burun delikleri genişliyor, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibi. Ama bu daha çok öfkeye benziyor. Devam etmesini bekliyorum.

"Bağış toplama gecesinden beri, ne kadar mutsuz olduğunla ilgili berbat gerçekler birbiri ardına ortaya çıkıyor. Sanırım çok safmışım," diyor, dudaklarını yalarken gözleri ateşe sabitlenmiş. "Ama sen ve ben bu kadar kırılmaz, sarsılmaz bir çift olduğumuzdan bu yana çok zaman geçmemiş gibi geliyor. Buna çok değer vermişim. Belki bu benim tembel olduğum anlamına gelir, ya da sana yeterince ilgi göstermediğim anlamına gelir, *ama... Tanrım, Sarah...* Huzurlu hissetmeyi özlüyorum, sen özlemiyor musun?" diye soruyor, dudaklarından titrek bir nefes geçiyor. "Senin yanında söylediğim ya da yaptığım her şeyi fazla düşünmek zorunda olmamayı özlüyorum. Sürekli her şeyin değişmesini istediğini, değişime ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, ama bu bana çok kötü geliyor. Hayatımızı seviyordum. Hayır, aslında hayatımızı *seviyordum*. Rahatlığı özlüyorum. Güveni özlüyorum. Bütün bunları bilmemeyi özlüyorum..." Duraksıyor, elini saçlarından boynuna doğru geçiriyor. "Sorunları," diye bitiriyor, başını aramıza eğerek.

"Caleb," diyorum. Demek istediğim, *bana bak*. Bakmıyor.

"Tekrar başlamak zorunda kalacağımızı hiç düşünmemiştim." Aramızdaki boşluğa doğru konuşuyor. "Tekrar başlamak hiç *istemedim*. Korkutucu, sinir bozucu ve rahatsız edici ve dürüst olmak gerekirse... çok sinirliyim. Burada olduğumuz için sinirliyim. Hayatımızın senin için yeterince iyi olmadığı için sinirliyim. Bütün bunları daha önce, ormana kaçmak zorunda kalmadan önce fark edemediğim için kendime sinirliyim." Dikleşir ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hemen fark ederim. "Her şeyi sorguluyorum ve... bundan nefret ediyorum. İyi olduğumuzu sanıyordum, bebeğim. Şanslı olduğumuzu sanıyordum."

"Biz şanslıyız," diyorum savunmacı bir şekilde. "Ama biz..."

"Biliyorum," diyor, beni keserek botunun burnuyla çakılları kazıyarak. "Ama biz *değiştik*." Son kelime hayal kırıklığıyla örtülü.

"Hayır," diyorum. "Değiştığımızı sanmıyorum... Bence sorun da bu." "Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye soruyor, gözleri beni arıyor. "*Gerçekten* neyin değişmesi gerekiyor?"

? Hayatımızın şu anki hali *bu kadar* kötü mü?"

"On yıl sonra da tam olarak böyle olmak istiyor musun? Ya yirmi yıl sonra? Ya otuz yıl sonra?"

Caleb'in çenesi gevşedi, kaşları kalktı ve sert bir nefes verdi.

"Aman Tanrım, istiyorsun..." diye fısıldadım. "Sen..."

"Mutlu olduğum için beni sık, sanırım," der öfkeyle ayağa kalkarak. Gitmek istercesine volta atar ama geri dönerek

son bir şey söylemek için geri dönüyor. "Bu benim için her zaman yeterliydi, Sarah. *Sen* her zaman yeterliydin. Ama sanırım nerede durduğumu biliyorum. Ben senin için yeterli değilim. Açıkça hiçbir şey yeterli olmayacak."

"Ben..." derim, bakışlarım şimdi bizi izleyen birçok gözün etrafında hızla dolaşır. "Sen..."

"Yatmaya gidiyorum, lütfen gelmeden önce bana biraz zaman ver," der Caleb ve gözden kaybolur.

Mümkün olduğunca geciktiriyorum, Caleb'in sırtını çadırımıza girene kadar izliyorum ve sonra da bir süre daha bekliyorum, ama sonunda gruba doğru dönüyorum. Başımı eğik tutuyorum, omuzlarım kambur ve gergin, yüzümü diğer kampçılardan saklamaya çalışıyorum.

"Draa-maa," Libby, çemberin diğer ucunda duyabileceğim kadar yüksek sesle şarkı söyler.

"Libby!" Helen azarladı. "Bu *hiç* yardımcı olmuyor."

Boğazım kurumuş, ama yine de konuşmaya çalışıyorum. "Ben... üzgünüm." Yine de başımı kaldırmıyorum, ellerimin kucagımda sıkıştığını dikkatle izliyorum.

Onun kızmasını istedin, değil mi? Ruhumun acımasız kısmının bir kez daha alay ettiğini duyuyorum. Şu haline bak. İsteddiğini elde ettin. Her zamanki gibi.

"Tatlım, sence biz neden buradayız?" Maggie, bacağıma hafifçe vurarak sorar.

"Hepimiz özel olmayan tartışmalar yaşadık ve yine yaşayacağız. Önemli değil," diye ekliyor Phil.

Ateş çatırdayıp kıvılcımlar saçarken, bir odun parçası ikiye ayrılır, ama Kieran konuşana kadar garip sessizlik devam eder. "Tamam..." Ellerini çırpıp, sonra hevesle ovuşturur. "Kim kızarmış marshmallow ister?"

Korkakça başımı kaldırdım ve Yvonne dışında kimsenin bana bakmadığını görünce rahatlardım. Her zamanki gibi beni inceliyordu, ama bu sefer daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla. Hak etmediğimi düşündüğüm, ama yine de rahatlatıcı bir gülümseme.

"Marshmallow mu getirdin?" Henry, ateşe bir odun daha atarken inanamayan bir sesle sorar. "Sadece gerekli şeyleri getirecektin, ne oldu?"

"Onlar *da* gerekli şeyler," diye itiraz etti Jai, yavaş ve rahat bir sesle, Kieran'a hevesle bakarak. Üzerindeki hafif koku ve sık sık ortadan kaybolması bir göstergeyse, Jai gizlice esrar içmek için kaçıp duruyordu

. Nina'ya nazikçe sorsam bana da bir tane verir mi acaba? *Gerçekten* ihtiyacım var.

"Aynen öyle." Kieran, Jai'yi işaret eder. "Ben gidip getiririm," der ve ayağa kalkar.

"Sarah ve ben kızartma çubuklarını buluruz," diyor Nina, ayağa kalkarken başıyla bana da aynısını yapmamı işaret ediyor. Kamp ateşinin benim tarafına doğru gelirken ona minnetle gülümsüyorum. "Hadi," diyor, ayağa kalkarken kolunu koluma takıyor. "Biraz hava alalım."

Kelimenin tam anlamıyla açık havadayız, diye düşünüyorum. Ama yine de bu his çok hoş. Yine de, şu anda bu dünyada utançtan boğulmayacağım bir yer olduğunu sanmıyorum. Ya da incinmiş gururumdan. Ya da Caleb'i onarılamaz bir şekilde incittiğimden duyduğum derin, acı veren korkudan. Ya da... birbirimize daha fazla açıldıkça her şeyin daha da kötüye gideceği endişesi. Belki de cehalet mutluluktu. Belki de ilişkimizi onarılamayacak şekilde mahvettim.

Nina ve ben kamp alanının çevresini çevreleyen sık ağaçların arasına doğru yürürken, çadırımızın içindeki fenerin söndüğünü fark ettim.

Bir keresinde ödünç aldığımız ve *sonra* kaybettiğimiz bir bluz yüzünden aptalca bir kavga ettikten sonra annem Win'e ve bana "*Kızgın olarak yatmayın*" demişti. *Tabii birbirinizin kafasını koparmayacaksanız*, diye eklemişti teyzem June. Onlar sık sık böyle ikili konuşurlardı, birbirlerinin tavsiyelerini tamamlar gibi. Keşke annem burada olsaydı da bana yarım yamalak bir basmakalıp söz söyleseydi. Hatta June teyzemin daha az duygusal bilgece sözlerinden bile razı olurum.

"Sarılmak ister misin?" diye soruyor Nina, gözden kaybolduğumuzda. Vücudu ay ışıyla loş bir şekilde aydınlatılmış, ama gözlerim ona uzanan kollarını görmek için alışıyor.

"Evet, lütfen," diye cevap veriyorum ve ona doğru ilerliyorum. İnce, uzun vücudunu bana dolayarak sıkıca sarıyor. Şaşırtıcı derecede iyi sarılan biri ve ben hazır olana kadar beni bırakmıyor.

"Seni çok iyi tanımadığımı biliyorum," diyor Nina ayrılırken. "Hatta *hiç* tanımadığımı bile söyleyebilirim. Ama sana ve Caleb'e hiçbir şey olmayacağını söyleyebilirim. Siz iyi insanlarsınız. Birbirinize karşı çok iyisiniz."

Ne diyeceğimi bilemeden iç çekiyorum. Haklı, beni yeterince tanımıyor, bu çok açık.

"Siz ikiniz bana çok annemle babamı hatırlatıyorsunuz," diyor tatlı bir sesle. Göğsüme ok saplanmış gibi yapıp sızlanıyorum. "Yaş olarak değil!"

omzuma hafifçe vurarak kıkırdar. "Sadece... neredeyse otuz yıldır evliler ve birbirlerine sizin gibi bakıyorlar. Sanki birbirlerini ezbere biliyorlar gibi. İçini dışını."

"Çok tatlı. Teşekkürler," diyorum, onun odaklanmış bakışlarından gözlerimi kaçırarak. "Birkaç sopa bulup geri dönmeliyiz."

Nina alaycı bir şekilde gözlerini devirir. "Oh, hayır, Jai halletti. Ben sadece sana bunu vermek için seni kaçırdım." Ceketinin cebinden bir esrar sarma kağıdı çıkarır. "Ama... bunu paylaşabilir miyiz?"

Nefesimi tutarak ondan aldım. "Evet, lütfen!"

"Jai kelimelerle pek iyi olmayabilir... *ya da* doğruyu söylemekle... ama *çok* iyi iyi esrar sarıyor."

"Ve daha neye ihtiyacın var ki?" diye soruyorum, onu bana uzattığı anda elinden alıyorum. "Cidden, teşekkürler."

"Hadi, Jai'nin saklandığı güzel bir yer var," diyor Nina, ağaçların arasına doğru ilerlerken.

İKİNCİ

YENİDEN ATEŞLENMENİN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ

O, muhtemelen hayatımın en kötü gecesiydi. Caleb, horlama nöbetleri arasında rüyasında benimle kavga ediyordu. *Pek fazla kelime* söylemiyordu ama acil ses tonundan ve sık sık benim adımları mırıldanmasından bunu anlayabiliyordum. Sonunda uykuya daldığımda, şafak sökmüştü. Kısa bir süre sonra, yorgun gözlerime çok parlak gelen güneş ışığı ve Caleb'in kapıyı kapatırken çıkardığı sesle uyandım. Ardından, çadırın dışındaki çiğli sabah çimlerinde botlarının çıkardığı sesler duyuldu ve Caleb *yine* benden uzaklaşıyordu.

"Sanırım uyandım," diyorum kendi kendime, uyku tulumunun içinde otururken sesim uyku sersemliğinden çıkmıyor. Tulumu açıp kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama fermuarın iç astara takıldığını fark ediyorum ve sonunda koordinasyonsuz bir yılan derisini değiştirir gibi vücudumu garip hareketlerle dışarı çıkarmak zorunda kalıyorum. "Harika bir başlangıç..." Su şişesini uzanıyorum ve hemen şişenin devrilmiş olduğunu, *tamamen* kapalı olmadığını ve uyku matlarımızın arasındaki yere döküldüğünü fark ediyorum. En azından bu sabah toparlanıp yeni bir yere taşınmak zorunda değiliz, çünkü bugün açıkça benim günüm değil. "Bundan sonra her şey daha iyi olacak," diyorum kendime, dişlerimi sıkarak iyimser olmaya çalışıyorum.

Sırt çantamdan havluyu çıkarıp dağınık yere sererek suyunu emmesini bekledim. Sonra dışarı çıkıp havluyu sıkıp

Çadırın gergi ipine asarak kurumaya bıraktım.

"Günaydın Sarah!" Helen arkamdan sesleniyor.

"Günaydın," diye cevap veriyorum ne hissettiğime rağmen neşeyle, botlarıma ayağımı sokarken omzumun üzerinden elimi sallıyorum.

"Merhaba," Yvonne'nin alçak, tanınabilir sesi *hemen* yanımdan geliyor.

"Aman Tanrım!" Diye bağırarak göğsümü tutuyorum. "Lanet olsun, özür dilerim, Yvonne," diyorum.

Nefes almaya çalışıyorum. "Sen... beni korkuttun." Yutkunarak, onun yaklaşan varlığına alışmaya çalışırken ona göz kırpıyorum. Geldiğimizden beri neredeyse aynı kıyafeti giyiyor, hepsi keten, her zaman dalgalı, her zaman *o kadar* şeffaf ki, gözlerinle görmemek için aşağı bakmamak zorunda kalıyorsun. Yine de, Yvonne'nin vücudunun muhteşem olduğunu kabul etmeliyim. "Günaydın," diye ekliyorum, biraz sakinleşerek.

Ağzı büzölür, ama dudaklarının köşeleri biraz yukarı doğru kıvrılır. "Seninle yürüyüşe çıkabilir miyiz diye umuyordum," der. Bugün sesi *daha* İngilizce mi geliyor? Aksanı bana daha kalın geliyor. Belki de temiz hava nefes borusunu temizlemiştir. "Öğle yemeğinden sonra mı?"

"Tabii, olur," diyorum, sıkı bir gülümsemeyle, omzunun üzerinden Caleb'e bakıyorum. Caleb, her zamanki sabah tuvaletini yaptığı yerden geri dönüyor. Sefil görünüyor, ama öte yandan, ormanda sıçtıktan sonra *ya da* dün geceki kavgamızdan sonra neşeli görünseydi, onu yargılamaya meyilli olurum.

"Sen yokken birkaç saat idare eder," diyor Yvonne. "Gerginlik azalana kadar biraz ayrı kalmak en iyisi. Helen'in bu sabah grup için bir planı var, ama ondan sonra yola çıkarız." Gözümün ucuyla, sanki dikkatimi çekmeye çalışır gibi başını bana doğru çevirdiğini görüyorum.

Caleb'in bana bakmadığını fark edince ona dönüp başımı sallıyorum. "İyi fikir." Aslında hiç de iyi bir fikir değil. Sınıftan ayrılıyorum. Dışlanıyorum. Buradaki en *kötü* kişi benim. Sırrı olan nişanlısı Jai'den bile daha aşağıdayım. Kahretsin, Caleb tamamen yanılmış, bu yarışı kazanamayacağız. Her zamanki gibi takımımızın ortalamasını düşüreceğim.

"Merak etme." Koluma hafifçe vurarak yanımdan geçip, Kieran'ın güneşe selam verdikten sonra dışarı çıkıp esnediği komşu çadıra doğru yöneldi. "Isırmam," diye omzunun üzerinden seslendi. Kieran'ın sırtını sessizce okşayarak selam verdikten sonra, sanki bizim duyamadığımız bir siren sesi duyuyormuş gibi, amaçsızca kampın dışına doğru yürümeye devam etti.

"O neydi?" diye sorar Kieran, gözlerini bana dikip çenesini Yvonne'nin az önce durduğu yere doğru uzatarak.

"Sanırım cezalandırıldım," diyorum, ona doğru yürürken yüzümü buruşturarak. "Öğle yemeğinden sonra benimle baş başa konuşmak istiyor."

"Eğer yardımı olacaksa, sonunda herkesi köşeye sıkıştırır."

"Ama ben *ilk* sıradayım," diyorum, göğsümün önünde kollarımı kavuşturarak ona yaklaşıyorum.

Gülümser ve başını sallar. "Hepsi deneyimin bir parçası... En azından Helen'in sabah egzersizini kaçırmayacaksın."

"Nedir o?" diye soruyorum, onun geniş, şımarık gülümsemesine karşılık gülümsüyorum.

"Uçurumun kenarında bağırmak," diye cevapladı, saçlarını çekip tepesinde topuz yapmaya çalışarak. "Ya da somatik vücut hareketleri. Ayaklarını yere vurmak, ağaçları itmek, omuzlarına vurmak... öyle şeyler. Ya da, geçen yıl öyleydi."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum içtenlikle. "Aslında bir uçurumun kenarında bağırmak çok *hoşuma* giderdi."

"Gördün mü, gün şimdiden düzeliyor." Arkamızdan biri yaklaşınca gözleri omzuma kayıyor. Ayak seslerinden Caleb olduğunu anlayabildiğimi itiraf etmek neredeyse utanç verici, ama onun olduğunu biliyorum. "Günaydın," diyor Kieran, her zamanki eğlenceli tonuyla.

"Selam," diyor Caleb, yanımızda durarak. İki gündür tıraş olmamış sakalları, yorgunluğunu daha da belirgin hale getiriyor. Ona bakıyorum, onun yanında ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı, hatta ne düşüneceğimi bilemiyorum. O ise boş boş önüne bakıyor, yeni doğmuş bir bebek gibi gözlerini kırıştırıyor, esniyor ve süveterinin kapüşonunu kaldırıyor. Beni kasten görmezden geldiğini sanmıyorum, sadece yorgun görünüyor, ama Kieran'ın şahitliğinde bu garip sessizliğin içinde daha fazla duramam.

"Kahvaltıyı hazırlayayım," diyorum ve tam bir aptal gibi el sallayarak uzaklaşıyorum. *Normalde böyle değiliz!* Histerik bir şekilde gülerken bağırmak istiyorum. *Yemin ederim her şey yoluna girecek!*

Tanrım, umarım bu en azından biraz doğru olur.

—

"ÜÇÜNCÜ GÜNÜMÜZE HOŞ GELDİNİZ." Helen, kolunun kıvrımına su şişesini sıkıştırmış, elinde bir klipboard tutarak sesini duyuruyor. Bu sabah ne yapacağımızı söylemedi, ama onu kampın uzağındaki açık bir alana kadar takip ettik ve

uzun saçlı olanlar saçlarını bağlamamız söylendi. Güreş olacağını tahmin edebiliyorum. Bu durumda bittim, çünkü alfabetik sırayla eşleştirildik ve benden en az 70 kilo ağır olan Phil ile eşleştim.

Helen kendi *Hunger Games* tarzı bir oyun oynamaya karar verirse, Phil'in beni kolayca yenebileceği kesin ama o harika bir yürüyüş arkadaşı.

Benim bir özelliğim, hayatımda bir kişi tarafından ne kadar çok görmezden gelinirsem (örnek: Caleb), o kadar çok başka *insanlarla* konuşurum. Bu kronik bir durum. Bu nedenle, grubumuzun bu alana varması için geçen yirmi dakika boyunca Phil'e aklımın ucuna gelen her konuyu anlattım ve o da o kadar kıbarca dinledi ki, onun onuruna bir heykel dikilmesi gerektiğini düşünüyorum.

"Bugün birkaç farklı iletişim egzersizi yapacağız," diyor Helen. Bu harika, ama iletişim kurmakta zorlandığım kişi Phil değil, o yüzden... neden *o* benim partnerim? Caleb ve ben bu egzersizi birlikte yapsak daha iyi olmaz mıydı? Oh... bu egzersizde *normalde* çiftler mi eşleşiyor? Caleb ve ben dün gece herkesin önünde kavga ederek statükoyu bozduk mu? Oh tanrım. Bu zamansız bölünmeye *biz* mi sebep olduk?

"Phil," diye fısıldıyorum, onun profiline bakarak. Helen bugünkü aktiviteyle ilgili talimatları verirken, dikkatini tamamen ondan ayırmamaya çalışır gibi, bana doğru hafifçe bakıyor. Onun dikkatini dağıtıp Helen'in sözünü keserek kabalık ettiğimin farkındayım. Ama paranoyaklık, uykusuzluk, tatsız bir kase yulaf lapası ve dün gece içtiğim yarım esrarın etkisiyle kendimi biraz kaptırıyorum. "Genelde çiftler mi eşleşiyor yoksa...?"

"Bunu daha önce hiç yapmadık," diye fısıldıyor Phil.

Aman Tanrım, hayal ettiğimden bile kötü. Müfredatı tamamen değiştirmişiz. Helen, Caleb ve ben sistemi mahvettiğimiz için ağır silahları çıkarıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Phil, bana şüpheyile bakarak.

"Tabii ki," diyorum, Helen'e sert bir ifadeyle bakan kocama bakarak. Kolları göğsünün önünde kavuşturulmuş, ön kollarında beni hem tahrik eden hem de vücudunu saran gerginliği hissettiren tendon gerilme hareketi var. Sabah onu kenara çekip konuşmalıydım. Bu çok garip. Buraya birbirimizle konuşmaktan kaçınmayı bırakmak için gelmiştik, ama yine de burada, tam da bunu yapıyoruz. Ya eğer...

"Tamam, anladınız mı?" Helen, düşüncelerimi bölerek soruyor. Ben gerçek dünyaya geri dönerken, herkes başını sallıyor. "Harika, yerlerinize geçin."

Kahretsin... Ne yapacağımızı hiç anlamadım. Herkes omuz omuza yaklaşp küçük bir daire oluştururken, ben de herkesin hareketlerini taklit ediyorum.

Uykusuz beynim, *birini kurban edeceğiz* diyor. Yeni bir yorgunluk dalgası beni sararken, *gönüllü olacağım* diye düşünüyorum.

"Sarah," diyor Nina, elini bana doğru uzatarak. Tereddütle elini tutuyorum, Maggie elini Phil'e doğru uzatırken ona yan gözle bakıyorum. Sıra bana geldiğinde, serbest elimi Caleb'e uzattım, o da isteksizce elimi tuttu. Sonunda hepimiz el ele tutuşuyoruz, aramızda dağınık bir düğüm oluşturmuşuz.

"Tamam," diyor Helen çemberin dışından. "Başlayabilirsiniz," diyor.

Kieran'ın talimatlarına göre, birbirimizi bırakmadan birbirimizi çözmemiz gerektiğini anlamam çok uzun sürmüyor. **A m a** zaman geçtikçe ve ben,

birinin Nina ile benim tutuşumuzun üzerinden geçebilmesi için onuncu squat'ımı yaparken, grup terlemeye, sabırsızlanmaya ve biraz da düşmanca davranmaya başlar. Caleb ve ben çoğunlukla sessiz kalırız. Sanırım ikimiz de, geçen

Yine de ellerimiz sıkıca birbirine bağlı kalıyor.

Ve o, elimi ritmik bir şekilde iki kez sıktığında, başımı kaldırıp bana gülümsediğini gördüm. "Selam," dedi.

"Selam," diye cevap veriyorum sessizce, maskesi kayıp gözlerinin arkasındaki üzüntüyü gördüğümde içim burkuluyor. Onu incittim. Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Jai!" Nina, Jai *bir kez daha* elini bırakıp daha iyi bir pozisyon almak için hareket edince bağırdı. "Hile yapma!"

"Sikimi çekmem lazım," diye öfkeyle söylüyor. "Ve burası çok sıcak!"

Haklı. Sıcaklık konusunda yani. Ben iyi bir kız olarak çıkmadan önce işedim.

"Neden kimse uymazken sen kuralları çiğnemek hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

"Kimse yapamaz demedim," diye karşılık verdi. "Kuralları ben koymadım, neden uymak zorundayım?"

"Sinir bozucusun."

"Biri hareket edebilir mi lütfen?" Henry, hepimizin arasında çömelmiş pozisyonunu korurken titrek bir sesle diyor. "Burası eski bot gibi kokuyor."

"Kimse bu kadar erken saatte bu kadar rahatsız bir pozisyona girmeni istemedi," diye mırıldanır Kieran, Caleb'in kolunu aşarak Maggie ile birlikte dönerek.

"Birinin yapması gerekiyordu," diye cevaplar Henry, kocasına dik dik bakarak. "O zaman o *kişi* şikayet etmemeli."

"Buraya," diyorum, Phil'in kolunun altına kıvrılıp Jai ve Nina'nın kollarının altından geçiyorum. "Herkes, o delikten geçin." Çenemle az önce geçtiğim uzuvların oluşturduğu daireyi işaret ediyorum.

"Hayır," diyor Caleb kararlı bir şekilde. Dikkatimi ona çeviriyorum, bu çömelme pozisyonundan dolayı uyluklarım yanmaya başlarken onun açıklaması için bekliyorum. "Bu durumu daha da kötüleştirir."

"Hayır..." diye itiraz ediyorum, "Olmaz."

"Tamam," diyor ve gözlerini devirdiğini görmeden önce *duyabiliyorum*. "O zaman deneyelim."

"Eğer *daha iyi* bir planın varsa, lütfen paylaş," diyorum sertçe. Ama dürüst olmak gerekirse, içimden bir ses, Caleb'in planımdan şüphe duymasının —bunun iyi bir nedeni olduğunu biliyorum. Ve yanılmaktan daha *kötü* olan tek şey, inatçı olup sonra yanıldığının *kanıtlanmasıdır*.

"Maggie ve Phil, yerlerinizi değiştirin. Sonra Jai çömelip Henry ve onunla birlikte geçebilelim. Ondan sonra onların senin ve benim altından geçmeleri gerekiyor, sonra her şey yoluna girecek," diyor Caleb, kasıtlı olmadığını düşündüğüm ama yine de sıkıntısını belli eden dalgın bir ses tonuyla. Sanki çözümü başından beri biliyormuş ve bizim de ona yetişmemizi bekliyormuş gibi.

Ama... Şimdi bakınca... planı mantıklı geliyor. Dilimi *sertçe* ısıırıyorum, ama geçtiğim yerden geri dönüp Phil ve Maggie yer değiştirmeye çalışırken onun yanına geçiyorum. Birkaç kez neredeyse devriliyoruz ve ter içinde geçen garip bir beş dakika sonra, mükemmel, karışmamış bir daire oluşturuyoruz. Herkes Caleb'i övmeye başlar, ellerimizi bırakıp birbirimizden uzaklaşırız, ilk görevimizi tamamladık. O gülümser ve başını sallar, alçakgönüllü utangaçlığı övünmekten uzak... bu da bir şekilde daha sinir bozucu.

"Harika iş çıkardın," diyorum, pek içten olmayan bir şekilde, sonra suyu yutmaya başlıyorum, çenemden damladığını hissediyorum.

O sadece iç çekerek benden uzaklaşıyor ve kolayca ustalaştığı sonraki iki aktiviteye geçiyor, bizi o kadar hızlı yönlendiriyor ki Jai tuvaletteyken birini tamamen kaçırıyor.

"Alnındaki damar yakında patlayacak," diye uyarıyor Nina, ayaklarımın yanından su şişesini alıyor. "Seni bu kadar kızdıran ne?"

"Bu etkinliklerde bu kadar başarılı olduğumuz için sinirlendiğimi söylersem beni yargılar mısın?"

Yüksek sesle bir yudum aldı, sonra bir an düşündü, gözleri gökyüzüne bakıyordu. "Biraz..."

"Peki... o zaman yargıla."

"Helen bugün ne yaptığını çok iyi biliyordu," diyor pipetiyle alt dudağını çekerken.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Son bir saatte, tüm yolculuk boyunca öğrendiğimden daha fazla iletişim tarzlarımız hakkında bilgi edindiğimi hissediyorum." Ona boş boş bakınca, devam etti. "Jai ve ben, kendimizden beklentilerimiz farklı olduğu için anlaşıyoruz... Kieran ve Henry, Henry sık sık kurban rolünü oynadığı için anlaşıyor... Maggie ve Phil pek iletişim kurmuyor, ama bu garip bir şekilde onlara uyuyor... Ve sizler... Sizler ne yapmanız gerektiğini söylemekten hoşlanmıyorsunuz ve Caleb takdir edilmediğini hissetmekten hoşlanmıyor."

"Ne yapmam gerektiğini söylemen umurumda değil!" diye itiraz ediyorum. Kaşlarını çatıyor.

"Sadece... reddedilmeyi sevmiyorum."

"Hatalı olduğunda bile mi?"

Özellikle yanıldığımda. Taktik değiştirip mizahla konuyu saptırmaya çalışıyorum. Nina beni çok iyi anlıyor ve bunu engellemeliyim. "Aslında bana ne yapmam gerektiğini söylemelerini *çok* severim," diyorum ve kaşlarımı anlamlı bir şekilde oynatıyorum.

"Eminim öyledir." Geri çekilirken sırtarak su içmeye devam eder.

"Sarah?" Helen, walkie-talkie'yi yüzünden kaldırarak seslenir. "Yvonne, şimdi onunla görüşebilir misin diye soruyor?"

Dudaklarımı sıkarak gülümserim ve başımı sallarım. *Neden olmasın ki?*

ON ÜÇ

YVONNE'Yİ TANIŞTIKTAN SONRA Kampa döndüğümde, günlüğümü alıp onu takip etmemi istedi. Kamp alanından en az beş dakikalık yürüme mesafesinde, tarlanın ters yönünde bulunan bir tepenin dibine varana kadar ikimiz de konuşmadık.

"Ee..." dedim, ağaçların yapraklarından süzülen güneş ışığını hayranlıkla seyrederek. Bugün yeterince rahatsız edici sessizlik yaşamış olduğumdan, konuşmaya başlamak için güvenli bir konu arıyordum. "Libby harika biri." Bir böceği agresif bir şekilde kovarken neredeyse dengemi kaybediyordum ama düşmeden önce toparlandım.

Sarah 1—Doğa 0

Tabii kışımındaki sayısız böcek ısırığını saymazsak. O zaman skor Sarah 1—Doğa 8 olur. Win'in sevgiyle işaret edeceği gibi, bu benim kışımın çok sulu olması yüzünden.

"O da seni çok seviyor," diyor Yvonne, önündeki patikadan dönmeden. Şu anda patika denecek bir yer de yok aslında. İki dakika kadar yürüdükten sonra, pantolonumdan dikenli çalı dallarını çekip, onlarca yıllık örümcek ağlarından kaçmak için yanlara adım atmaya başladığımda, el değmemiş bir arazide yürümeye başladığımızdan eminim. Böcekleri pek sevmem, ama yakın zamanda onların metropolünde Godzilla gibi davranmak gibi bir niyetim de yok.

. "Libby insanları pek sevmez, yerinde olsam bunu kafana takmazdım," diye ekliyor Yvonne, elinde tuttuğu çiçeği hayranlıkla inceledikten sonra bırakıyor.

Bu iltifat hemen moralimi düzeltti. Libby'nin harika olduğunu söylerken kibar davranıyordum ve çoğunlukla sohbet başlatmaya çalışıyordum. Ama bu yalan değildi. Libby'yi gerçekten seviyorum. Sadece bana karşı herhangi bir düşünce veya his besleyeceğini beklemiyordum. Özellikle de olumlu olanları. Neredeyse hiç etkileşimimiz olmamıştı. Yine de duymak güzeldi. Daha sonra onu bulmaya çalışacağım. Belki kitapları seviyordur. Onun yaşında neyi sevdiğimi hatırlamaya çalışıyorum... Muhtemelen Percy Jackson'dı. On yaşında, Anne of Green Gables'ı deli gibi okuduğum dönemden *sonraydı*. Narnia'ya gitmeye cesaret etmiş miydim yoksa...

"Ona bunu söylediğimi söyleme," diyor Yvonne, omzunun üzerinden sadece gözlerini devirmek için kısa bir süre dönerek. "Onun adına başkasına bedava iltifat edersem çok kızar."

Kendi kendime gülerken gülümserim. "Zor bir yaşta," derim, şaşırtıcı bir şekilde savunmacı bir tavırla.

"Evet, zor bir yıl geçirdi," diye ekledi Yvonne. "Ama sonuçta hepimiz geçirdik." Bir dalın altından geçmek için eğildi. "Yine de *beni* sürekli telaş içinde görmüyorsun."

Sanki telaşın ne olduğunu anlıyormuş gibi başımı salladım. Kötü bir ruh hali, tahmin ediyorum. "Kızınızın vefatını duyduğuma çok üzüldüm," dedim ciddiyetle. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, belki de "zor bir yıl" geçirdiğinin nedenini bilmemem gerektiğini fark ettim ve utandım.

"Ah, peki." Yvonne bunu tam bir cümle gibi söylüyor. Benim için öyle. Ardından gelen boşluğu duyuyorum. Sadece büyük bir kayıp yaşamış olanların anlayabileceği sessiz, acı kararlılık.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle.

Bu konuyu zorlamamayı tercih ediyorum. Win'den, son terapi deneyimlerinde, bir danışmanı arkadaşın gibi davranmaman gerektiğini duydum. Bu yüzden, içimden her şey onu bu konuyu konuşmak isterse konuşabileceğini söylemek istese de, onu zorlamıyorum.

"Bugün hava *çok güzel*, değil mi? Ontario'yu İngiltere'deki memleketime tercih ettiğim bir şey var: hava."

"Kar bile mi?"

Durup düşünür. "Sanırım *her* şeyi değil."

Vadiye bakan yosun kaplı kayalık bir çıkıntıya yaklaşırken gülerken içimden güldüm. Aşağıda bir dere, bozulmamış doğanın içinden yolunu açarak akıyor

ve ağaçların tepeleri, rüzgarda yumuşak bir dalga gibi, çarpıcı ve çeşitli yeşil tonlarında sallanıyor. Nefes kesici bir manzara.

Taştan oyulmuş sivri uçlu platforma çıkmanın güvenli olup olmadığını düşünürken, Yvonne platforma atlayıp yosunlu yüzeye oturur. Tereddütle yanına yaklaşıp oturmak için eğildiğinde, o çoktan küçük çantasından termosunu çıkarmıştır. Bir yudum alır ve sıcak sıvı boğazına değince dişlerinin arasından nefes alır.

"Çay hala sıcak," diyor, nefes alırken. Güneşin parlaklığından kaçmak için kenara yaklaşmamaya dikkat ederek yanına yaklaşıyorum. "Biliyor musun... Helen, son on dokuz yıldır her sabah bana tam olarak bu karışımdan bitki çayı yapıyor."

"Çok tatlı," diyorum, elindeki yeşil termosun içine bakarak. Garip bir şekilde, bu kap bana Helen'i hatırlatıyor. Sağlam, ordu yeşili, sanki güçlü ve güvenilir bir şekilde yapılmış gibi. Yvonne'un uzun, neredeyse ruhani ellerinde sırtıyor.

"Berbat," diyor, bana taş gibi bir ifadeyle dönerek. "Bir tutam tarçın katılmış öğütülmüş toprak gibi."

Şaşkın bir kahkaha patlatıyorum. "Ciddi misin?"

Çayı bana uzatarak, yaramaz bir gülümsemeyle. Onu alıp kokluyorum; bahsettiği tarçın kokusunu alıyorum ama başka bir şey yok. Küçük bir yudum alıyorum ve sanki vücudum onu kabul etmiyormuş gibi ağzımdan çeneme damlayarak boğazıma kaçıyor.

"Aman Tanrım!" diyorum, ama dilim dışarıda olduğu için daha çok "*aumagad*" gibi çıkıyor. Kendi şişemi alıp ağzım tamamen temizlenene kadar su içiyorum ve kendimi silerek beyaz uzun kollu gömleğime bulaşan çay lekelerini temizliyorum. "Bu *berbat*," diyorum nefes nefese gülerek.

Yvonne bilmiş bir gülümsemeyle gözlerime bakarak termosundan uzun bir yudum aldı.

"Dur!" diyorum, kıkırdayarak. "Onu içemezsin! Ona söylemelisin."

"Söylemeyeceğim," diyor kararlı bir şekilde. Nedense bu iki kelime çok ağır geliyor ve cevabımı geciktiriyor.

"Neden?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"İyi niyetli," diyor, görüş alanımızda dağılmış farklı ağaç türlerine doğru uzaklara bakarak.

Ben de aynısını yapıyorum, dizlerimi göğsüme çekip etrafımızda 'da kuşların şarkılarını dinliyorum. hafif bir yankı duyuluyor, sesler doğanın

oturduğumuz uçurumun kenarından yankılanıyor. Aşağıdaki derenin sesini ve yakındaki ağaç dallarının hafif gıcırdamasını duyabiliyorum. Belirsiz bir süre boyunca, kendimi tüm bu seslerin içinde kayboluyorum.

"Burası gerçekten çok güzel," diye fısıldıyorum, dün gecedan beri ilk kez derin bir nefes alıyorum.

"Kesinlikle huzurlu," diyor Yvonne, termosunu aramıza koyarak. "Yükseklik korkun yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Çocukken," diyorum, çenemi dizimin üzerine dayayarak, "bir şeylere tırmanmayı çok severdim. Annem, evden her çıktığımızda ona kalp krizi geçirteceğimi söylerdi. Gözünü kırptığı anda birdenbire kendimi bir ağacın tepesinde ya da oyun parkının üstünde bulurdum, hafif bir esinti kolumu ya da bacağımı kırıp daha kötüsüne yol açabilirdi..."

"Hayal edebiliyorum! Zavallı annen."

"Ama yüksekte olmayı seviyordum. Hiç doyamazdım. Yılın en sevdiğim zamanı, yaz tatilinin son haftasında kasabaya gelen karnavaldı. Yıl boyunca biriktirdiğim her şeyi biriktirir ve saatlerce dönme dolaba binmek için harcardım. Arabam en tepeye ulaştığında, mahallemizi seyredebilirdim ve sanki..." Gözlerimi kapatıp o zamanlar olduğu gibi cildimde esintiyi hissedince sözlerim kesildi. "Her şey birdenbire küçük görünüyordu, anlıyor musun? Ve ben daha büyük hissediyordum. Daha yaşlı. O kadar korkmuyordum."

"Peki ya şimdi? Burada... Daha büyük hissediyor musun? Daha yaşlı? O kadar korkmuyorsun?" diye tekrarlar, hafifçe alaycı bir şekilde.

Kafamı sallayıp, zorla gülümserim. "Kendimi... ağır hissediyorum."

"Bu kadar yüksekte mi?" Yvonne tsk tsk yaptı. "O zaman çok kötü olmalı." Utangaç bir gülümsemeyle birbirimize baktık.

Onun hafifliğinden minnettarım, aksi takdirde bu çok garip olurdu. "Bence yeni bir bakış açısı, dış sorunlarda yardımcı olur. Aşağıya bakıp, büyük resimde hiçbir şeyin *o kadar* önemli olmadığını fark etmek. Ama bu... bu duygular... daha içsel. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Yvonne düşünceli bir şekilde başını sallar. "Eğer istersen, bu duygular hakkında daha fazla şey duymak isterim. Seni rahatsız eden ne?"

"Kimliğim, sanırım?" Yanlış olabilir diye soruyorum, ki belki de öyledir. "Ne yapacağım, kimim, nereye gidiyorum. Herkesin yaşadığı varoluş krizi, sanırım." Yarım ağız gülümsüyorum, ama Yvonne gülümsemiyor, bu sefer değil.

Bunu gerçekten derinlemesine konuşmak için bir işaret olarak alıyorum. "Yarı zamanımı bir tür mengene içindeymiş gibi hissediyorum... geçmiş ve gelecek tarafından itiliyorum."

"Biraz daha açar mısın?" diyor Yvonne, bana dönerek. "Mengene çok güçlü bir imge."

"Biraz dramatik oldu galiba," diyerek ondan gözlerimi kaçırdım.

"Hayır, hayır, öyle değil. Güçlü duygular için güçlü imgeler kullanmalıyız."

Derin bir nefes alıyorum. "Şu anda burada olmakta zorlanıyorum," itiraf ediyorum. "Genelde ya geçmişte takılıyorum ya da gelecek için endişeleniyorum."

"Peki bunun günlük hayatına nasıl bir etkisi var?"

"Şey, konsantre olmakta zorlanıyorum. Sanırım..." Duraklıyorum, arkama yaslanıp ellerimi sırtımın arkasına koyarak hızla gözlerimi kırpyıyorum ve yüzümü gökyüzüne çeviriyorum. "Bazen sahip olduklarım için minnettar hissetmek zor oluyor çünkü kaybetmiş ya da kaybedebileceğim şeyleri düşünüyorum. Yönümü kaybetmiş hissediyorum, çünkü kendi duygularımı, isteklerimi veya arzularımı gerçekten *bilmiyorum*. Sanki bir tür... ortada yaşıyorum. Kendimi gerçekten memnun etmiyorum veya benden bekleneni yapmıyorum."

"Senden ne beklendiğini düşünüyorsun? Bunlar kendi kendine koyduğun beklentiler mi, yoksa dışarıdan gelen beklentiler mi?"

Kesinlikle kendime yüklediğim beklentiler. Bazen sorunum, diğer insanların benden çok az şey beklemesi olduğunu düşünüyorum. Caleb, mesela.

"Peki, hangi beklentileri karşılamam gerektiğini düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapatıp içimde bir cevap ararken kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissediyorum. Hayal kırıklığıyla boş bir cevap buluyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Her ne iseler, sanırım başarısız oluyorum."

"Çoğu zaman kendimizi, hayal ettiğimiz gelecekle karşılaştırırız. Gençken hayatının nasıl olmasını isterdin?"

"Yazar olmak istiyordum," diye dürüstçe cevap veriyorum, o *hevesli* on altı yaşındaki kızın şimdi amaçsız halimi gördüğünü hayal ederek utanç duyuyorum. "Nemli kafelerde yazmayı, parmaklarımın yazmaktan ağrıyarak ve ellerimin kenarlarına mürekkep bulaşarak yazmayı hayal ediyordum."

"Bilirsin, çoğu genç kız beyaz atlı prensle evlenmeyi ya da bir midilli sahibi olmayı hayal eder..."

"Oh, o zaman daha gençken mi?" diye soruyorum gülümseyerek. Yvonne başını sallar. "Evet, Lance Bass ile evlenmek istediğimi hatırlıyorum... Çoğunlukla en iyi arkadaşım JC'yi kapmış olduğu için."

"Oh, o zaman *küçük sana* Lance'in eğilimlerinden bahsetmesen iyi olur."

"On iki yaşındaki ben yıkılmıştı..." Gülerek nefes veriyorum. "Ama hayır, küçük ben başka bir şey istemiyordu," diyorum ve iç çekiyorum. "O mutluydu. Sanırım kendisi için basit bir hayat kurup, en iyi arkadaşının yanında kalıp, annem gibi geçineceğini hayal ediyordu. Ancak, yaşlı halim oldukça fazla şey istiyor."

"Öyle mi?" Yvonne alt dudağını bükerek başını sallar. "Ne istiyor?"

"Çoğunlukla benim hayatımı düzene sokmamı istiyor."

"Yani genç halin basit hayalleri var, yaşlı halin ise talepleri. Sen nereye giriyorsun? Şu anda konuşmaktan zevk aldığım Sarah... O ne istiyor?"

"Dediğim gibi, ikisinin arasında kalmış gibi hissediyorum. Bu iki versiyonum her iki tarafta da bana yaklaşıyor ve ben ortada sıkışıp kalmışım, ikisini de tatmin edemiyorum... Ben... Ben bilmiyorum."

"İlginç..."

"Beyaz önlüklü adamlar beni götürmek için yakında gelecekler mi?" diye şaka yapıyorum ve yüzümü ona dönerek yüzümü buruşturuyorum.

Yvonne gülüyor ve doğal ses tonunun aksine şaşırtıcı derecede yüksek sesle. "O zaman ikimizi de götürmeleri gerekir."

Duraklıyorum, gözlerim ona kayıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye gülerek, sanki bu çok açılmış gibi başını sallar. Bu ima beni rahatlatır. "Senin yaşında bunu çok daha fazla hissettiğimi hatırlıyorum, ama hâlâ öyle anlarım oluyor. Tanrım, otuzlu yaşlarımın başında *berbat bir* haldeydim."

"Hayal bile edemiyorum."

"Oh, kesinlikle öyleydim. Tek kuruşum olmadan seyahat ediyordum, kanepelerde yatıyor ya da hostellerde kalıyordum. Beni neredeyse mahvedecek bir dizi korkunç ayrılık yaşadım. Sanatçı olacağıma emindim ama fırçayı elime almaya bile tenezzül etmedim. Hiçbir yerde sabit kalmadım, hiç tam bir gece uyuyamadım, kendimi hiç iyi hissetmedim."

"İlk kısmı heyecan verici geliyor ama."

"Öyleydi. Aynı zamanda yalnızdı," diyor Yvonne, sesi alçak. Beni inceliyor ve ben de gözleri benim yüz hatlarımı tararken, göğsünün ve omuzlarının yavaş ve uzun bir nefesle yükseldiğini izliyorum. "Bütün bu baskıyı hissetmen beni şaşırtmadı. Hızlı büyümek zorunda kaldın, Sarah. Çok genç yaşta yetişkinliğe itildin ve yetişmek için elinden geleni yaptın. Omuzlarında çok yük vardı ve akranlarının çoğundan daha fazla sorumluluğun vardı. Hâlâ kendinden mükemmellik bekleme çok doğal, çünkü hep bir adım önde olmaya alışkındın. Ama

önde olmak zorunda değilsin. Olağanüstü olmak zorunda değilsin. Hiçbir şey *yapmak* zorunda değilsin. Kaygısız bir hayat sürmenin utanılacak bir yanı yok."

"Ama ben bir şeyler yapmak *istiyorum*," diyorum, gözyaşları aniden gözlerimi yakıyor ve beni şaşırtıyor. "Yaşlandığımda geriye bakıp hatırlayacak bir şeyim olsun istiyorum. Hayatımı anlamlı kılmak istiyorum. *Harika* olmak istiyorum."

"Kimin için büyük? Kimin standartlarına göre?"

İçgüdüsel olarak cevap vermek isterim ama kendimi durdururum. *Annem*, diye neredeyse söylüyorum. Çünkü annemin bu dünyada bıraktığı tek şey iz bırakamamışsa, tüm fedakarlıklarının ne anlamı vardı ki? İnsanlara yardım etti, elbette, ama o anılar onlarla birlikte ölecek. Hiç memleketinden ayrılmadı. Pasaportu bile yoktu. Çocuk isteseydim, belki parmaklarımı çapraz tutup onların büyük işler başarmasını umabilirdim, ama istemiyorum.

"Zamanın var," diyor Yvonne, o kadar basit bir şekilde ki *neredeyse* ona inanıyorum. "Sen gençsin," diye ekliyor, hafif bir sevgi dolu kıskançlık tonuyla, şakacı bir şekilde dizime dokunarak. "Van Gogh, yirmi yedi yaşında misyonerlikte başarısız olana kadar sanat okuluna gitmedi. Harrison Ford otuz yaşında hala marangozdu. Julia Child ilk yemek kitabını otuz dokuz yaşında yayınladı. Vera Wang kırk yaşına kadar tek bir elbise bile tasarlamadı."

"Ama ben o insanlar gibi değilim," diye itiraz ediyorum, sesim alçak.

"Onlar *da* öyle değildi, ta ki öyle olana kadar. Ve tahminimce, tüm başarılarına rağmen, muhtemelen bazen hala kendilerini kaybolmuş hissediyorlardı. İnsanlar genellikle bu hayatta tökezleyerek ilerler, hatalar yapar ve tekrar dener. Aksini söyleyenler, bir şey satmaya çalışıyor demektir."

Kulaklarım dikleşir. "Aslında Caleb dün bana da öyle dedi, bir şey satmaya çalışmak kısmını."

"Onunla paylaştığım bazı saçmalıkları tekrar ediyordum olabilirim. Dün yürüyüşte oldukça uzun süre sohbet ettik."

Sanki "Demek anladın" der gibi alaycı bir şekilde gülümsedim. "Cay çok dengeli biridir. Hayatta en istikrarlı, en sabit, en tutarlı insanlardan biridir."

"Eh, öyle olmak zorundaydı."

Bu beş kelime, karnıma beş hızlı yumruk gibi çarptı. "Doğru," diyorum, kısa bir nefes vererek.

"Bu onun doğasında var gibi," diyor Yvonne, oturma pozisyonunu değiştirirken ellerindeki tozu silerek, "yardımcı olmak."

"Öyle," diyorum. Benim için, Win için, değer verdiği herkes için... Caleb elinden gelen her şekilde yardım etmek için ortaya çıkar. Bağış gecesi zihnimde canlanıyor, hayal kırıklığının ardından söylediğim altı kelime... *Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum.* O da öyle yapıyordu, bunu biliyorum. Caleb bizim kalıplarımızı takip ediyordu. Başka türlüünü bilmiyordu ve ben de ona bana farklı davranmasını istememiştim. "Ona çok fazla güvendiğimden endişeleniyorum. Annem hastalandığında o çok küçüktü ve o zamanlar bu beni mahvederdi, ama bazen keşke bizim aramızdaki ilişkiyi bitirseymiş, bu kadar çabuk büyümek zorunda kalmazaydı diyorum."

"Ama ikiniz de genç ve aşkıntınız. Ona güvenmekten başka bir şey bilmiyordun ve o da sana destek olmaktan başka bir şey bilmiyordu," diye cevapladı Yvonne. "Sence pişman mıdır? Yapabilseydi, farklı davranırmıydı?"

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

"Çoğu insan ilişkilerin yüzde elli-elli olduğunu söyler, ama bence bu saçmalık. Hepimizin partnerimizden daha fazlasını istediğimiz dönemler vardır. Mesleki deneyimlerime göre, uzun ve kalıcı bir ilişkinin sırrı, belirli bir yüzdeye takılıp kalmamaktır."

Yüzüm hâlâ somurtkan olsa da, coşkuyla başımı sallıyorum. "Bence... Bence aynen öyle hissediyorum. Sanki bu rollere sıkışıp kalmışız gibi. Yardım eden ve yardım edilen. Veren ve alan. Kahraman ve kurtarılmayı bekleyen kadın. Güvenilir hissetmek istiyorum. Aldığım kadar vermek istiyorum."

"Ve bundan kurtulmak istemen, kalbindeki iyilikten geliyor. Daha fazlasını alabileceğini hissetmen, iyileştiğini gösteriyor, Sarah." Sanki beni *gerçekten* duymamı istiyormuş gibi, adımı vurgulayarak konuşuyor.

"İyileştiğimi hissetmiyorum... Daha çok her zamankinden daha fazla parçalanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Genellikle şafak sökmeden önce en karanlık anlar yaşanır, canım. Sen çaba gösteriyorsun ve bu *zor*. Buradasın, değil mi? Deniyorsun, değil mi?"

Utangaç bir gülümsemeyle, dün yaptığım yürüyüşten sonra sırt çantamı bırakmış gibi içimden bir ağırlık kalkmış gibi hissediyorum. "Sanırım öyle."

"Algılarımız değişmeye başladığında, genellikle yeni bir şeye hazır olduğumuz anlamına gelir."

"Ama Caleb yeni bir şey *istemiyor*," diye itiraz ediyorum. "Ve en çok sevdiğim kişi her şeyin aynı kalmasını istiyorken nasıl değişebilirim, bilmiyorum."

Yvonne düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sence Caleb gerçekten değişimden mi korkuyor, yoksa artık ona ihtiyacın kalmazsa ne olacağından mı korkuyor? O da tıpkı senin bir zamanlar olduğu gibi bu rollerde güvenlik bulmuş."

"Doğru..." Gözlerimi hızla kırıştıtarak onun sözlerini sindiriyorum.

"Caleb dün kısaca ikinizin çocuk sahibi olmayı planlamadığınızı söyledi. Bu aranızda bir tartışma konusu oldu mu?"

"Hayır," diye cevapladım. "Caleb ve ben nişanlanmadan önce bana kendimi anne olarak görüp görmediğimi sormuştu ve benim de onunla aynı şekilde hissettiğimi öğrenince rahatlamıştı. Bu sadece benim için hiç istemediğim bir şey. Bu konuyu birkaç kez tekrar konuştuk ama hiç uzun süre üzerinde durmadık. Yeğenimle vakit geçirmeyi seviyorum ve çocukların etrafında olmayı seviyorum, ama aynı zamanda eve gidip beyaz kanepeli, her yerde kırılabilir eşyalarla dolu düzenli bir evde uyuyup sabah uyanmayı da seviyorum."

Yvonne kuru bir kahkaha attı. "Bir çocuğun beyaz bir kanepeye ne yapacağını hayal bile edemiyorum."

"Doğrusu, bazen, kendimi en güvensiz hissettiğim anlarda, sadece zamanımı doldurmak ya da hayatıma bir amaç katmak için çocuk sahibi olmayı düşündüm."

"Bence bunu yapmak isteyenlerin sayısı, bizim düşündüğümüzden çok daha fazla. Aslında bu konuda inançlarına sadık kaldığın için seni oldukça etkileyici buluyorum."

"Evet," diyorum alaycı bir gururla. "RİA'm ve inançlarım hala sağlam yerinde."

Yvonne yumuşak bir kahkaha atar. "Bunu duyduğuma sevindim." Eğilip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır, ayaklarını yosunlu toprağa bastırır. Derin nefesler alıp sakinleşmiş gibi görünce bana döner. Şüpheci ifademi fark edince dudak köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Birlikte bir şey denemek istiyorum." Ayağa kalkar ve bana da kalkmam için elini uzatır.

Elini tutup yerden kalkarım, ayakkabılarımı çıkarmamın uygun olup olmadığını sorana kadar gülümsemem tereddütlüdür.

"Bana güvenecek misin?" diye sordu, sesi alaycı ama kendinden emin.

Derin bir nefes alıp "Evet" dediğimde ikimizi de şaşırttığımı düşünüyorum.

ON DÖRT

Yvonne ve ben kampa geri döndüğümüzde ateş neredeyse sönmüştü, odunlar kızıl ve parlak ama üzerinde alevler titriyor değildi. Öğleden sonra güneşi tam üstümüzde duruyordu ve dünkü yağmurdan sonra her şeyin kurumasını sağlıyordu.

"Yakında dönmüş olmalılar," diyor Yvonne, ateşe doğru yürüyerek ve biraz çıra alırken. "Öğle yemeği hazırlayacağım, ister misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Herkes dönene kadar uzanacağım." Vücudumun dinlenmeye ihtiyacı var ve zihnim düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyor. Yvonne'un egzersizinden sonra kendimi boşalmış hissediyorum ve ona karşı hissettiklerim tamamen farklı olsa da, günün geri kalanında ne olacağına bakmadan önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Çadırımıza giriyorum ve uyku tulumumun matımın üzerine özenle serilmiş olduğunu görüyorum. Üstüne düzgünce katlanmış temiz giysilerim, e-kitap okuyucum ve küçük bir demet sarı peygamber çiçeği var. Bu, görmeyi hiç beklemediğim bir şeydi. Öyle ki, onu görünce neredeyse gözyaşları döküyorum.

Caleb'in huzurunu bozmamak için onun matının üzerine otururum ve kendimi kucaklayarak dizlerimi ve dirseklerimi sararım. Her bir yaprağı dikkatle incelerken, üzerlerindeki polenleri fark ederim. Caleb yıllar boyunca bana birçok pahalı hediye almıştı ama hiçbirisi bununla kıyaslanamaz. Hediyeği incelerken kalbim kabarıyor ve şarkı söylüyor.

Katlanmış giysiler, rahatlık veren bir parça ve tatlı bir jest. Eskiden aramızdaki gibi basit.

Sonunda yanıma yatıp Caleb'in uyku tulumundan gelen kokusunu içime çekiyorum. Eucalyptus kokulu deodorantının hafif kalıntıları ter, kir ve pislikle karışmış. Garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum.

Uyanık yatarken, aklımdan çıkmayan bir düşünce var. *O da böyle bir jesti hak ediyor.* Kalkıyorum, botlarımı giyiyorum ve Caleb'in çok amaçlı aletini elimde, daha önce aster çiçekleri gördüğüm yola doğru yürüyorum. Yerel arıların beni affetmesi için dua ederek bir düzine kadar çiçek kesiyorum ve uzun bir ota onları bir buket haline getiriyorum. Çadıra geri dönerim, içeri girerim ve çiçekleri Caleb'in yatağına koyarım. Son temiz çoraplarını çıkarırım — çünkü diğer tüm kıyafetlerini bir şekilde giymiş — ve onları çiçeklerin yanına törenle yerleştiririm.

Ama bir şey eksik. Ona rahatlık verecek bir şey. Sınırlı kaynaklarla günlüğümü ve kalemimi çıkarıp bir sayfa kopardım. *Seni çok seviyorum*, boş sayfaya yazıp kağıdı uçak şeklinde katladım.

Ancak, katladığım anda, söyleyecek daha çok şeyim olduğunu fark ettim. Bu yüzden bir sayfa daha kopardım. *"Sen her zaman yeterliydin"* yazdım ve katladım.

Sonra yine, henüz bitmediğini fark ettim.

Artık numara yapmana gerek yok.

Yırt, yaz, katla.

Sana nasıl hissettiğimi söylemediğim için özür dilerim.

Yırt, yaz, katla.

Sana minnettarım, söz veriyorum.

Yırt, yaz, katla.

Birlikte büyümek istiyorum.

Yırt, yaz, katla.

Daha iyiye doğru değişmemizi istiyorum.

Caleb'in yatağı en az iki düzine kağıt uçakla kaplanana kadar devam ediyorum. Sonunda tüm düşüncelerimi döküp bıraktığım dağınıklığı gördüğümde, güzelce katladığım kıyafetleri yataktan nazıkçe alıp matımın ucuna yerleştiriyorum, çiçekleri su şişesinin yanına, uyuduğumuz yerin arasına koyuyorum ve okumak için uzanıyorum.

"SAR," kulağımda yumuşak bir ses duyuyorum. "Sar-ah," biri şarkı söylüyor. "Bebeğim—"

Uyanarak gözlerimi kırpttırıyorum ve esniyorum. "Uyuya kalmışım," diyorum, ama sesi daha çok "*ahfeyelasweep*" gibi çıkıyor. Caleb matımın yanında diz çökmüş, bana gülümseyerek ağızmdan bir tutam saçımı çekiyor. Sanki çeneme yapışmış gibi, saçım kolayca çıkıyor.

"Sızmışsın," diyor çekingen bir gülümsemeyle. "Zor bir gün geçirmişsin galiba..." Omzunun üzerinden başparmağıyla yatağını işaret ediyor.

"Bana çiçek bırakmışsın," diyorum, yine esneyerek, sonra kendimi silkiyorum. "Çok nazıksın." Oturmak için hareket ediyorum, boynumu gererek — sevgili Tempur-Pedic yatağım ve hafızalı köpük yastıklarım olmadan birkaç gece uyuduktan sonra boynum tutulmuş gibi hissediyorum.

"Ben de çiçek almışım." Caleb'in gülümsemesi tereddütlü ama yine de parlak. Sanırım o da benimle aynı tedirginliği hissediyor. İkimiz de bunun temiz bir sayfa açma durumu olmadığını biliyoruz. Olanları konuşmamız gerekiyor. Ama ikimizin de nezaketle davranmaya çalıştığını görmek güzel.

"Beğendin mi?" diye soruyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Tabii ki, uçakları da. Teşekkür ederim, bebeğim." "Kavga ettiğim için özür dilerim," diyorum yumuşak bir iç çekişle.

"Ben de üzgünüm," diyor Caleb, başını aramızdaki boşluğa eğerek. "Gerçekten üzgünüm. Herkesin önünde olay çıkardığım için kendimden nefret ediyorum."

"İlk başta herkesin bakması beni utandırdı," itiraf ediyorum ve çenesini kaldırıp bana bakması için elimi uzatıyorum. Elim bükerek çenesini okşadıktan sonra elimi tekrar kucağıma indiriyorum. "Ama sonra, sen yatmaya gittikten sonra, biraz kafam güzel oldu..." Caleb'in yüzü eğlenceli bir şaşkınlık ifadesine bürünüyor. "Bunu sonra anlatırım," diye araya giriyorum. "Ve aslında rahatladığımı fark ettim. Bana gerçekten kızdın. Tabii o anda hoş bir his değildi ama bunu içinde saklamak yerine ifade ettiğin için mutluyum. Öfkeni benden saklamadın, bana güvendin." Bir an durup, onun karşısına çapraz bacaklı oturmak için yerimi değiştirirken, o da aynısını yapıp matından birkaç kağıdı çekerek yer açıyor. "Kulağa garip gelebilir ama minnettarım. Beni iyi ve kötü duygularla başa çıkabilecek biri olarak gördüğün için mutluyum. Çünkü ben *öyleyim*," diye vurgularım. "Seni en kötü halinle görebilirim. En öfkeli halinle. En çaresiz halinle. En kötü halinle... ve yine de seni sevebilirim. En çok istediğim şey, bana bu kadar çok bakmayı bırakman, böylece sonunda kendime bakmaya başlayabilmem... ve sen bunu yaptın sayılır."

Caleb yavaşça başını sallar, burnundan uzun bir nefes vererek burun delikleri genişler.

"Üzgünüm, bir anda çok şey söyledim, değil mi?"

"E-evet, hayır, şey, evet, ama... İyi," diye kekeliyor.

"Sana bir dakika vereceğim," diyorum utangaç bir gülümsemeyle.

Uzun bir sessizlikten sonra, Caleb sanki içinden bunu sindirmiş ve konuşmaya hazırmış gibi kendine başını sallar. "Bazen kendi duygularımı ifade etmek yerine senin duygularını korumak istediğimi düşünüyorum. Herhangi bir çatışmayı önlemek için beyaz yalanlar söylediğim için kesinlikle suçluyum. Kendine bakamayacağını düşündüğümünden değil, sadece senin zaten yaşadığın zorluklardan daha fazlasını yaşamamı istemiyorum." Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırır, sonra ellerini kucağına bıraktı. "Bu çok garip çünkü seni kendinden emin, eğlenceli, zeki, spontan, seksi, biraz korkutucu bir kadın olarak görüyorum ve içimde bir ses 'Nasıl bu kadar şanslı oldum?' diyor. Ama sonra, senin içindeki yumuşak, duygusal, kederli, incinmiş kişiyi gören tek kişi benim... ve bazen kiminle evlendiğimi merak ediyorum. Ve güvenli oynamak, seni cesur, cesur bir kadın yerine yaralı bir kuş gibi davranmak anlamına geliyor."

Biraz şaşkın bir şekilde
gözlerimi kırpyorum.

"Bir anda çok şey oldu,
değil mi?"

Başımı sallıyorum, aynı hüznü gülümseme geri geliyor. "Artık incinmeyeceğim," diyorum. "Bana kendini tamamen verecek misin? İyi ve kötü yanlarını? Güvende ve savunmasız yanlarını? Bana güveniyor musun?"

"Hazırım... Güveniyorum," diye cevaplar ve bana uzanır. Elini iki elimle tutar ve başparmaklarımla avucunu okşayarak çizgilerini, yara izlerini ve kenarlarını izlerim. "Ve..." Derin bir nefes alır ve göğsü kabarır. "Bağış toplama etkinliği için özür dilerim. Şimdi anlıyorum. Neden tek başına başarılı olmasını ya da başarısız olmasını istediğini anlıyorum. Hadimi aştığımı anlıyorum. Ben..."

"Sadece bizim alışkanlığımızı takip ediyordun," diye sözünü kesiyorum, gözlerimi elinden ayırmadan. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum."

"Ama bir dahaki sefere," diyor sessizce, "müdahale etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim, sesimde hafif bir titremeyle. "Bunu takdir ediyorum... Ve tepki gösterdiğim için özür dilerim."

"Senin için zor bir geceydi," diyor yumuşak bir sesle. "Yine de..."

"Değişiklikten gerçekten hoşlanmıyorum," diye itiraf etti, tereddütlü bakışları aramızdaki boşluğa düştü.

"Biliyorum, aşkım."

"Seni kaybetme riskini göze alamam." Elindeki yara izini izlerken, bunu daha önce yüzlerce kez yaptığımı düşünüyorum.

"Kaybetmeye
ceksin." "Söz
mü?"

Yüzüne bakıp gözlerini arıyorum. "Bana büyüme için alan verirsen, kendimi senin yanına ekleyeceğim. Her zaman."

"Sen her zaman benden daha iyi konuşmuşsundur..." Gözleri günlüğüme ve etrafındaki uçaklara kayıyor. "Ve bu muhtemelen değişmeyecek... Ama bu sabah uyandığımda tekrar uyuyamadım. Bir şey yazdım ve sana okumak istiyorum. Biraz hassas bir şey ama..."

"Eğer rahat hissediyorsan," dedim, başımı sallayarak. "Ama sadece kendine saklamak istersen, o da olur."

Elini elimden çekip, sırt çantasından günlüğünü çıkardı. "Mektup gibi yazdım. Tabii ki, konuşma fırsatı bulamadan önce." Boğazını temizleyip günlüğü açtı ve bir eliyle açık tutarken, diğer eliyle dizini sıkıca kavradı. "Sarah," diye okudu. "Senin benden uzaklaştığını çok geç fark ettim, o yüzden seni kaybetmekten korkarak sana çok sıkı sarıldım. Sonra, bağış toplama etkinliğinden sonra, sanki kapının yarısından çıkmış gibi hissettim ve seni korkutmak istemediğim için mesafemi koruyarak, en iyi şekilde nasıl ilerleyebileceğimizi düşünmeye çalıştım. Günlerimi sorunları çözmek ve verileri derlemekle geçiriyorum ve sen hayatımın çözemediğim tek parçası gibi geliyorsun. Ve belki de denemeyi bırakmalıyım. Sonuçta sen benim karımsın, matematik denklemi ya da algoritma değilsin. Ama sen en çok korktuğunda dua ediyorsun, ben de mantığa başvuruyorum. Gerçeklere. Doğru olduğunu bildiğim şeylere. Açıkçası, bu bana hiç yarar sağlamıyor. İşte mantığın doğrulayamadığı, ama benim doğru olduğunu bildiğim şeyler..." Sayfayı çevirip günlüğün sol üst köşesine işaret parmağıyla dokundu.

"Yalnızken seni hissedebiliyorum. Varlığını ikinci bir doğa gibi hissedebiliyorum ve aramızdaki bir tür sezgi ya da bağ sayesinde ofise rastgele ziyaretlerini önceden tahmin edebiliyorum. Ve sen yanımda olmadığında, hayatımın her köşesini dolduruyorsun. Düşüncelerimin yarısı seninle ilgili. Tüm rüyalarımnda sen varsın. Umutlarım, korkularım ve amaçlarım senin etrafında dönüyor. Sadece huzur içinde olmanı istiyorum. Seni ağlarken gördüğüm ve sana koşarak sarılma şerefine nail olduğum ilk andan beri tek istediğim bu. Ve eğer gelecekteki huzurun gitmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Ama bir saniye bile beni gerçekten terk edebileceğini düşünme. İstedığın kadar uzağa gidebilirsin.

ama sen her zaman benim bir parçam olacaksın. Her zaman kafamın içindeki ikinci ses olacaksın. Beni çevreleyen güç. İlham aldığım kaynak. Çok geç olduysa özür dilerim. Yarım bir hayat sürmek zorunda kalacağım için kendime üzülüyorum. Ve umarım hayatını yeniden yazmak zorunda kalırsan, benim payımı silmezsin, hikayenin bir parçası olarak kalmama izin verirsin." Gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde başını kaldırır, "Her zaman seninim," diye garip bir şekilde duraksar, "Caleb."

Ona atlarım, gömleğinin fazladan kumaşını tutup onu kendime çekerim. "Asla," diye söz veririm, hıçkırıklar boğazımı tıkar. "Seni hayatımdan *asla* silmem, Caleb." Geriye yaslanırım, gözyaşları çenemden damlar, gözlerimi onun gözlerine bakabilmek için çaresizce silmeye çalışırım. "Bu *bizim* yeni bölümümüz, tamam mı? İkimiz için de. Birlikte."

"Birlikte," der Caleb, yemin eder gibi. "Tamam," der ve alnını boynuma yaslar. "Tanrıya şükür," diye fısıldar, o kadar sessiz ki sanki duymamı istemiyormuş gibi.

İkimiz de uzun bir süre kıpırdamadan kalırız. Birbirimize sarılmış halde, nefeslerimizin yavaşlamasına ve kalplerimizin birbirimizin güvenliğinde dinlenmesine izin veririz. Sonra Caleb geriye yaslanıp koluyla burnunu ve yüzünü siler. Bunu yaparken utangaç bir kahkaha kaçır, tatlı gülümsemesi kızarmış gözleriyle tezat oluşturur.

"Helen bize ödev verdi."

"Az önce, bana 'ders çalışmana yardım et' dediğin anı net bir şekilde hatırladım." Son kelimeyi tırnak işaretleriyle söyledi.

"Bu sefer *gerçekten* ödevimizi yapacağız, okul kütüphanesinde rafların arasında birbirimizi okşamayacağız."

"Daha az eğlenceli ama anladım. Ne tür bir ödev?"

"Şey, daha çok *çadır işi* gibi," diyorum, kendi aptal şakama gözlerimi devirerek. "On yıl sonra nerede olmak istediğimizi yazmamız gerekiyor. Mecazi anlamda tabii. Sonra, daha sonra, onunla bunun hakkında konuşabiliriz."

"Tamam," diyor Caleb kararlı bir şekilde, başını sallayarak. "Ama bu çadır işi gerçekten burada mı yapılmalı yoksa...?"

Omuz silkiyorum. "Hayır, sanmıyorum. Neden?"

"Az önce çok güzel bir yer geçtik, sana göstermek istedim," diyor, beni takdirle baştan aşağı süzerken. "Mayonu aldın mı?"

Heyecanla başımı salladım, onu meraklı bir şüpheyile süzdüm.

"Harika, giyin ve dışarıda buluşalım." Caleb çadırın dışına çıkıyor, neredeyse kapının fermuarının üzerine atlıyor.

"Ben değiştirirken burada kalabilirsin, Cay..." Sırt çantamın dibine uzanıp mayomu çıkarırım. "Daha önce görmediğin bir şey yok," diye alay ederim.

Caleb kaşlarını kaldırıp bana bakar, sonra sanki ben bilmeden yanlış konuşmuşum gibi başını sallar. "Hiç bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne?" Yarı alaycı, yarı ciddi bir şekilde soruyorum.

Eli fermuarın çekme yerinden düşer ve parmaklarını bükmeden önce dirseğini bükülmüş dizinin üzerine koyar. *Tanrım, ellerine bayılıyorum.* "İyi bir çocuk olmaya çalışıyorum, Linwood."

"Linwood, ha? Uzun zamandır soyadıyla hitap edilmiyordum... Ve benimle burada kalmanın iyi bir çocuk olmakla ne alakası var?"

"Çünkü kıyafetlerini değiştirmek için önce çıplak kalman gerekiyor. Ve sen çıplak kalırsan, kuralları unutacağım. Kuralları unutursam ödevlerimizi yapamayız. Böylece, söz konusu kuralların anlamı ortaya çıkmış olur..."

"Sen hep öğretmenlerin gözdesiydin," diye fısıldıyorum, gömleğimin eteğine uzanırken yanaklarım kızarıyor.

"*Uslu* ol," diye uyarıyor.

"Her zaman öyleyim," diye cevap veriyorum, tişörtümü başımdan çıkarırken sırtışıım şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ne kadar da alaycı," der, çıplak göğüslerime aç gözlerle bakarak dudaklarını ıslatır.

"Hadi devam et," derim, bir elimle onu kovarken diğer elimi göğsüme koyarak utangaçlık numarası yaparım. "Git ve *uslu* bir çocuk ol."

İnler, ama dediğimi yapar, çadırdan çıkar ve girişini hızla kapatır. Sonra, kapının hemen dışında içini çektiğini duyarım ve ne unuttuğunu hemen anlarım.

"Mayon mu lazım?" diye sesleniyorum. "Heh, evet..."

Kendi kendime gülümserim, çantasını karıştırır, sonra çadırın fermuarını ona gösterecek kadar açarım.

"Üstümü değiştirip geleceğim," diye mırıldanarak uzaklaşmaya başlar. "Ormanda çırlıçıplak olmak çok hoşuma gidiyor." Ayak sesleri duyulmayacak kadar uzaklaşmadan önce mırıldandığını duyarım.

İçimden gülümserim, mayoyu göğsüme sıkıca bastırırım.

Deneyimlerime göre umut tehlikeli bir duygudur, ama yine de onu hissetmeyi seçiyorum.

ON ÜÇ YIL ÖNCE

ANNEM SON GÜNLERDE ÇOK YATAKTA. Bu da benim son günlerde çok annemin yatağında olduğum anlamına geliyor. Ona tırnaklarını boyarken telenovela izliyoruz. Birlikte dinleniyoruz. Ben onun saçını tararken ya da çamaşırlarını katlarken bana kitap okuyor. İlaçlarını getiriyorum. Yemeğini ve suyunu getiriyorum. Çok yorgun olduğu ve beni kapıdan dışarı çıkaramadığı günlerde okula gitmiyorum.

Bugün, saçlarını taramayı bitirdikten sonra, bana kitap okumayı bırakmasını istemedim. Okumaya devam etmesini umarak, alnının ortasından başlayıp başının etrafını dolayarak ona taç örgüsü yapmaya başladım. Uzatılmış bacaklarım, onun kol dayama yeri olarak hizmet ediyordu. O ise yıpranmış *Life's Poems and Essays* kitabını elinde tutarak yüksek sesle okuyordu.

"Ah, *burada...* Sana okumak istediğim bu," diyor ve bir sonraki sayfayı çeviriyor. Omzunun üzerinden eğilip başlığı okuyorum: Sylvia Plath'ın *The Bell Jar* romanından bir alıntı olan "Fig Tree".

Yataktan kalktığında annemin nefes alışı belirgin şekilde zorlaşmış, her zaman sahip olduğu gür ve kendinden emin sesi kaybolmuştu. Ama yatakta dinlenirken annemin sesi, istikrarlı ve düşünceli anlatımıyla odayı hâlâ dolduruyordu.

Bana okurken, ellerim kendiliğinden hareket ediyor, onun şefkatli sözlerine odaklanıyorum, sözlerinin göğsüme işleyip orada yer edindiğini hissediyorum. Yazar, lezzetli incirlerle dolu bir ağacı anlatıyor

incirle dolu bir ağacı anlatıyor. "Bir incir bir koca, mutlu bir yuva ve çocuklardı, başka bir incir ünlü bir şairdi, bir diğeri ise parlak bir profesördü..." Yazar, kendisi için hayal edebileceği olası gelecekleri tek tek anlatıyor, hepsinin ne kadar çekici olduğunu, ama o orada oturup bir seçim yapmaya çalışırken ve başaramayınca meyvelerin çürümeye başladığını anlatıyor. "Hepsini istiyordum, ama birini seçmek diğerlerini kaybetmek anlamına geliyordu ve ben orada oturup karar veremeden incirlerin buruşmaya ve kararımaya başladığını gördüm, sonra tek tek yere düştüler."

Ne neşeli bir kitap almışsın anne.

"Senin yaşındayken bu benim için çok önemliydi..." der ve ben tacını yerine takmayı bitirirken elini yavaşça benimkinin üzerine koyar. Dururum, kalbim her zamanki gibi onun kalbine doğru atar, onu daha genç, benim beklenmedik gelişimin ondan çaldığı potansiyeliyle dolu olarak hayal ettiğim gibi. "*Her şey olabilirsin ama her şey olamazsın. Ve bazen, hayat senin için bir seçim yapmadan önce, doğru ya da yanlış, kendin için bir seçim yapmalısın. Başarısız olabileceğin için kimse sana denememeni söylemesine izin verme. Başarısızlık, zamanı olanlar için sadece bir fırsattır. Ve senin çok zamanın olacak. Tamam mı, bebeğim?*"

Kollarımı arkadan ona doluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum, tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

Annemin iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ayrıca, doğrudan söylemese de, notlarımın düştüğünü ve okula karşı tavrımın gün geçtikçe kayıtsızlaştığını fark ettiğini de biliyorum. Hatta onu ve Caleb'i kaçırdığım dersler ve geç teslim ettiğim ödevler hakkında fısıldaşırken duydum.

Annemin, teyzemin, Caleb'in veya öğretmenlerimin, bu yatak odasının dışında herhangi bir şeye önem vermeme nasıl bekleyebildiklerini anlamıyorum. Annem dahil olmayan bir gelecek hayal etmenin veya hayal kurmanın ne anlamı var? Bu konuyu hiç düşünmek istemiyorum.

Potansiyelim konusunda ise... Cecelia'nın, hayatımda başka hiç kimsenin bana söylemeye cesaret edemediği şeyi söyleme cesaretini gösterdiğini artık biliyorum. Ancak tüm bunları anneme söyleyemem, onu daha fazla endişelendirmek istemem, bu onun en son ihtiyacı olan şey. Onun için güçlü olmalıyım.

"Tamam anne," diye mırıldandım.

ON BEŞ

GÜNEŞ IŞIĞI CALEB'İN SAÇLARINDAN PARLIYOR ve onu altın bir ışıık halesine büründürüyor. Sarhoş edici bir beklentiyle kendi küçük balonumuzda birbirimize bakıyoruz. Su yüzeyinden yaklaşık iki buçuk metre yükseklikte, büyük bir kaya grubunun üzerinde duruyoruz. Kristal berraklığındaki su birikintisi, muhtemelen altı metre genişliğinde, bir dere tarafından besleniyor ve karşı yönde yokuş aşağı akıyor. Eski çam ve huş ağaçları ve düzleştirilmiş taşlarla çevrili, neredeyse mükemmel bir vaha.

Burayı *gerçekten* mükemmel kılacak tek şey, ayaklarımızı ısırarak isteyen balıkların olmadığına dair garanti. Çünkü öyle bir şey olursa kesinlikle çıldırırım. Caleb, sorduğumda aşağıda deniz canlısı olmadığına dair herhangi bir garanti vermedi.

"Yapacak mıyız, Linwood?"

Sinirli bir şekilde ıııklık atarak, kenara bakıp birkaç adım geri çekilirken neredeyse histerik bir şekilde gülüyorum.

Caleb'in gözleri kalçama dayanan bikini ipi bağcığına kayarken, kendini beğenmiş sırıtışı genişledi. "Hadi ama güzelim, var mısın, yok musun?"

"Ah, evet, tamam! Peki!"

"Bir..." Caleb koşmaya hazır pozisyona geçerken diyor. Yüzünde çocuksu bir gülümseme beliriyor. "İki..." Bana umutla dönüyor, tam o anda gözlerini parlatıyor... "Üç!" Birlikte söylüyoruz.

Sonra ikimiz de atladık.

Caleb'in suya düşme sesini duymadan önce heyecan verici bir milisaniye geçer. Su beklediğimden daha soğuktur, ama yüzeye çıkarken vücudum buna uyum sağlamaktan başka seçeneği yoktur.

"Voo!" diye bağırır Caleb. Ona doğru dönerim, saçlarımı geriye atarım. Bir köpek yavrusu gibi başını sallarken, saçlarından etrafa su damlacıkları sıçrarken onu izlerim. "Biraz soğuk," der, Jai'nin aksanını taklit etmeye çalışarak berbat bir İngiliz aksanıyla.

"Birazcık," diyorum, aynı aksanla. Suyun altında ayaklarımla çırpınıp yüzmeye devam ediyorum ve Caleb'in en az dört metre derinliğindeki suya dalıp elinde durmaya çalıştığını izliyorum. "Bu yeri bulduğuna inanamıyorum," diyorum, kafası su yüzüne çıktığında. "Dışarıda bu kadar güzel şeyler olduğunu kim bilebilirdi?"

"Win'e yeni keşfettiğin hayranlığından bahsetme, asla unutmaz." "Oh, asla," diyorum, sanki

sanki aşağıdan bir şey almaya çalışıyormuş gibi.

Onun yüzeye çıkacağını tahmin ettiğim yere yüzdüm. Yüzeye çıktığında sırtı bana dönüktü, kendimi ona yasladım ve soğuk tenimde göğsünün sıcaklığını hissettim. "Merhaba," dedim yumuşak bir sesle, bacaklarımı ve kollarımı omuzlarına ve kalçalarına doladım. Beni kucaklayarak döndü ve yüzümüzü birbirine yaklaştırdı.

"Merhaba," diyor ve beni düzeltip, bacaklarımı kalçalarının yerine beline dolayarak kaldırıyor. Bana masum, sersemlemiş bir gülümsemeyle bakıyor. Bu gülümseme, anne babası şehir dışındayken aynı yatakta uyandığımız ilk sabahki gülümsemesini hatırlatıyor. Biraz yenilik. Biraz umut. Çoğunlukla ise memnuniyet.

Ona gülümsemeden edemiyorum, gözlerinin yanındaki derin çizgileri başparmağımla okşadıktan sonra şakağına düşen bir tutam saçını geri koyuyorum. Alnındaki bronz tenini ve burnunun köprüsündeki solmuş güneş yanığının altında ortaya çıkan çilleri hayranlıkla izliyorum. Bunları genellikle Ağustos sonuna kadar görmem, bu kadar erken ortaya çıkmaları hoş bir sürpriz. Gözlükleri olmadan gözleri daha büyük görünüyor. Yumuşarken daha canlı, sanki ona evrenin sırlarını açığa çıkaracakmışım gibi sessizce bana bakıyorlar.

Bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Ya da, belki de, fark ettiğin gibi, zihnimin nazık bir kısmı bana öyle söylüyor.

Elimi yanağına koyuyorum ve avucumda gıdıklanırken, en yumuşak yerlerime değdiğinde kaba sakallarının nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Bir anda arzu ile doluyorum. Karnıma öpücükler kondururken, bir kalçamdan diğerine kaymasını hissetmek istiyorum. Daha aşağıda nasıl hissettireceğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Uyluklarımın kıvrıldığı ve onu en çok istediğim noktayla birleştiği hassas cilt bölgesi boyunca. Yapmamız gereken çok iş olduğunu biliyorum, ama şu anda ilgimi çeken tek şey, Caleb beni yalarken, güneşte ısınan bir kertenkele gibi çıplak bir kayanın üzerinde uzanmak.

"Tehlikeli," diyor Caleb, bacaklarımı tutup beni tekrar kalçalarına doğru çekerek, biraz fazla daralmaya başlayan mayosundan uzaklaştırırken, yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor.

"Sen beni su üstünde tutuyorsun," diyorum, yaramaz bir gülümsemeye. Gerginliği biraz azaltmak umuduyla, kendimi yerinde tutmak için uyluklarımı onun yanına sıkıştırıyorum. Birbirine dolanmış vücutlarımız, Caleb'in sırtı kayalık kenara değene kadar yüzme deliğinde sürüklenir. Omzunun üzerinden arkasına bakar, arkasındaki tortu tabakalarını fark eder ve dirseklerini taş platformlardan birine dayayarak, çıkıntıyı ikimiz için bir çapa olarak kullanır. Ağırlığını ayarlarken pazı kasları gerilir ve ben de alt karnımın kıvrıldığını hissederim. *Tanrım*, burada çok yakışıklı görünüyor. Çok rahat. Çok kaygısız. Çok seksi.

"Dikkatli ol, bebeğim," diye fısıldadı.

"Hmm?" diyorum *sanırım*, su birikintisinin toplandığı köprücük kemiğine bakarak. Aniden susadım ve içmek istediğim *tek* şey o.

"Yüzündeki o ifade," diyor, neredeyse gülerек. "Bana sanki bir sonraki öğününmüşüm gibi bakıyorsun."

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Öyle olmak ister misin?"

"Bu kötü bir fikirdi," diyor Caleb, sanki seks yasağı varken karısını, kimsenin olmadığı romantik bir yere getirdiğini *yeni* fark etmiş gibi. Her zaman biraz sevimli bir şekilde clueless olmuştur ve vücuduma anlamlı bir şekilde bakıp, kimse bizi takip etmediğinden emin olduktan sonra, hala beni büyülüyor. Vicdanındaki terazi artıları ve eksileri tartmaya başlarken, gözleri sanki kaybedilecek bir savaşta savaşıyormuş gibi bir yandan diğer yana kayıyor.

Yine onun kafasının içinde olmak güzel. Orası benim kafamdan çok daha sessiz.

"Yalnızız," diyorum, göğsümü ona daha sert bastırarak. "Ve en son ne zaman böyle seviştik? Dışarıda..." diye fısıldıyorum, boğazından damlayan bir damla suyu tadarak. "Suda..." Aynı yeri öpüyorum. "Çok eğlenceli olacak," diyorum, kelimeyi uzatarak, dişlerimi ona sürterek.

"Noel arifesindeki jakuzi," diye cevap veriyor, hiç duraksamadan. "Bayılacağım sandım."

Gözlerimi devirip gülerek soruyorum. "Evet, ama... iyi anlamda mı?"

"Kurallar," diyor, sanki bana ya da kasıtlı olarak göğsüne bastırduğım göğüslerime bakamıyormuş gibi, dinlenmiş koluna dönerek. "*Bunu* yapmamalıyız," diyor, aramızda kalan küçücük boşluğa bakarak. "Bu seks gibi."

Bu, birbirimize sarılmış, hala kısmen giyinik haldeyken, onca zaman ve birbirimizin vücutlarını deneyimledikten sonra, onun için seks gibi hissedilebilecek tuhaf bir duygu. "Ama değil," diyorum utangaçça, bir elimi omzundan boynuna, saçlarının dibine götürüyorum. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, tırnaklarımla dairesel hareketlerle kafa derisine batırıyorum, ta ki gözleri geriye dönene kadar. "Ama olabilir..."

"Kirli oynuyorsun." Sesi sertleşir, benim kollarımda gevşerken. "Peki ya bu..." derim yumuşak bir sesle, sadece

"Hızlıca sevişip sonra ödevimizi yapalım. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Caleb gözlerini açıp bana baktığında burun delikleri genişledi, gözlerinde suçluluk ve arzu dolu bir ifade vardı. "*Muhtemelen* hatırlarsın," dedi ve bizi döndürerek kışımı kayaya dayadı, kalçalarıyla ve *merhaba*, kaya gibi sert sikiyle beni orada sabitledi. "Senin ödevini her zaman önce bitirmeni isterdim. Ve..." Sakalı boynuma değene kadar eğilir ve dudaklarımdan küçük bir inilti çıkar. "Seni hızlıca sikmeyeli *çok* uzun zaman oldu, bebeğim. Artık büyüdüm. Ve yetişkin bir erkek zamanını nasıl kullanacağını bilir."

"Güzel, uzun bir sikişle yetinirim," diye alay ediyorum. "Eğer sen öyle istersen."

"Önce listemizi yapalım," diyor, *tam* istediğim yere kalçalarını yaslayarak. "Sonra, eğer *iyi* davranırsan, hallederiz." Ayaklarımdan topuklarıyla onu kendime doğru çekerek bacaklarımdan etrafında gerginliğini hissedince inliyor. Burada kimin sözünün geçtiğini belirlemek için çekişme yaşıyoruz ve ben kazanmayı planlıyorum.

"*Neyi* halledeceğiz?" diye soruyorum, şaşkınmış gibi davranarak.

"Bebeğim," diyor, dilini yanağına bastırıyor ve kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi gözlerini kapatıyor.

"Dinliyorum," diyorum, en çok ihtiyacım olan yerde onun sertliğine sürtünüyorum. *İyi* hissettiriyor, ama yeterince iyi değil. Sırtımı kamburlaştırıp göğüslerimi yüzeyin üzerindeki serin havaya maruz bırakıyorum. Banyo kıyafetimdeki ince kumaşın altında meme uçlarım sertleşiyor ve Caleb'in kararlılığının kayboluşunu gururla izlemek için başımı eğdiğimde, yüzü daha da sertleşiyor. Sanki göğüslerim onu rahatsız etmiş gibi bana bakıyor, çenesindeki kaslar geriliyor.

Bazı erkekler göğüs adamlarıdır, bazıları ise kalça adamlarıdır. Bir de Caleb gibi, yüzüme en yakın olan her şeye ilgi duyan erkekler vardır. Yine de, iki sert el dizlerimi bulur ve ayırır. "Hayır, hayır, olmaz, olmaz..." Sesi alçaktan başlayıp yüksekte biter. Caleb sırtüstü yüzerek uzaklaşır, beni yalnız ve arzulu bırakır.

"Cidden mi?!" diye bağıriyorum arkasından, gülümsemem büyürken başımı sallayarak. "Hadi, yaramaz," diyor, sonra yüzüstü dönüp kıyıya doğru yüzmeye başlar.

Keşke göğüslerimi okşuyorsa olsaydı, ama neyse.

Ve incinen gururuma rağmen, onun yeni keşfettiği özdenetiminden biraz etkilenmişim. Lisedeyken, dudaklarımı ısırarak onu kolayca pes ettirebilirdim. Bunun için çabalamak garip bir şekilde beni daha çok tahrik ediyor. "Ama sonra?" diye soruyorum, küçük atışmamızda beyaz bayrak salladığının utancıyla.

Kendini kenara çekerek sırtındaki kasların gerildiğini izliyorum. Bu sanki bir alay gibi. Zalim, kaslı bir alay. Dönüp oturuyor, bacaklarını genişçe açıyor, ayakları suyun altında... Kendine güven dolu bir görüntü.

"Ne oldu sana?" diye soruyorum, yavaşça kıyıya doğru ilerlemeye başlıyorum.

Bana uyarıcı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bana *planları olduğunu* gösteren kırmızı bir ışık gibi. Bakışlarının bacaklarımın arasında sabitlendiğini hissediyorum ve boğazım sıkışıyor, yutkunmak zorunda kalıyorum. "Belki," diyor omuz silkerek, "eskisi kadar kolay kuralları çiğnemek için etkilenmiyorum. Belki de bunun için yalvarmak zorunda kalacaksın."

Yüzmeye başlamadan önce ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyorum. Yalvaracak olanın *ben* olacağımı sanıyorsa, başka bir şey daha var onu bekliyor.

Onu yakında dizlerinin üstüne çöktürecekim.

havluya sarılmış, üst vücudum ise Caleb'in fermuarlı süveteriyle örtülü. Üstümü çıkarmaya çalışarak onu ikna edemeyince, bana bunu giymemi zorladı. Çıplak göğsünün de dikkatimi dağıttığını ve verimsiz bir çalışma ortamı yarattığını söyleyince, gömleğini geri giydi. O, bacaklarını önüne uzatmış, dizüstü bilgisayarını kucağına almış, havlunun üzerinde uzanmış durumda. Ben ise ona karşı çapraz bacaklı oturuyorum.

Bir süre sessizce düşünmeye karar verdik, sadece mükemmel bir üçgen oluşturmuş bir kuş sürüsünü ve üstümüzde eski bir adamın pipo içtiğini andıran bir bulutu işaret etmek için sessizliği bozduk.

Caleb sayfanın üstüne "*On yıl sonra*" yazıp bana umutla baktı. Yüzünde, onu benim kadar iyi tanımayanların fark edemeyeceği bir korku vardı. Umarım kimse onu benim kadar iyi tanımaz.

"Birlikte," diyorum ve o, bir madde işaretinin yanına "*hala evli*" yazıyor.

"Aynı evde mi?" diye soruyor.

Başımı sallayıp omuz silkiyorum. Win, Bo ve August'tan uzaklaşmak istemem. Caleb'in ofisine *çok* uzak olmamamız da hoşuma gidiyor. İşe gidiş yolu kısa ama her boş anında ofise koşmayacak kadar da uzak.

"Aslında daha küçük bir ev almalıyız diye düşünüyordum," diyor Caleb. "Evimizde çok fazla oda var. Birbirimizden saklanacak çok fazla yer var."

Utangaç bir gülümsemeyi içgüdüsel olarak saklıyorum ama elimi dizimin üzerine koyup ona göstermesine izin veriyorum. "Tamam, evet. Ama aynı mahallede kalmak istiyorum. Gus'tan uzaklaşmak istemem."

"On yıl sonra on bir yaşında olacak, neredeyse on iki," diyor Caleb, kalemmini sayfaya vurarak. Tatlı yeğenimizin bu kadar büyüdüğünü düşününce ikimiz de titriyoruz.

"O zaman *kesinlikle* yakınlarda ikinci bir eve ihtiyacı olacak," diye ekliyorum, yarı yürekten gülerek. "Ebeveynleri konusunda şanslı, elbette, ama on bir yaşındaki hiçbir çocuk ebeveynlerini her zaman sevmez."

Caleb bir satıra daha *küçük bir ev, aynı mahalle* yazıyor ve altına *Gus ve gelecekteki yeğenleri için orada ol yazıyor*.

Onlara kendi satırlarını ayırmasını, bizim daha yakın bir yere taşınmak için evimizi küçültme fikrini sevdiğim kadar sevdim. Birkaç dakika daha sessizce oturduk.

Eğer bir tanesine adım atarsam, gidebileceğim tüm farklı yolları hayal ederken geçirdiğim anlar. Uzun zaman önce annemin bana okuduğu, incir ağacı ve sınırsız seçeneklerin olduğu pasajı düşünüyorum. Annemin ardından söylediği, kendime başarısız olma izni vermem gerektiği sözleri. Beni hiç tanımayan bir kadının bir kafe masasında söylediği sözler, giderek yaklaşıyor ve sonunda daha yüksek sesle duyuluyor. Win'in söylediklerini, benim için beslediği umutları düşünüyorum. Annemin umutlarını. Yvonne ile konuştuğumuz iki farklı versiyonum ve ikisini de nasıl tatmin edebileceğimi düşünüyorum.

"Okula gitmek istiyorum... *En iyi* olamayacağımı, hatta yarısı kadar bile iyi olamayacağımı biliyorum ama... yine de denemek istiyorum. Yazar olmak istiyorum."

Caleb yutkunduğunda dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılır, sanki daha fazla tepki vermemek için kendini tutuyormuş gibi. "Öyle mi?" Sesi umutla doludur, bu beni cesaretlendirir.

"Sanırım..." diyorum utangaçça. "Bunun hakkında çok düşündüm. Eskiden ne istediğim hakkında..." *Annem hastalanmadan önce. Cecelia olayı olmadan önce. Hayat benim için kararlar almaya başlamadan önce.*

"Yazmayı özledim... O halimi özledim. Başaramasam bile denemeye değer bence."

"Bu harika," diyor ve *Sarah'nın tekrar yazmak istediğini* yazıyor. "Bu çok, çok harika, bebeğim."

"Peki ya sen, harika çocuk?" diye soruyorum, ona gülümseyerek. "Kendi büyük planların var mı?"

"Aslında... evet." Günlüğü aramızdaki boşluğa koyup daha dik oturur. "Şirket hakkında çok düşündüm ve, şey, on yıl sonrasını düşündüğümde babamın her zaman söylediği şey aklıma geldi... miras bırakmak hakkında."

Eyvah. Cyrus'un sözlüğünde *miras*, fahiş, nesiller boyu süren servet anlamına gelir. Başka bir deyişle, istifçilik. Yüzümde tarafsız bir ifade tutmaya çalışıyorum. Caleb'in sözünü bitirmesini bekliyorum. Ama gerçekten bu kadar farklı mı düşünüyoruz? İşten uzak kalmanın, en azından...

"Focal'ın kârından bir kısmını aktaran bir hayır fonu kurmak istiyorum" diyor kendinden emin bir şekilde. "Ayrıca, geçen gün Henry ile iş yapıları hakkında sohbet ediyordum ve bu beni bazı değişiklikler yapmaya ilham verdi. Onlar kârlarını çalışanları arasında paylaşıyorlar, böylece yeni işe başlayanlardan patronlara kadar herkes yaklaşık aynı maaşı alıyor. Focal'da elliden fazla kişiden oluşan bir ekip olduğumuz için bu sistemin ölçeği farklı olmalı, ama bence on yıl içinde, hatta çok daha kısa bir sürede buna yakın bir sisteme geçebiliriz."

Sessizce ona bakarak düşünmeye başladım. Sanırım hiç bu kadar aşık olmamıştım. "Baban bunu öğrenirse deliye döner. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum, gururumla. "Miras dediğinde aklıma

"Başka türlü doğru bir şey yaptığımı nasıl bilebilirim?" diye soruyor, sesi neşeli ama ifadesi hiç de öyle değil. Caleb, yıllardır bunun için pek çok nedeni olmasına rağmen, babası veya iş uygulamaları hakkında nadiren olumsuz bir şey söyler.

"Bu oldukça ağır bir söz," diyorum, konuyu olabildiğince nazıkçe ele alarak. "Bana açıklayabilir misin?"

Caleb başını sallar ve uzun bir nefes verir. "Olmak istemediğim bir adamı etkilemek için çok uzun zaman harcadım..." Başını hafifçe eğerek uzaklara bakar. "Birkaç gün işten uzak kalmak

—ulaşılamaz *olmak*—önemsiz şeylerle ne kadar çok zaman harcadığımı fark etmemi sağladı." Son kelimeleri sanki onu yormuş gibi söylüyor. "Bir gün geriye dönüp baktığımda, insanlardan çok paraya öncelik verdiğimi fark etmek istemiyorum. Ya da..." İçini çekiyor.

"Ya da?" Uzun bir sessizliğin ardından soruyorum.

"Babamın mezuniyetimizi kaçırdığını hatırlıyor musun?" diye sorar aniden.

"Tabii ki," diyorum.

"Annem ona üzüldüğümü söylediğinde, aramadı... mesaj atmadı... e-posta bile göndermedi. Sadece çekin üzerine bir not bile yazmadan bana bin dolar verdi."

Bu kısmı daha önce duymadığım için yüzüm buruşur. "Üzgünüm, Cay."

"Ama..." diyor, sesi biraz uzaklaşmış. "Annen ve June teyze oradaydı. June teyze işteki vardiyasını değiştirdi ve annen ağrısına rağmen merdivenleri tırmanıp salona çıktı. Bana, sanki ben de onların çocuğuyum gibi, sana ve Win'e verdikleri gibi çiçekler getirdiler. Sahneye çıktığımda alkışladılar ve mezuniyet konuşmamı bitirdiğimde herkesten daha yüksek sesle alkışladılar."

Sevgiyle hatırlayarak gülümsüyorum. "Seninle *çok* gurur duyuyorlardı," diyorum. "Annem, konuşmanı yazmana yardım ettiğini duyabilecek herkese anlattığından eminim."

Caleb yorgun bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bu bin dolardan çok daha değerliydi." "*Tabii ki öyleydi*" demek üzereyim, ama kendimi durduruyorum.

Geç farkına vardığını belirtmeye hakkım yok... İkimiz de buraya öğrenmeye geldik.

"Ama bunu bilmeme rağmen, bir soruna para harcamayı hiç düşünmedim. Tıpkı babam gibi." Bana sözsüz bir özürle bakıyor. "Bağış toplama etkinliğinde... İçten içe bunun seni daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordum, ama yine de yaptım çünkü... çünkü sana ya da ihtiyaçlarına öncelik vermiyordum. Bir şekilde bu sorunu sessizce çözebileceğimi düşündüm... Bunun seni bu konuyu unutmanı sağlayacağını düşündüm. Tıpkı onun yaptığı gibi, kendimi haklı çıkardım."

Bu, hislerimi doğruluyor, ama yine de canımı yakıyor. Onun titrek nefesini duyarken, aramızdaki kayanın yüzeyine bakıyorum. "Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum, Sar," diyor yavaşça. Kafamı kaldırdığımda, kendinden tiksiniş gibi hoşnutsuz bir ifade var yüzünde. "*Asla* öyle bir adam olmak istemedim. İşin öncelikli olduğu. Paranın her şeye cevap olduğu. İnsanların ve duygularının kolayca satın alınabildiği. Öyle bir adam olmak istemiyorum ve çok, çok üzgünüm."

"Sen öyle bir adam değilsin," diyorum basitçe. "Karakterine uymayan bir şey yaptın, evet, ama... sen öyle değilsin."

"Artık değil," diye yemin ediyor. "On yıl sonra olmak istediğim yer, mutlu olmak. Daha fazlasını elde etmek için çabalamamak. Sonsuz bir döngü içinde banka hesabını doldurmaya çalışmamak. Seni veya birlikte hayatımızı hiçbir şeyin önüne koymamak. İşimi yeniden yapılandırmak, hayatımızı sadeleştirmek ve senin o parlak, cömert, nazik ve keskin zekanla ne yapabileceğini bulmana yardım etmek istiyorum. Bırakmak istediğim miras, insanlara destek olan, onları cesaretlendiren bir adam olduğumdur. Var olan bir adam."

Dudaklarım aralık, nefesim kesilmiş, ona bakıyorum. Bunlar duymayı çok istediğim sözler. *Bu* yüzden buraya geldik. Sonunda, sonunda, *sonunda* aynı sayfadayız.

"Ve," diyor kararlı bir şekilde, derin bir nefes aldıktan sonra, "Bir köpek istiyorum. Çok aktif olmayan ve çok tüy dökmeyen bir şey ama... evet, bir köpek istiyorum."

Kısmen inanamadan, ama çoğunlukla hayretle gülüyorum. "Tamam," diyorum nefes nefese, "hepsini yaz."

Ve o da öyle yaptı.

ON İKİ YIL ÖNCE

Caleb'in yıldönümü yemeği için rezervasyon yaptığı şık Fransız restoranının otoparkında oturmuş, rezervasyonumuzu kaçırmış durumdayız. June teyzemin daha sade elbiselerinden birini ödünç aldım ve uzun zamandır yapmadığım saç ve makyajımı özenle yaptım. Caleb ise lise mezuniyetimizden beri görmediğim takım elbisesini giymiş. İyi görünüyorduk. Ağlayıp, sıkı bir programla planlanmış, önceden ödenmiş, beş servislik akşam yemeğinin başlangıç kısmını kaçırmak için fazla iyi görünüyorduk.

Ama annen, buraya gelirken doktorun sözlerini sana aktaran bir telefon geldiğinde böyle olur. O altı korkunç, berbat, kötü kelime. *Elimizden gelen her şeyi yaptık.*

"Kahretsin, üzgünüm," diyorum, burnumu çekerek. "Bu gecenin güzel olmasını çok istemiştim."

Caleb bir eliyle gözlüklerini çıkarır ve ceketinin koluyla gözlerini siler. "Ne demek güzel değil? Ben çok eğleniyorum," diye yarı yürekten şaka yapar.

Annemin iyileşmediğini biliyordum, bunu her gün görüyorum. Bacaklarındaki güçsüzlük onu sandalyeye veya yatağa mahkum ediyor ve bu durum onu çok sinirlendiriyor. Yorgunluk ve huzursuzluğun birleşiminden daha kötü bir şey olmadığını söylüyor. Fizyoterapistine, güçlenen tek şeyin ilaçları olduğunu şaka yapıyor. Yine de, yalnız kaldığımızda benimle dua etmemi istiyor. Mucizelere inanmıyorum ve onun mücadelesini kendi gözlerimle görüyorum

ama henüz "yapacak bir şey kalmadı" noktasına geldiğimizi düşünmemiştim. Daha fazla zamanımız olacağını sanıyordum.

"Akşam yemeğini unutalım," diyor Caleb, tam da "İçeri girmeliyiz" dediğim anda. Onun nezaketi sadece daha fazla gözyaşı getiriyor ve muhtemelen onun daha iyi bir seçenek sunduğunu kanıtlıyor. Saniyeler sonra koltuğundan kalkıyor. Arabasının önünden dolaşıp benim kapımı açmasını izliyorum. Garip bir şekilde yanıma oturuyor, beni kucağına alıyor ve ben yüzümü omzunun boynuna değen yere gömerken kapıyı kapatıyor. Beni değerli, kıymetli, narin bir şey gibi tutuyor, ellerini sırtımda yavaşça yukarı aşağı gezdirerek rahatlatıyor.

Sonunda, ağlamayı bıraktığımda, oturup, dikkatimi başka yere vermek için onun bembeyaz gömleğinin yakasıyla oynamaya başladım. "Sarah." Caleb, başparmağıyla yanağımdan süzülen bir gözyaşı damlasını silerek, yumuşak bir sesle adımı söyledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Mm-hmm," diyorum, sesim alçak ve uzak.

"Bunu içeride yapmayı planlamıştım," diyor ve parmaklarıyla saçımı yüzümden çekip geri koyuyor. "Ama artık beklemek istemiyorum." Caleb eldiven kutusuna uzanıp küçük mavi bir kutu çıkarırken ben aşağıya bakıyorum. "Ne olursa olsun, *asla* yalnız kalmayacağını bilmeni istiyorum. Her zaman benimle olacaksın. Sarah Abilene Green, benimle evlenir misin?"

Yüzük kutusunu açıyor ve kulaklarım suyla doluyor. Ya da ciğerlerim. Ya da tüm araba? İçinde, muhtemelen onun okul ücretinden daha pahalı olan, ortasında kare kesim bir elmas bulunan beyaz altın bir tek taş yüzük var. "N-ne?" diye kekeliyorum. "Caleb," diye gülerek, "evlenme mi teklif ediyorsun?"

O hevesle başını sallar, dudakları sıkı bir gülümsemeyle ince bir gülümseme belirir. "Umarım öyledir."

"Ama biz daha on sekiziz..."

"Sadece birkaç ay daha," diye karşılık veriyor, her zamanki çarpık gülümsemesi yüzünde.

"Okula yeni başladın ve ailenin buna izin vermesi imkansız... Bunu nasıl karşıladın ki?"

"Hayatımın aşkıyla evlenmek için ailemin iznine ihtiyacım yok." Bunu o kadar meydan okurcasına söylüyor ki, normalde mükemmel bir oğul olan tavırlarıyla tam tersi olduğu için itiraf etmeliyim ki beni biraz tahrik ediyor. "Ve yarısını biriktirdim, geri kalanını Opa'dan borç aldım. Ona geri ödeyeceğim."

"Senin çıktığın tek kız benim," diyorum, ona son bir neden daha vererek. "Ve ben kolay bir kız değilim." *Tamam, iki.*

"Kolay birini istemiyorum. Başka *kimseyi* istemiyorum. Seni istiyorum, Sar. Seni seven tek erkek olmak istiyorum."

"Caleb, ben..." Gülümsemeden edemiyorum ve ben gülümsediğimde o da gülümsüyor, ikimizin de hala hissettiği kalp acısının izleri dışında yüzünde sevinç var. Bugün duyduğum haberler yüzünden mi bana sordugunu merak etmeden edemiyorum ve eğer öyleyse, evet diyemem. "Yüzüğü ne zaman aldın?"

"Altı ay önce... O zamandan beri doğru anı bekliyordum. Bir süredir torpido gözünde duruyordu."

"Arabanın çalınmadığı için çok şanslısın..." Durup, yüzümde sevinç ve şaşkınlık ifadeleri belirirken onun yakışıklı yüzünü inceliyorum. "Emin misin?"

O, benim kararlılığımı hissederek, şakacı bir şekilde gözlerini devirir ve kendine güveni artar. "Evet, bebeğim. Yarın, beş, on ya da yirmi yıl sonra olması fark etmez, sen benim karım olacaksın. Öyleyse neden şimdi yapmıyoruz?" Gözleri yaşlarla dolarken gülümsemesi kaybolur. Sanki tüm vücudu rahatlamaya ihtiyaç duyuyormuş gibi iç geçirir. "Marcie'nin orada olmaması doğru olmaz." Dudaklarını ısırır, kısa bir süre uzaklara bakar. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet," diyorum, iki soruyu birden cevaplayarak, gülümseyerek.

O da gülümsüyor ama meraklı bir şekilde başını eğiyor, bir köpek yavrusu gibi, emin olmak için bekliyor. "Öyle miydi?"

"Evet, Caleb, seninle evleneceğim."

Gülümsemesi genişler ve bana atılır, ben kurtulana kadar beni öpmeye devam eder, ben gülerek yüzükleri parmağıma takması için yalvarırım. Takınca, o eliyle yanağını tutarım ve birbirimize aptal gibi gülümsemekten başka bir şey yapmayız.

Aynı anda bu kadar zıt duygular hissedebileceğimi bilmiyordum, ama hissediyorum. Minnettarlık acı ile karışıyor. Korku ve sevinç. Heyecan ve umutsuzluk. Hepsi bu eski arabada dolaşıyor, birbiriyle zıt ve aynı derecede yoğun.

Gelecek ne getirirse getirsin... Caleb orada olacak.

Bunda umut var.

Ve benim umuda ihtiyacım var.

ON ALTI

ÖĞLEDEN SONRA, evlilik hayatımızın bir sonraki aşamasının nasıl olmasını istediğimize dair aklımıza gelen her şeyi yazarken gün yavaş yavaş sona eriyor. Listedeki maddeler oldukça ciddi olanlardan, örneğin evimize aylık, hatta daha sık, çift olarak ve bireysel olarak gidebileceğimiz bir terapist bulmak —biraz saçma olanlara kadar değişiyor. Örneğin, Caleb Steve Jobs'un siyah balıkçı yakalı kazağı gibi kendine özgü bir üniforma bulmak istiyor, *ben* ise evimize girebilecek tüm balıkçı yakalı kazakları yakmak istiyorum.

Genel olarak iyi.

Çok iyi.

İyiden de öte. Harika.

Aynı fikirde olmak harika. Birlikte gülmek harika. Sessiz, daha az yoğun, daha şimdiki bir hayatı romantikleştirmek harika. Kâr yerine bağlantıyı, çatışmayı önlemek yerine iletişimi önceliklendiren bir gelecek hayal etmek harika. Dikkatimizi dağıtan şeyler olmadan birlikte olmak harika.

Bu, rahatlatıcı *ve* hatırlatıcı bir tür rahatlık. Her şey yoluna girecek, daha önce de öyle oldu.

"Tanrım... Seni seviyorum," diyor Caleb, köpeğimize verebileceğimiz isimler için yaptığım saçma önerilere tepki olarak kahkahalarından sonra nefes nefese.

Onun *bu* aptalca itirafından yüzüm kızarıyor. Ama yine de gülümsememi saklıyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum, gözlerimi devirerek. "Bundan sonra hep böyle aşk meşk mi olacağız? Beni korkutuyorsun."

"Hoşuna gitti," diyor Caleb, yüzünde tam bir sırıtışla, dengemi bozacak kadar güçlü. "Ve ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum en genç halimle, ona parlak bir gülümsemeyle. Üstümüzde bir kuş şarkı söylüyor ve gökyüzüne hızlıca bakınca, kampımızdan en az birkaç saat uzaklaştığımızı ve öğleden sonra güneşinin pembe ve altın rengi bir akşam gökyüzüne dönüştüğünü fark ediyorum. "Geri dönelim mi?"

"Gerekli mi?" diye sorar Caleb, gülümsemesi biraz solarak. "Böcekler yakında çok kötü olacak."

"Ah, evet. Alacakaranlıkta saldırıyorlar," Caleb dramatik bir şekilde sonlandırıyor. "Peki ya ödülün ne olacak?" Sık sık yaptığım gibi, kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatıyor. *Aptal*.

O benim oyunuma gelince gülümsememek için kendimi *zor* tutuyorum. "Ah, o mu? Hayır. O an geçti." Ayağa kalkıyorum, sonra havluya yapışan kalıntıları gösterişli bir hareketle silkeliyorum. "Haklıydın, kurallar boşuna yok. Bak, ne kadar verimli çalıştık," diyorum tatlı bir sesle.

Caleb bana şüpheyle bakar. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Başını sallar, sonra da ayağa kalkar, kollarını kavuşturur ve havlusunun üzerinde durarak vücudunu benimkine dikleştirir. "Tamam, yaramaz," der, sinsi bir gülümsemeyle. "Seni kampa geri götürelim."

"Yürürken elimi tutmayı aklından bile geçirme, Linwood... El ele tutuşmanın afrodizyak etkisi olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Hayatta yapmam," diye karşılık verdi, havlusunu alırken.

"Eğer düşersem, bana yardım etme. Uçurumun kenarında asılı kalsam bile, elini uzatma."

"Tabii ki hayır," diyor, kaşlarını çatarak havlunu koluna katlayarak. "Cesaret edemem."

"İyi," diyorum, havlumu toplayıp omzuma atarken omuzlarımı silkiyorum.

"Önden buyur." Yola doğru elini uzatır. "Sen önden git." "Beni önden yürümeme izin vermenin

sadece kıcıımı görmek için bir taktik olduğunu bilmediğimi sakın düşünme," diyorum, kararlı ve şehvetli bir şekilde önümde yürümeye başlıyorum.

"Kalçalarınla kığın arasında gidip gelmeyi planlıyorum."

Atılmış kıyafetlerimi almak için eğilmeden önce bikini altımı yukarı çekiyorum. Yoldan su görünür görünmez tişörtümü ve şortumu hemen çıkarmıştım... ama henüz giymeye niyetim yok. Ancak, eğilip onları alıp düzgünce katlamak için acele etmiyorum.

"Zalim kadın," diye homurdanıyor kocam arkamdan. Bu noktada hangi oyunu oynadığımı, hangi takımda olduğumu bile bilmiyorum, ama her halükarda eğlenceli olduğunu biliyorum.

Kayalık ve dik patikadan aşağıya, suya ve daha düz bir zemine iniyoruz.

"Sol, sağ," diyor Caleb, yarı konuşur yarı inler gibi, kalçalarımın sallanışına uyarak. "Sol, sağ," diye birkaç kez daha tekrarlıyor, ben gülene kadar. "Çok sıcak," diyor ritimle. "Öldür beni."

Ona göz kırpmak için arkamı döndüğümde, bir sonraki adımı kaçırıyorum ve bir kayaya takılıp, inilti ve acı içinde yere düşüyorum.

"Kahretsin," diyor Caleb, yanımda belirerek.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, kığım altımdaki çakıllarla delinmiş. Gözlerimi açtığımda, bana bakıyor, *çok* memnun görünmemeye çalışıyor. "Düşmüşüm," diye açıklıyorum, görmemiş olabilir diye.

"Öyle mi?" diye sordu, beni baştan aşağı süzdükten sonra, henüz bakmadan bile oldukça yaralandığını anlayabildiğim dizime odaklandı. "Garip bir yerde dinleniyorsun sandım."

"Kanıyor mu?" diye soruyorum.

"Evet, biraz," diye cevapladı, başının üstünü kaşıyarak gözlerime bakarak. "Bakma, tamam mı?"

Caleb, kan görmeyi *nefret ettiğimi* bilir. Kendi kanımı ya da başkasının kanını. Win, sekizinci ve dokuzuncu sınıf arasında yazın burnu kanamıştı ve o zaman onun kanını görünce bayılmak üzere olduğumu *hala* yüzüme vuruyor. Anlaşılan o zamana kadar bir insanın mide bulantısından yeşile döndüğünü hiç görmemişti. Lanet olsun, burnunda kırmızı sümük balonu vardı... O durumda kimin midesi bulanmaz ki? Hayır, şu anda bunu düşünemem. Kusmayı *reddediyorum*. Bu ormanın benden alabileceği tüm vücut sıvılarını almasına izin vermeyeceğim.

"Tamam," diyor Caleb, tişörtünü yırtarak. "Bir saniye izin ver." "Çok tatlısın aşkım, ama şu anda striptiz yapmanın tam da ihtiyacım olan şey olduğunu sanmıyorum

bunu yapmayacağım," diyorum, bilinçli olarak aşağıya bakmamaya çalışarak. Eğilip önümde diz çökmeden önce, eğlenceli ama sert bir bakışla bana bakıyor.

. Yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, bacağımı ellerinde ileri geri çevirirken ne yaptığını görmemek için.

"O kadar da kötü değil, söz veriyorum," diyor ve bacağımı sıkıca tutup bükülmüş dizinin üzerine koyuyor.

"Ya bir ayı kan kokusunu alıp bizi avlarsa?" diyorum. "Kendini kurtarmalısın."

"Sen ayıları değil, köpekbalıklarını düşünüyorsun. İkisi de bu patikada yok."

"Herkes burada ayı yok diyor ama bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Ayıların nerede olduğunu nasıl bilebiliriz ki?" diyorum, sanki kar meleği yapmaya çalışır gibi kollarımı yanlara açarak. "Onlar vahşi hayvanlar, lanet olsun! İstedikleri yerde olabilirler ve eminim ki bulundukları yeri kayıt ettirmek zorunda değiller." Caleb'in gömleğinin yumuşak pamuğu uyluklarımın arkasına değiyor ve sonra onu dev bir yara bandı gibi dizimin üzerine bağlıyor. "Ee, Doktor?"

"Ayıları nasıl takip ettiklerini bilmiyorum; bu konuyu pek düşünmedim."

"Ayıları değil, bacağını. Bir şey yok mu?"

"Oh... evet, her şey yolunda. Kalkmana yardım edeyim mi, yoksa bok yesen bile dokunmamam konusunda ciddi miydin?"

"Kaka yapmadım," diyorum ve elimi ona uzatıyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve ben dizime ağırlığımı vermeye çalışıyorum ama bir anlık acı hissediyorum. "Ve *tabii ki* şaka yapıyordum," diyorum ve kampın yönüne doğru gözlerimi kısarak ona yaslanıyorum. "Ne kadar uzaklıkta?" diye soruyorum. "On dakika mı?"

"Öyle bir şey."

"Tamam..." derim, bacaklarımın ve popomun arkasındaki kiri silerek. "Topallayarak giderim." Emri alan bir asker gibi ona başımı sallarım.

O da gözlerini devirerek yanıt verir ve hemen eğilip beni yerden kaldırır.

Kadın olarak, ağzımdan çıkan sesin son derece utanç verici, tamamen istemsiz ve adeta orgazmik olduğunu itiraf edebilirim. Onun uyluklarımın arkasındaki sıcak ve sıkı tutuşuna odaklanamıyordum, çok utanırdım.

Caleb kaşlarını kaldırarak bana bakar ve sanki büyümüş bir bebekmişim gibi beni göğsüne sıkıştırır. "O neydi?" diye sorar, rahatsız ama komik bir ses tonuyla.

"Az önce... fawn yaptın mı? Kitaplarda öyle yazmıyor muydu? Yok, dur, o değil..."

"Bayıldım," diye kısa bir cevap verip dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, başka seslerin çıkmasından korkarak. "Bayıldım," diye heyecanla ekliyorum, sonra başka bir kıkırdama kaçmadan ağzımı sıkıca kapatıyorum. *Bu benim suçum değil, lanet olsun!* Beni ormanda taşıyan, gömleksiz, kıllı bir oduncu var ve o, kocama *çok* benziyor. Sanki en sevdiğim yedi erotik kitap sahnesi bir araya gelmiş gibi. Şu anda bir kano tabanından daha ıslakım.

Caleb çenesini kaldırıyor, dudakları ters bir gülümsemeye bükülüyor. O bakışı tercüme edebilseydim, şunun gibi bir şey derdim: *Hala çekiciliğim var.*

Ve evet, kesinlikle hala var.

"İyi misin?" diye soruyor, sesinde benim hoşuma gitmeyen bir gerginlik var, tutuşunu düzeltiyor. Ben hiç de tüy kadar hafif *değilim* ama bir erkeğin onu kaldırırken *inlemesini* duymak isteyen bir kadın gösterin bana, size bir yalancı göstereyim.

Yavaşça başımı sallıyorum, aptalca gülümsemem yüzümde daha da genişliyor, beni boyunduruk takılmış bir katır gibi taşıyan seslerini duymazdan gelmeye karar veriyorum. "Manzara çok güzel," diyorum.

"İyi, o zaman. Ama ben dizini kastetmiştim."

"Evet, hayır, çok acıyor." Dürüst olmak gerekirse, o kadar da acımıyor... Ama bunu reddetmek için aptal olmam gerekirdi ve annem beni aptal olarak yetiştirmede. Umarım.

"Tamam," diye mırıldanıyor Caleb, ağaçların arasındaki dar geçitten bizi geçirirken yana dönüyor. Geçişten sonra biraz erken dönüyor ve bu sırada kafam bir çalıya çarpıyor. "Kahretsin, özür dilerim..."

"Önemli değil, saçımı taramak için bir bahane arıyordum," diyorum, hafifçe gülerek. "Sırtında taşınısam daha iyi olur mu?" Birkaç dakika sonra, alçakta sarkan bir dalın yanından zar zor kaçarken soruyorum. "Bu çok romantik ama yüzümün zarar görmesini istemiyorum."

"Neredeyse geldik," diyor ve ana patikaya çıkarken beni kaldırıyor.

"Merhaba, merhaba," Jai'nin tanıdık sesi yakınlardan yankılanıyor. Caleb beni kollarında bir bez bebek gibi sallayarak Jai'yi aramak için dönüyor. Her zaman onun erkek arkadaşlarından birinin benim zamansız ölümümün sebebi olabileceğinden şüphelenmiştim. Ama bunun Bo olacağını düşünmüştüm. "Oh, lanet olsun. Ne oldu?"

"Düşmüşüm," derim, dramatik bir şekilde dudaklarımı bükerek. "Nina nerede?" diye sorarım. Dün gecedan beri o güzel yaratığı görmedim ve onu özledim.

"Ah, o" —Jai eliyle elini eliyle elini omzunun omzunun buralarda bir yerde..."

Başımı Caleb'in göğsüne çevirdim. "Şüpheli," diye fısıldadım.

"Muhtemelen tuvalette ve o da kibar davranıyor," diyor Caleb sessizce.

"Bütün bu zaman boyunca tuvalet mi vardı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık veriyor Caleb.

"Söyle," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Nina ormanda sığıyor."

"Sen çok garipsin," diyor, ama başını sallarken hala gülümsediğini fark ediyorum.

"İkinizin aranızda fısıldaşmaya başlamanız çok rahatsız edici," diyor Jai her zamanki gür sesiyle.

"Üzgünüz," diye neredeyse aynı anda cevap verip ona doğru döneriz.

"Tamam, peki... Sonra görüşürüz, olur mu?"

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sorar Caleb.

"Şu tarafta biraz su var ve..." Jai'nin yüzü yana doğru buruşur. "Yüzmeye gideceğiz galiba... Bilmiyorum." Jai dudaklarını yalar, bir yandan diğer yana sallanır ve yüzünde bir gülümseme belirir.

"Yüzme yerimizde sevişecekler!" diye haykırıyorum. "Hayır! Önce biz yapacaktık!"

"Seni engellemedim," der Jai savunmacı bir şekilde gülerek. "Yerçekimi engelledi belki," der, dizimi işaret ederek. "Ama ben değil."

"Hayır, o yaptı," diyorum, Caleb'i küçümseyerek işaret ederek. "Beni reddetti."

"Şu anda seni taşıdığını hatırlatmak ister," diye mırıldanır Caleb.

"Cay, kardeşim, bu çok acımasız."

"Burada kimse beklenti yaratmayı duymamış mı?" diye sorar Caleb, sesi yükselir. "Kurallar boşuna yok değil!"

Caleb'in sinir krizinin eşiğine geldiğini fark edince, dudaklarımı ısırarak gülmemeye çalışıyorum. Jai ona şaşkın, ama biraz da eğlenmiş bir şekilde bakıyor. "Tamam, peki... Ben gidip karımla 'beklentiyi artırmaya' çalışacağım, siz ikiniz doktorculuk oynayın, tamam mı?"

"İyi eğlenin!" Caleb'in omzunun üzerinden Jai'ye bağıyorum. "Onları izlemeye gitmek yanlış olur, değil mi?"

"Evet," dedi Caleb sinirli bir şekilde. "Ve seni oraya geri taşımayacağım."

"Ona hanımım dedi, çok tatlı."

"Sanırım bu İngilizlere özgü bir şey."

"Ne olmuş? Yine de

sevimli," dedim.

"Tamam, hanımım."

"Hmm, haklısın... Kesinlikle İngilizlere özgü bir şey."

Caleb alaycı bir şekilde güldü, ama yüzündeki gülümseme kaybolmuyordu. *İyi*, diye düşündüm. Öyle kalsın. Kampın önündeki açıklığa vardığımızda, "Hey," dedim yumuşak bir sesle. Güneş ışığı onu bir kez daha altın rengi bir ışığa bürürken, ağaçların başının üzerinde hafifçe sallandığını izledim. "Teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Durur, beni tek ayağımın üzerine indirir ve kolunu sırtıma sıkıca dolayarak ağırlığımı destekler. Beni göğsüne çeker, saçlarımı omzuma atar ve elini boynuma koyar, başparmağı çenemin kulakla birleştiği yere gelir. "Ben de seni seviyorum."

Tanrım, kendimi yine on beş yaşında hissediyorum. Birden fazla yönden. Heyecanlı, coşkulu, yeni bir başlangıç hissi, ama aynı zamanda o zamanlar yaşadığımız, sevimli çocuğun bana dokunması için yalvarma hissi. "Kurallarla dalga geçiyorum, biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Eğer beklemek istersen ya da..."

Sözler dudaklarımda donar, Caleb'in dudakları benimkilerle buluşur. Dudakları benimkilerle ateşli bir şekilde hareket ederken, elini yanağıma doğru kaydırır ve başparmağıyla yanağımı sıkıca tutar. Yüzümü avucunun içinde şekillendirir, dilini benimkine kaydırırken dudaklarımı açmamı sağlar. Bunu *seviyorum*, nefesimi çalması için onu içeri almaya ikna edilmek. Elini belimin altına sıkıca koyar, başım dönüyor ve *her şey* sersemletici bir şehvetle dönüyor olsa da, tek ayak üstünde dengede durmamı sağlar.

Sonra, öpücüğü başladığı kadar ani ve şok edici bir şekilde bitirir.

"Anladın mı?" diyor ve boynunu uzatarak ağzına ulaşamayacağım kadar uzaklaşıyor. Şu anda ona ulaşmak için uzanamamam ya da bir ağaç gibi tırmanamamam çok acımasızca.

"Evet, *baba*."

Kaşları çatılır, ama sert bir ifadeyle herhangi bir tepki vermemeye çalışır. "Hayatımızın geri kalanında birbirimizin beynini sikmek için bolca vaktimiz var. Ben önce senin kalbini geri almaya geldim." Avucunu hızla atan kalbimin üzerine koyar. "Bedeninin *her zaman* benim olduğunu biliyorum, ama *bu*, en çok istediğim şey."

Yine oluyor. Aşağılayıcı, aptalca, kontrol edilemez bir kadın kahkahası, açıkça kontrolünü kaybetmiş. Kendimi tutamıyorum. Bu sefer bile direnmiyorum. Çünkü *ne oluyor lan?! Bu kadın kimi ve benim yumuşak sesli, nazik, inek kocama ne yaptı?*

"Eğer onu kaybettiğini düşünüyorsan delisin," diyorum, elimi onun elinin üzerine koyarak. "Bütün benliğim senin ve *her zaman* senin olacak."

Gülümsemesi yavaşça yayılırken gözleri ellerimizde kalır. "Ben de," der, sesi biraz boğuktur.

Ben de ona gülümserim, yeni keşfettiğimiz anlayışın sıcaklığıyla. Aramızda bir rahatlık hissi yeniden oluşur. Belki de şimdiye kadarki en sessiz buluşma. Dizimi düzeltir ve sağ bacağıma biraz ağırlık veririm. Acıyor, ama ilk günkü yürüyüşün ardından geçen ilk sabahki kadar değil. "Huh," derim, aşağıya bakarak. "Şuna bak." Gülümsemeyi zor tutarım. "Tamamen iyileşti."

Caleb'in kahkahası yüzünü gökyüzüne doğru çevirir, gülümsemesi şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemedir.

ON İKİ YIL ÖNCE

"ELLERİM DOLU," diyor CALEB, ön kapıya vardığımızda, anne ve babasına getirdiği şarap şişesini ve çiçekleri tutarak. Bunlara *yumuşatıcı* hediyeler diyor. İçeri girdiğimizde, Caleb'in babası telefonda ve Chellie bizi *salona* oturmaya davet ediyor.

Salonda rahatça oturmayız. Düz ve sert bir şekilde otururuz, Caleb'in eli, doğru zaman gelene kadar annesinin görmemesi için sol elimi kapar.

Cyrus bizi şereflendirip geldiğinde, Caleb paylaşacağımız haberin arka planını anlatmaya başlarken ben tamamen sessiz kalıyorum. Zamanlamanın gerekçeleri, annemin hastalığı, mali ve vergi avantajları. Hatta bunun *doğru* olan şey olduğunu söylemek için muhafazakar ve/veya dini gerekçeler bile uyduruyor.

Çok, çok romantik.

Sonra, iş teklifi gibi, aşk itirafı gibi olmayan bir konuşmanın ardından, Caleb yeni süslenmiş sol elimi havaya kaldırdı.

Ailesi gözlerini kocaman açıp başlarını salladı, yapmacık gülümsemeler hızla yerlerine oturdu. Cyrus, her zamanki gibi ilk konuşan oldu. Kendi oğlunu değil, beni överek tebrik etti. Sanki onu alt etmişim, kandırmışım gibi. Sanki *bu* hayat, onun ailesinin hayatı, benim istediğim hayatmış gibi.

Chellie benim asla karşılayamayacağım bir düğünü hayal ederken, biz garip bir öğle yemeği yeriz ve babası, kendilerini duvardan duvara İtalyan mermeriyle kaplı tuvalete gidip sakinleşmek için izin istemek zorunda kalmadan önce, beni kimlerin düğün töreninde damadın

, ben serinlemek için duvardan duvara İtalyan mermeriyle kaplı tuvalete gitmek için izin istemek zorunda kalıyorum.

İkisinin de yüzünde görebiliyorum. Cyrus ve Chellie, ikisi de avaz avaz bağırmak istiyor: *Sen buraya ait değilsin.*

Ben de bağırmak istiyorum: *Biliyorum, ona da söyledim. Çok yazık.* O beni seçti.

ON YEDİ

"OH, MERHABA," diyorum tatlı bir sesle Nina'ya, küçük kamp ocağımızın üzerinde makarna tenceresini karıştırmaya devam ederken. "Hoş geldin..."

Jai'nin büyük beden kapüşonlu sweatshirt'ünü ve bisiklet şortunu giymiş, yanıma otururken kıkırdıyor. "Selam," diyor, bana yaslanarak. "Oooh, ne güzel kokuyor."

"İster misin?" diye soruyorum. "Caleb, Kieran ve Henry odun toplamaya gitmeden önce onların akşam yemeğinin yarısını yedi."

"Evet, lütfen!" Omuzlarını geriye atıp yüzünü gökyüzüne çevirerek kulaklarına kadar gülümsüyor.

"Mutlu görünüyorsun," dedim, nazıkçe dürterek. "Güzel bir gün müydü?"

"Çok." Dudaklarını ısırıp, her kadının hemen anlayabileceği "ben kazıklandım" bakışıyla bana gözlerini dikti. "Ya sen?" Bana doğru döndü. "Dur, az önce yaralanmadın mı? Jai dedi ki..."

"Biraz abartmış olabilirim," derim, pantolonumu kaldırarak Helen'in ilk yardım çantasından yarama en uygun olduğunu düşündüğü iki Hello Kitty bandajını gösteririm. "Ama en azından kampa bedavaya geri dönmüş oldum." Seksi dağ adamı eskortumu düşünerek gülümsemeden edemem.

Nina gülerek, çadırından uzaklaşan Libby'ye el salladı ve muhtemelen büyükannelelerini arıyordu.

“Sanırım dinleniyorlar,” diyorum, çenemi Helen ve Yvonne'nin çadırına doğru uzatarak. “Ama sen de bize katılabilirsin. Acıktın mı? Makarnam var,” diyorum şarkı söyler gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, yanıma gelip yanıma oturur. "Hayır... Teşekkürler."

Nina'ya bakıyorum ve Libby'yi sonunda biraz olsun kabuğundan çıkardığımız için kısa bir gülümseme paylaşıyoruz.

"Ee, ne tür şeylerden hoşlanırsın?" diye soruyorum, ocağı kapatıp Nina'ya pişirme çantamızdan bir çatal uzatırken. "Sıcak," diye uyarıyorum, onun hemen ramen noodle'ları kaşıkla almaya başladığını görünce. "Kitaplar? Filmler? 1509 ile 1547 yılları arasındaki İngiliz tarihi?"

Libby gülerek, şaşkın bir ifadeyle başını hafifçe sallar. "Ne?"

"Tabii ki, VIII. Henry'nin hükümdarlığı," diye cevapladı Nina, ağzını yakmış olabilecek makarnayı höpürdeterek. *Onu sevdiğimi biliyordum.*

"Bir sürü karısı olan kral mı?" Hevesle başımı salladım. "Evet, hanımefendi."

"Dans grubum, onunla ilgili bir müzikalden bir şarkıyla bir gösteri yaptı."

"Anne Boleyn rolü için seçmelere katıldım," diyor Nina.

"Gerçekten mi?" Libby ve ben aynı anda sorduk.

"Evet, ama müzikal için değil. Canlı bir canlandırma gösterisiydi. O zamanlar Londra'da okuyordum," diye açıklıyor. "Rolü alamadım."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Onların kaybı."

"Belki aksanım ikna edici değildi..." Çatalını tencereye bırakıp, ellerinin ve dizlerinin üzerinde bize doğru sürünerek yaklaşıyor. Sonra boynuna uzanıp, dramatik bir acı ifadesi takınıyor. "Hayır! Lütfen! Beni öldürme! Boynum çok güzel!" diyor ve kafasının kesilip yere düşmesini taklit ediyor.

Libby tereddütle kıkırdar ama Nina yerde kıvranarak tuhaf sesler çıkarınca, Libby'nin çekingen kıkırdaması kahkahaya dönüşür.

On yaşındaki bir çocukla kafa kesme hakkında konuşmamız gerektiğini düşünmüyorum - ve nasıl oldu da bu konuya bu kadar çabuk geldik - ama ben de gülüyorum. Özellikle Nina oturup bir gözünü açıp sonra daha fazlası için kendini yere atınca.

"Siz garipsiniz," diyor Libby, yemek çantama uzanıp başka bir çatal çıkarırken, görünüşe göre yemek konusunda fikrini değiştirmiş.

"Hey, ne yaptım?" diyorum, o çatalıyla makarnayı çevirirken tencerenin sapını sabit tutarak.

"Neden, teşekkürler!" diyor Nina, oturup ortak tenceremizin etrafındaki yerine geri dönerek. "Büyükannem, tuhaf insanlar daha uzun yaşar derdi."

"Peki, İngiliz tarihinin belirli dönemleri değilse, neyle ilgileniyorsunuz?" diye soruyorum.

"Dans," diyor Libby, ağzı doluyken. "Bu yıl dans kaptanı olacağım."

"Cidden mi? Bize gösterin," diyorum heyecanla, Nina'dan çatalı alırken. "Ama yemekten sonra, çünkü bu şey çok lezzetli."

"İyi kurtardın," dedi Nina alaycı bir şekilde.

—

"BEŞ, ALTI, YEDİ, sekiz!" Libby, ellerini ritimle çırparak performansımızın başlangıcına bizi yönlendiriyor.

Nina ve ben son birkaç saati Libby'nin yaklaşan resitalinde sergileyeceği dans rutinlerinden birini öğrenerek geçirdik. Nina doğuştan yetenekli. Ben ise gruba daha çok coşku katıyorum. Ama Libby, herkesi kamp ateşinin etrafında toplanıp izlememizi istedi ve eğer o istiyorsa, ben de bu muhteşem gösteriye katkıda bulunmam gerek. Müzik olmadan ritmi tutmak kesinlikle zor ama Libby, dans ederken sayıları fısıldayarak söylüyor.

Ve çok iyi gidiyoruz. Yani,
ikisi çok iyi gidiyor.

En azından yarım adım gerideyim, ateşin karşısından Caleb'in sırtışını izliyorum, benim koordinasyonsuz uzuvlarımın her yöne fırlamasını izlerken sırtışı megavatlık bir gülümsemeye dönüşüyor. Döndürme kısmına başladığımızda sonuna yaklaştığımızı anlıyorum. Ve bu, hayatın zamanın yavaşladığını hissettiğiniz anlardan biri. Kamp ateşinin yanında, muhteşem yıldızlı gökyüzünün altında dönüyor, kendimi genç, kaygısız ve ağırlıksız hissediyorum. Kafamı geriye eğip, neredeyse bittiğini bilerek, kalan acı-tatlı saniyelerin tadını çıkarıyorum. Son pozumuza geldiğimizde, kollarımızı gökyüzüne doğru uzatıp, göğüslerimiz inip kalkarken ve başımız dönüyor, kamp gürültülü bir alkışla patlıyor.

Birlikte selam veriyoruz, sonra Nina ve ben geri çekilip Libby'yi alkışlıyoruz. Libby, sanki doğuştan başrol oyuncusuymuş gibi reverans yapıyor.

"Brava!" diye bağırır Jai.

Caleb iki parmağını ağzına sokup yüksek sesle ıslık çalar, sonra alkışlamaya devam eder.

Nina, Libby ve beni kucaklayarak sarar. "Başardık!" diye bağırarak zıplar.

Libby geri çekildiğimizde saçlarını düzeltir ama ikimize de utangaç bir gülümsemeyle bakar. "Çok eğlenceliydi."

"Gerçekten öyleydi," diyorum ona.

"Sizi *izledikten* sonra yatmaya hazırım." Maggie, kocasının avucunun içine elini koyarak sıcak bir gülümsemeyle. "Çok iyiydiniz," diye fısıldayarak yanımızdan geçer.

"Ah, korkusuz liderimiz olmasa biz bir hiçiz," diyorum, Libby'nin başına elimi koyup onu okşayarak.

"*Hadi*, yatma zamanı," diyor Yvonne, Libby'yi çağırarak. Onu sıkıca kucakladıktan sonra küçük pembe çadırına doğru yönlendiriyor. Libby dönüp birkaç adım geri gidiyor, Nina ve bana iki başparmağını kaldırarak selam verdikten sonra yoluna devam ediyor.

"Teşekkürler," diyor Helen, ateşin diğer tarafından bize yaklaşarak. "Buna ihtiyacı vardı."

"Eğlenceliydi," derim içtenlikle.

"Sabah görüşürüz," diyor Helen, omuzlarımıza hafifçe vurup karısı ve torununun peşinden gidiyor.

"Dizin iyi görünüyor," der Caleb, ona doğru yürürken alaycı bir şekilde.

"Buradaki hava olmalı," diyorum, kollarımı boynuna dolayarak. "Sihirli bir orman şifası gibi."

"Sizler harikaydınız."

"Teşekkürler." Bir kez daha başımı eğerek selam verdim. "Harika bir öğretmenim vardı."

"Onun kadrolu bir profesör olduğunu duydum." Caleb aptal şakasının ardından gülümser. Ben de gülümserim.

"Mm-hmm," diye cevap veriyorum, ona bakarak. "Yatmaya hazır mısınız?"

"Yangını bekleyelim." Saçımı kulağımın arkasına itip, her seferinde içgüdüsel olarak bulduğu boynumdaki nabız noktasını ovuşturur. "

çok güzel bir gündü," diyor düşünceli bir şekilde. "Henüz bitmesini istemiyorum."

Başımı onun tuttuğu yere doğru eğerek onaylıyorum. "Şey... Her zaman gürültülü bir şekilde bitirebiliriz," diyorum, eğilerek şakacı bir şekilde fısıldıyorum.

O da kuru bir kahkaha atarak, daha önce yaptığı gibi elini göğsüme indirir. Uzun, sessiz bir anın ardından içini çekerek, bana gerçekten, gerçekten bakar. "Kalbin," der ciddiyle.

"Evet..." *Bunu daha önce konuşmuştuk*, diye düşünüyorum. Bu onun... Bana inanmıyor mu? "Sana söyledim..."

"Sana ait olan bir şey," diye sözümü keser. "Gurur duyman gereken bir şey," der, alnını alnıma dayayarak. "Bağış gecesinde sorduğunda bunu söylemeliydin."

"Oh... Ben..."

"İnsanlara karşı tavırların, onlara kendini adanışın... Libby'ye bu gece kendini dünyanın en özel insanı gibi hissettirdin. Etrafındaki herkese öyle hissettiriyorsun. Bana, Win'e, Bo'ya, August'a. O kadar derinden seviyorsun ki, bunu anlamak benim için zor. Yorucu görünüyor, ama yine de yapıyorsun. Güvenli bir yere ihtiyaç duyan herkese, neredeyse hiç tanımadığın insanlara bile kendini açıyorsun. Bu tamamen, benzersiz, bireysel, mükemmel bir şekilde sana ait. Gurur duyabileceğin, tamamen sana ait bir şey."

"Aslında bu benim annemden," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken burunlarımız hafifçe birbirine değiyor. "Ve sana kalbimin senin olduğunu söylediğimi çok net hatırlıyorum... yani..."

"Hayır." Parmak uçlarıyla göğsüme dokunur, sesi duygu dolu. "Marcie'nin kalbini miras aldın, elbette, ama... onu iyi kullanıyorsun. Sana yakışıyor. O sensin. Ve senin kalbin, bizim evimiz, mahallemiz veya en sevdiğim film benim olduğu gibi benim. Benim ama sadece bana ait değil. Senin kalbin benim için önemli, benim için değerli. Ama asla sadece benim olmayacak."

Derin bir nefes alıp, bu sözlerin yorgun ruhuma işlemesine izin verdim. Ve dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu, itiraf etmeliyim ki, benim için nispeten yeni bir deneyim.

"Ama bir şeyin kısmi sahibi olmak her zaman işbirliği anlamına gelmez, bunu artık biliyorum. Kendi başına parlamalısın. Ve parlayacaksın, bebeğim. Parlayacağını *biliyorum*. Çünkü tanıdığım herkesten daha parlak parlıyorsun." Dudakları seğiriyor, ama tam bir gülümseme oluşmuyor. Kaşları çatık, gözleri ağırlaşmış.

Şaşkınlıkla kocama bakarken, inanamayan bir kahkaha çıkıyor içimden. "Cay..." diyorum, hala biraz dilim tutulmuş halde.

"Üzgünüm." Göz kaşının üstünü kaşıyarak, gergin bir şekilde gülüyor. "Birkaç saat kendime zaman ayırdım."

"Bütün bunları sadece birkaç saat içinde mi buldun?"

Kafasını salladı, gözleri benimkilere takıldı ve sabit kaldı. "Hayır... Sadece dansını izleyerek yazdım."

"Hiç bu kadar kötü bir dans, bu kadar güzel sözlerle ilham vermemişti."

Caleb beni göğsüne sıkıca çekip, kollarını omuzlarıma dolayarak bana sarılır. "Orada çok kaygısız görünüyordun. Sanki..." Sesi fısıltıya dönüşür.

Onun kucağında gevşerim, kamp ateşi kokan giysilerinin ve onun tanıdık kokusunun karışımını içime çekerim. "Eskiden gibi mi?" Onun yerine cümlemi tamamlarım. "Önceden?"

"Evet." Başımın üstüne öpücük kondurur. "Aynen öyle."

ON SEKİZ

·Birkaç dakika sonra dönerim," diyor Caleb, çadırdan çıkarken el fenerini alıyor. Çadırın girişi kapanır kapanmaz hızlıca bebek mendillerini alıyorum.

Giysilerimi çıkarıp köşeye atıyorum. Vücudumun her yerini siliyorum, koltuk altlarıma ve bacaklarıma arasına özellikle dikkat ediyorum. Daha önce yüzüp bu hızlı temizlikten sonra, muhtemelen hissettiğim kadar kirli olamayacağımı söylüyorum kendime. Ama dört gün duş almadıktan sonra, biraz bebek pudrası kokusu olsa da, nötr bir kokuya razı olacağım.

Caleb ve ben saatlerce ateşin başında oturduk, Jai ve Nina yatmaya gittikten sonra bile uzun süre kalarak, özel bir konu olmadan sohbet ettik. Konuşma, bir anlamsız konudan diğerine atlayarak akıp gitti, birbirimizin şirketinden ayrılmak için acele etmiyorduk. Yarın Reignite'ın son günü değil, ama dört gün önce yürüyüşe başladığımız yere geri dönmeye başladığımızda, kesinlikle sonun başlangıcı gibi hissediyor. Sanırım ikimiz de bu geceyi mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istedik.

Ve... Henüz bırakmaya niyetim yok.

Kullanılmış mendilleri giysilerimin altına saklayarak, yarın sabah kampı toplayıp ayrılırken halletmeye karar verdim. Uyku tulumumun fermuarını açarak iç kısmındaki polar kısmı ortaya çıkardım ve tulumu çadırın zeminine rahat tarafı yukarı gelecek şekilde düzgünce serdim. Caleb'in ayak seslerinin yaklaştığını duyunca saçlarımı geri attım

sıkı, yüksek bir at kuyruğu yapıp karnımın üstüne uzanıyorum, dirseklerimin üzerine yaslanıp ayak bileklerimi çaprazlayarak kıcımlı dikleştirirken e-okuyucumu alıyorum.

Oh, merhaba aşkım, seni görmedim. Hoş geldin. Ben mi? Oh, ben hep böyle okurum, aptal... Çadırın narin ışığının sıcak ışığı çıplak vücudumu aydınlatıyor, kıcım sana serili, sıkıca kapalı bacaklarımın arasında amım saklambaç oynuyor. Masum, tatlı ben.

Çadırın fermuarı açılıyor ve sırtışımlı büyüyor, ama önümdeki sayfaya odaklanmak için elimden geleni yapıyorum — ama kelimeler bulanıklaşıyor ve alfabe çorbası gibi karışıyor. "Hey, sen." Rahat bir ses tonu çıkarmaya çalışıyorum ve tek kelime okumamış olmama rağmen bir sonraki sayfaya geçmek için düğmeye basıyorum.

Bana sözlü bir cevap vermiyor. Bunun yerine, el fenerinin yere çarptığını ve alçak, tanıdık, *muhtaç*, acı dolu bir homurtu duyuyorum. Gülmemeye çalışarak alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Beğendiğin bir şey mi gördün?" diye soruyorum, omzumu yavaşça çevirip arkama bakıyorum.

Kocam, aramızda yarı açık olan çadırın girişinde dizlerinin üstüne çökmüş, işkence görmüş gibi duruyor. Kapının yanına bıraktığım fener, onu aynı yumuşak ışıkla aydınlatıyor ve gözlerindeki beni yakıp kül etmeye hazır arzuyu ortaya çıkarıyor.

Yarı gergin, yarı heyecanlı bir kahkaha atıyorum. En son bu kadar şehvetle bakmış olduğunda, beni o kadar sert becerdi ki, günlerce kalçalarımın parmak izleri kaldı. Onları aynada bir onur nişanesi gibi hayranlıkla seyrettim. Her gün özür dileyerek, izler tamamen kaybolup bir anıya dönüşene kadar pişmanlığını öpücüklerle fısıldadı.

"Bebeğim," diye inleyerek, burun deliklerini genişleten bir nefesle öne eğildi. Gözleri sırtımın eğiminden kıcımın şişkinliğine doğru kaydı. "Siktir," diye uzattı, açıklıktan sürünerek bana doğru geldi.

"Sürünmeni seviyorum, aşkım... ama kapı," diyorum, e-okuyucumu bir kenara koyarak sırt üstü yuvarlanıp göğsümü dikleştirmek için sırtımı kavrayarak.

Beni sıkıştırırken beni duymamış gibi görünüyor, ağzı göğüslerimin hemen üzerinde, dişlerini sıkıyor, gözleri kararmış. İkimiz de meme uçlarımın sertleşmesini ve her sıcak nefesiyle tüylerimin diken diken olmasını izliyoruz, baştan çıkarıcı bir şekilde yakın ama aynı anda bir şekilde çok uzak.

"Kapıyı kapat," diye fısıldıyorum, çenemi ona doğru eğerek, "böylece bacaklarımı açabilirim." Herhangi bir sürtünme için çaresizce dizlerimi birbirine sürtüyorum.

Caleb'in bakışları karnımdan sıkıca kapalı bacaklarımın tepesine kayıyor. Gözlerini benden ayırmadan geri çekilirken yavaşça başını sallıyor.

Zipike kr körüne uzanırken göğsü inip kalkıyor.

"Aferin oğlum," diye fısıldıyorum, konuşurken dudaklarımı dışarı doğru itiyorum. Ağzımı şeytani bir gülümsemeye çevirirken dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum. *Kesinlikle* pes edecek. Aramızdaki ipin gerginliğinden kırılmak üzere olduğunu *hissedebiliyorum*.

Fermuar, bizi içeride tutan rayın sonuna geldiğinde, gerginlik on katına çıkar.

"Aç," diyor ve bir eliyle omzundaki kumaşı tutup gömleğini çıkarıyor.

Söyleneni yapmak yerine, onu hayranlıkla seyrediyorum, göğsünün ve karnının sert hatlarını ve kot pantolonunun altında kaybolan saçlarını izliyorum.

"Dedim ki..." Caleb tekrar bana doğru sürünür ve yarı çıplak vücudunu benimkinin üzerine tutar. Dudaklarımız *neredeyse* birbirine değecek kadar eğildiğinde yumuşak bir inilti çıkarırım. "Aç," diye tekrarlar, üzerimde asılı kalarak. Nane kokulu nefesi, gözlerimi kapatıp onu öpmek için bilinçsizce kendimi yukarı kaldırır. Ama o *kaba bir şekilde* geri çekilir.

Yere uzanıp dirseklerimin ve kollarımın üzerine yaslanarak ona öfkeyle bakıyorum. Benim sinirlenmemden hoşlanıyor gibi görünüyor, gözlerinin köşeleri gülümsemeye kıvrılıyor. Bu gece ikimiz *de* kontrolü ele geçirmek için oynuyoruz gibi görünüyor. "Pantolonunu çıkar," emrediyorum.

Hemen dinler ve uyku matının üzerine uzanır. Kot pantolonunu yırtıp bir kenara atar ve altında ereksiyonunu gizleyemeyen siyah boxer şortu ortaya çıkar. Karşımda oturur, bacaklarını *V şeklinde* açarak rahat bir pozisyon alır, dizlerini büküp ayaklarını önüne getirir. Ön kollarını dizlerinin üzerine rahatça koyar, elleri ortada birleşir ve parmakları birbirine dolanır. "Sıra sende," der, boğazını temizleyerek.

Gözlerimizin teması o kadar yoğunlu ki, içimi bir heyecan kapladı ve keskin bir nefes almaya zorladı. Başımı geriye eğip omuzlarımı yastığa indirdim ve bir elimi kaburgalarımın üzerinden karnımın ortasına, uyluklarımın tepesine doğru kaydurdım. Yine de gözlerimi ondan ayırmadım.

"İşte böyle..." Caleb, gözlerini kapatarak öne eğilir.

Bacaklarımı ayırıp dizlerimi yanlara doğru bükerek onu izliyorum. Elimi iç uyluklarımın hassas derisine indiriyorum ve gözleri, avını takip eden bir avcı gibi parmaklarımın hareketlerini takip ediyor. Elimi geri çekip

ihtiyacım olan merkeze doğru geri getirip, duyarlı teni tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyorum.

Hüzünlü bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum ve klitorisimi iki parmağımın arasına sıkıştırıp acı verici derecede yavaş daireler çizmeye başlıyorum. Meme uçlarımın tekrar sertleştiğini hissediyorum ve bu, sırtımı kıvrılmaya neden olan bir titremeye cildimi kaplıyor.

Caleb'in hareket ettiğini duyuyorum ve uyluklarının kaba kıllarının sol dizime değdiğini hissediyorum, sıcaklığı alaycı bir şekilde yakın. Gözlerimi açtığımda, o fark etmiyor. Bakışları, amıma doğru hareket eden elime kilitlenmiş. Dudakları, sanki ağzını bana değdirmek için can atıyormuş gibi birbirine sürtünüyor.

"Dokun bana," diyorum nefes nefese.

O başını sallar, ağır bakışlarını benden ayırmazken ben parmağımı amımın içinde ileri geri sürterim. "Hayır," der, sesi alçak. "Bunun bedelini ödet bana, bebeğim." Caleb yere yatarak karnının üstüne uzanır, çenesini bükülmüş dizimin yanına dayar. "Bana kaçırıldığımı göster."

"Lütfen," diyorum, vücudum ve parmaklarım daha fazlasını ve daha azını istercesine çaresizce kalçalarımı sallayarak. "Bu artık eğlenceli değil. Seni istiyorum."

"İstersen eğlenceli olabilir." Bana gülümsüyor, bakışları yüzüme kayıyor. "Bu gece sana dokunmayacağım. İyi hissetmeni istiyorum. Kendini bırakmanı ve seni izlemek istiyorum... ama kuralları çiğnemek istemiyorum. Henüz değil."

İki parmağımı girişimin damlayan ıslaklığından geçirip, karın kaslarımı test ederken hafifçe oturarak ona bir sunum gibi uzattım. "Peki ya ağzın?" diye sordum. "Onu alabilir miyim?" dedim ve o bana gülümserken ıslaklığımla alt dudağını kapladım.

Çenesini dizimden kaldırıp hayır anlamında başını sallar, ama yine de dilini çıkarıp dudaklarından benim tadı almaya çalıştığını görürüm. "Siktir, bebeğim, tadı çok güzel..."

Kendimi tekrar aşağı indirip kalçalarımı ona doğru çeviriyorum, böylece iki parmağımı girişime sokup *tam* doğru noktaya kıvrırken beni tamamen görebiliyor. Ondan önce varlığından haberdar olmadığım nokta.

"İşte böyle, bebeğim. Beni acı çekecek kadar iyi yap. Beni kışkandır."

Onun acısını arttırmak için sesimi abartmama bile gerek yok. Uzun zamandır kendime dokunacak durumda *değildim*, o yüzden vücudum anında canlanıyor, her dokunuş, her vuruş ve her hareketinde nefes nefese, inleyerek, gergin ve sarsılarak tepki veriyor.

"Lanet olsun," diye dişlerini sıkarak söylüyor Caleb.

"Pişman mısın?" diye cevap veriyorum, sesim acımasız bir kahkaha ile titriyor. "Çok, çok pişmanım." Ağzını dizime doğru eğiyor, öpücükten çok daha çok bir ağızlık ya da bir tıkaç gibi. Sanki ağzını hareket ettirmemek ya da konuşmamak için kendini bana bastırıyor, bu da ona acı veriyor olmalı, alt dişleri dudağının içini ısıyor. Boynumu kaldırıyorum, gözlerini kapattı mı yoksa bu sözde cezayı iyi mi karşılıyor diye merak ediyorum.

Caleb'in gözleri yorgun, acı dolu, hatta çaresiz bir ihtiyaçla dolu olsa da sabit kalıyor.

Bir kez daha ısrar edersem, ikimizin de istediğini elde edebileceğimi düşünüyorum. "Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. Bakışları aniden yüzüme çeviriyor, gülümsemesinin köşesi zar zor görünüyor, yüzünü yumuşak baldırımın etine bastırıyor. "Yardım etmek ister misin? Kuralları çiğnemedin?" Elimi kalça kemiğime kaydırıp ona tam bir görüş açısı verirken, sanki cinlenmiş gibi başını sallıyor. "Uslu bir çocuk ol ve üzerine tükür," diye emrediyorum.

Caleb aceleyle kendini kaldırır, üst vücudundaki kaslar lezzetli bir şekilde gerilir ve bacaklarımın arasına geçer. Dizleri bükülmüş, sanki dua edecekmiş gibi, Caleb başını eğip dudaklarını büzerek onay için bana bakar ve sonra amıma tükürür. Bir kez değil. İki kez değil. Üç kez.

İçimdeki *her* şey gerilir ve kıvrılır, göğsümden bir inilti kaçar.

O öne doğru eğilirken, ellerini kalçalarımın iki yanına dayayarak alt karnımın üzerinde dururken, ben nefes nefese kalıyorum. Burnunu tehlikeli bir şekilde cildime yaklaştırarak derin bir nefes alırken inliyor.

"Görüyorum ki *diğer* tüm duyularını iyi kullanıyorsun," diye alay ediyorum, ama sesim zayıf.

"Seks kokuyorsun." Dirseklerini büküyor ve sakalı kalçama sürtünüyor. "Bizim seksimiz."

Sessizce tısladım, ayak parmaklarım bugün hayal ettiğim hisse kapılarak kıvrıldı, onun kaba sakalları en gıdıklanmış, hassas cildime bir tuzak gibi etki ediyordu. "Siktir git," diye inledim, o sakalları tam istediğim yere bastırma dürtüsüyle mücadele ederek.

"Üzgünüm." Benden kalkar, bacaklarımın arasına geri döner ve bacaklarımı açık tutar. "Devam et," emreder, parmakları dizlerimin üstünde esner.

Ne kadar yaramaz olmaya çalışsam da, irade bulamıyorum. Bu yüzden söyleneni yapıyorum. Onun tükürüğünü kendi ıslaklığımla karıştırıyorum, kaygan parmaklarım klitorisimle oynayana kadar kendimi kaplıyorum, hızımı artırıyorum, ta ki inlemeler uzun zaman önce kaybolmuş dillerde büyü sözleri gibi dudaklarımdan dökülene kadar.

"İşte böyle, bebeğim," diyor bana. "Hisset. Her şeyi hisset." "Geliyorum," diyorum ona.

"Güzel, gelmeni istiyorum. Çok, çok iyi hissetmeni istiyorum, bebeğim."

"Yeterli değil... sen olmadan..." Gergin bir şekilde, her kelime arasında kesik kesik nefes alıp veriyorum.

"Evet, öyle. Kendine ne kadar iyi hissettirebileceğini söyle. Bu am

"Evet, yeter. Kendine ne kadar iyi hissettirebileceğini söyle. Bu amcık senin, değil mi?"

"Evet," diyorum, dudaklarımı sıkıca kapatarak, derin bir tatmin vaat eden sona yaklaşırken.

"Söyle," diyor Caleb.

"Siktir," diye inlerim, orgazmımın zirvesi daha yükseğe ve daha uzağa doğru ilerlerken titremeye başlarım.

"Bu amcığın sahibi kim?" diye sorar Caleb, ikimizin de nefes nefese kalmış seslerini duyacak kadar yüksek sesle.

"Benim," diye cevap veriyorum, alt karnım imkansız bir şekilde geriliyor.

"Bu amcık benim."

"Yarına kadar," diyor tam da ben doruğa ulaşırken, başparmağıyla dizimin içini nazikçe okşayarak beni parçalara ayırıyor. "Sonra sıra bende," diyor Caleb.

Orgazmımın her saniyesinin tadını çıkarırken, vücudumdaki her kas ve tendon gerilip, altımdaki battaniyeye macun gibi gevşerken, çırpınan, çaresiz bir iniltiyle haykırıyorum.

"İşte benim iyi karım," diyor Caleb, yanıma yaklaşarak. Gözlerim kapanıyor ama çantama uzanıp ıslak mendilleri bulduğunu duyuyorum, sonra soğuk mendili iç uyluklarım ve kasıklarım boyunca gezdirip beni temizlediğini hissediyorum.

Bu, haftalardır bana dokunduğu en samimi şekilde olduğu için şüphesiz acımasızca. Ama aynı zamanda düşünceli ve nazik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor fısıltıyla. "Neye ihtiyacın var?"

"Harika," diye mırıldandım. "Battaniye..." diye iç çekerek söyledim.

Bunun üzerine Caleb uyku tulumumu üzerime katlayıp fermuarını kapatıyor ve beni mükemmel bir sıcaklıkta sarmalıyor. O anda onun vücudunun

. Alnıma nazık bir öpücük kondurarak fenerin ışığını kapatıyor ve evliliğimizde belki de ilk kez, Caleb'den önce uykuya daldığımı hissediyorum.

ON BİR YIL ÖNCE

"MERHABA, ANNE..." Çantamı, ikinci evim haline gelen hastanenin ziyaretçi koltuğunun yanına bırakıyorum. Annemin yattığı katta çalışan hemşireler için kurabiye getirdim. Kısmen stresli olduğumda kurabiye pişirdiğim için, kısmen de onlara karşı özellikle huysuz olduğumda bu davranışımın etkisini yumuşatacağını umduğum için. Elimde değil. Neredeyse hiç uyumadan, berbat hastane yemekleriyle besleniyorum ve hastane ziyaret saatleri yüzünden günde on beş saat annemden uzak kalmak zorunda olduğum için çok kızgınım... Üstelik bu kuralı sadece yarı yarıya esnetiyorlar.

Bunların hiçbirinin hemşirelerin suçu olmadığını biliyorum. Bu yüzden kurabiye yapıyorum. Dün brownilerdi. Onun önceki gün ise kurabiye.

Anneme vardığımda uyuyor, ben de onun koleksiyonundan getirdiğim kitabı çıkarıp ona okumaya başlıyorum. Bugünün seçimi, bana okuduğu ilk kitap olan *Yeşil Çatılı Anne*.

Bir saat sonra annem mırıldanarak ve öksürerek uyanır. Su bardağını alıp pipeti ona tutarım ki içebilsin. Su ağzının kenarından biraz damlar ama kolumla silerim. "Düğün fotoğraflarımız geldi," derim, sandalyeye otururken.

Annem gözlerini kaldırmaya çalışır, ama ilaçlar ve kısmi felç nedeniyle bunu yapamaz. Ağrı kesici ve beslenme tüpü dışında her şeyi reddetmiş, bir makinenin onun yerine nefes almasına izin vermeyeceğini söylemişti. Onunla bu konuda tartışmak istemiştım, ama ondan zaten o kadar çok şey alınmıştı ki

seçim hakkı elinden alınmıştı ki, bir tane daha elinden almak doğru gelmiyordu. Ama yaklaşan sonu kabul etmek imkansızdı. Bir mucize olmayacaktı.

"Görmek ister misin?" diye soruyorum, çantama uzanmış halde. Beyaz kumaş albümü çıkarıp sayfaları çeviriyorum, her sayfayı ona gösteriyorum, hastanenin kurallarını iğnemededen, yatakta onun yanına olabildiğince yaklaşıyorum.

Annem, ön sırada oturmuş Caleb ve bana gururla bakan fotoğrafını görünce mırıldanır.

"Ben de onu seviyorum," diyorum, fotoğraftaki kadınla bugün yanımda yatan kadın arasında bakışlarımı gezdirerek. Annemin son üç ayda ne kadar değiştiğini, ne kadar çabuk solduğunu tam olarak fark etmemiştim. "ok güzelsin anne." Albümü kuçağıma bırakıp elini tutuyorum. "ok, çok güzelsin."

Eğer bilseydim, değiştirir miydim bilmiyorum, ama bunlar annemin uykuya dalmadan ve bir daha uyanmadan önce ona söylediğim son sözlerdi.

O öğleden sonra, onu en çok sevenlerin çevresinde vefat etti.

Ve ona ne kadar çok sevdiğimi, onu ne kadar özleyeceğimi, annem olduğu için ne kadar minnettar olduğumu defalarca söyledim, ama o bu dünyadan ayrılırken duyduğu son sözlerin birinin ona "güzel" dediği olması beni mutlu etti. Çünkü o gerçekten öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi.

ON DOKUZ

YENİDEN BAŞLANGIÇIN DÖRDÜNCÜ GÜNÜ

Bugün, haftanın geri kalanına göre çok daha rahat bir yürüyüş oldu. Hava bulutlu ve sıcaklık düşük, böcekler ve ter de uzaklarda. Bu sabah yola çıkmadan önce Caleb, Kieran ve Henry ile işleri hakkında biraz daha konuşmak istediği için beni bırakıp onlarla yürümek istediğini sordu. Caleb'in Focal'da bazı değişiklikler yapmasını tamamen desteklediğim için kabul ettim. Nina ile yürüyebilirdim ama o Helen ile bire bir görüşme yapıyordu. Jai, Phil ile spor hakkında konuşurken, Maggie ve Yvonne önde, ciddi ve düşünceli bir ifadeyle sohbet ediyorlardı. Böylece, en sevdiğim on yaşındaki çocukla baş başa kaldım.

"Eve gitmek için heyecanlı mısın, yoksa burayı özleyecek misin?" diye soruyorum Libby'ye, sanki bütün bir peri kolonisini taşıyabilecek kadar yoğun bir yosunu atlatarak.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ama gülümseme belirtisi var. gülümseme beliriyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hadi ama, *o kadar da* kötü değil."

"Böcekleri özlemeyeceğim," diye cevaplar, tiksintiyle kaşlarını çatarak bir kara sinek kovar. "Ama düşündüğümden daha iyi geçti... Sanırım. Ama arkadaşlarımı özledim."

"Yatağımı özledim," diyorum özlemle. "Dünyada en sevdiğim yer orası."
Gölüşü acı tatlıydı. "Annem de hep öyle derdi."

İçgüdüsel olarak ona doğru dönüp yüzündeki ifadeyi okumak istiyorum. Libby geçen hafta boyunca annesinden hiç bahsetmemiştii ve ben de hiç bahsedecek mi diye merak etmeye başlamıştım. Sözlerimi karıştırmamak ve fazla ilgi gösterilmemek için elimden geleni yapıyorum, ama soğukkanlı davranmakla pek tanınmam. "Evet?"

"Onun kocaman bir yatağı vardı. Yan yatıp ellerimi başımın üstüne uzatabilirdim ve kenarlara bile dokunmazdım. Yatağına Clive adını vermişti ve onun hayatında gerçekten sevdiği tek erkek olduğunu söylerdi."

Libby'nin annesiyle iyi anlaşacağımı hemen karar verdim. "Kocaman... bu harika bir kelime. Annen çok komik birine benziyor."

"Yatağını özliyorum," diyor ve hemen ardından hüzünlü bir iç çekiş geliyor.

Libby'nin sözleri aramızdaki ılık sabah havasında yankılanırken, bir Noel sabahı anısı zihnimde canlandı. Muhtemelen altı ya da yedi yaşındaydım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hediyeler için çok erken olduğunu biliyordum ve annemin yatak odasına doğru gittim. Koridor, Noel ağacının ışığı ve mutfanın kırık jaluzilerinden giren ay ışığıyla loş bir şekilde aydınlanmıştı. Annem yarı uyanık halde bana gülümsedi ve battaniyesini kaldırdı, böylece ben de battaniyenin altına girip ona sarılabilirdim.

Aramızda tek kelime bile konuşmadan, birbirimize sarılmış, aynı desenli tüylü pijamalarımızla bacaklarımız birbirine dolanmış halde uykuya daldık. Onun çok sıcak ve rahatlatıcı olduğunu, banyodan sonra kurutucudan yeni çıkmış bir havlu gibi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Göğsüne gömüldüm ve yatmadan önce her zaman yastıklarına sıkıldığı tanıdık lavanta kokusunu içime çektim. Win uyanıp ikimizin üzerine atlayarak hediyeleri açmak için bir dakika bile bekleyemeyeceğini haykırıncaya kadar, tamamen birbirine dolanmış halde uyuduk. Onunla birlikte June teyzeyi uyandırmak için yataktan atladım, kendi heyecanımla dolup taşıyordum ve annemin kollarından hiç düşünmeden ayrıldım.

Keşke o küçük kıza, *hiçbir*

"Ben de annemin yatağını özledim," diyorum, sözlerim yavaşça çıkıyor.

"Büyükkannem bana annenin öldüğünü söyledi," diyor Libby, beni hazırlıksız yakalayarak. "Eğer istersen, seninle bunun hakkında konuşabilirim..."

"Büyükkannem annenin öldüğünü söyledi," diyor Libby, beni hazırlıksız yakalayarak. "Eğer istersen, seninle bu konuyu konuşabilirim dedi."

"İster misin?" diye soruyorum.

"Annesini kaybeden başka kimseyi tanımıyorum."

"Tamam, istersen konuşabiliriz... ama bazen bu konuda duygusal olabilirim. Senin için sorun olmazsa."

Libby başını sallar. "O öldüğünde sen çocuk muydun?"

Evet, içgüdüsel tepkim bu, ancak tamamen doğru değil. Ya da *hiç* doğru değil. "Ben on dokuz yaşındaydım ama o daha önceden bir süredir hastaydı." "Annem hasta değildi."

"Hayır mı?" diye soruyorum. "O zaman oldukça ani olmuş olmalı." "İş yerinde kaza geçirdi."

"Çok zor," diyorum ve bir şekilde yardım etmek için çaresizce uğraşmama rağmen, söyleyebileceğim başka bir şeyin olmadığını fark ederek içim burkuluyor. Bunca yıl sonra, teselli edici, bilgece sözler söyleyeceğimi düşünürsünüz, ama annesini kaybetmiş genç bir kıza *gerçekten* yardımcı olacak ne söylenebilir ki? "Öyle bir şey çok korkutucu olmalı... Hiçbir uyarı olmadan birini kaybetmek."

"H büyükanne, insanlar beklenmedik bir şekilde öldüğünde, bunun olduğuna inanmakta zorlandığımızı söylemişti. Sanki beynimiz bize onların geri döneceğini falan söylüyor."

"Sen de öyle mi hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz..." diyor, kaşlarını çatarak. "Geri gelmeyeceğini biliyorum çünkü her şey çok hızlı değişti. Öldüğü gün okuldan eve geldim ve sanki tüm hayatım değişmişti. Büyükannelemin yanına taşındım, okulumu değiştirdim, dans takımını değiştirdim ve... Bilmiyorum. Sadece onun burada olmadığını biliyorum. Ama bazen, sabah uyandığımda, onun olmadığını unutuyorum..." Sesi çok az titreyerek kesiliyor ve sonra tamamen kayboluyor.

"Annemin rüyasına girdiğimde çok mutlu oluyorum, ama uyanıp onun hala aramızda olmadığını fark ettiğimde çok üzülüyorum," diyorum, umarım beni anlar. *Anlıyorum, onu tekrar tekrar kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum.*

"Zamanla acısı azalıyor mu?" diye soruyor Libby, normalde alaycı gözleri, onda daha önce görmediğim bir gençlikle benimkileri arıyor. Adımlarımı yavaşlatıp, en iyi cevabı bulmaya çalışırken ona hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum, ama onu korkutmak da istemiyorum.

"Evet, sanırım. Acı değişmediği için değil. Sanırım biz daha güçlü oluyoruz. En azından daha güçlü olmaya *çalışmalıyız*." Son cümle o anda aklıma geldi. Bu yürüyüş için bedenimi hazırlamadığım gibi, son on yıldır beynime de güçlenmek için gereken şeyi vermedim. Bundan sonra farklı davranacağım.

yürüyüşe hazırlamadığım gibi, son on yılda beynime güçlenmesi için gerekeni de vermemiştim. Bundan sonra farklı davranacağım.

"Ama hala acıyor mu?" diye sordu Libby, dudakları kaşlarını çatarak. "Yaşlı olmana rağmen mi?"

Öncelikle, büyükannenize göre ben gencim ve Vera Wang ya da Julia Child ile karşılaştırıldığında... Burnumu kıvrıp başımı sallıyorum, çarpık gülümsemem sözsüz bir özür gibi.

"Bu çok kötü."

Kesinlikle öyle. "Sen zaten çok, çok güçlüsün, Libby."

"Biliyorum," diyor sessizce, yere düşmüş bir dalın üzerinden atlayarak.

Onun kendine olan güvenini duymaktan mutluyum, her ne kadar yumuşak bir sesle söylese de. Bundan sonra onu yetiştirmekle görevli iki kadının, onun büyümeye devam ederken bu gücü ve güveni besleyeceklerini bilmek beni mutlu ediyor. Belki de otuz bir yaşında, yüzleşmeye cesaret edemediği içsel bir yara yüzünden pişmanlıklarla ve kaçırılmış fırsatlarla dolu bir hayat sürmeyecek.

Ama ruhumun daha nazik, daha yeni bir parçası fısıldıyor: Öyle olsa bile sorun olmaz... Çünkü onun iyi olması gerekmiyor. Yarın tekrar denemesi yeterli.

Ve bu yeni, nazik ses beni biraz rahatlatıyor. Bir süre kalmasını istiyorum.

"Onun en çok neyi özölüyorsun?" diye soruyorum, nazikçe akan bir derenin üzerindeki köprüye adım atarken.

"En çok neyi özölüyorsun?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum..." diyor Libby, sanki "duh" kelimesini eklemek istemiş ama son anda unutmuş gibi biraz küstahça. "O benim annemdi."

Bir çocuğun bakış açısından bu dört basit kelime, yetişkin hayatımın çoğunu mücadele ederek geçirdiğim duyguları mükemmel bir şekilde özetliyor. "Yani... her şeyi mi?" diye soruyorum, yumuşak bir gülümsemeye.

"Evet," diyor Libby, ya da daha doğrusu iç çekiyor. "O benim en iyi arkadaşımdı. Bunu daha önce gerçekten bilmiyordum."

Kalbim sanki bir yumruk sıkılıp onu dışarı çıkarmak istercesine sıkışıyor. O, bu tür bir kaybı yaşayacak kadar çok genç, çok genç. On yaşındaki bir çocuk, yanlışlıkla okul müdürüne "baba" demek ya da otobüste yanlışlıkla birinin kucağına oturmak dışında pişmanlık duyacak bir şey yaşamamalı... Tabii ben de bu iki şeyi yapmadım... "Annenin adı neydi?" diye soruyorum.

"Herkes ona Gin derdi... ama gerçek adı Virginia'ydı."

"Gin çok havalı bir isim," diyorum, teyzemin eskiden küfür ettikten sonra ya da bana çocukken söylememesi gereken bir şey söylediğinde yaptığı gibi sırtarak. Beni *çok* özel, havalı ve yetişkin gibi hissettiren sırtış. "Bana ondan bahsetmek ister misin?"

Libby utangaç bir şekilde gülümsüyor, ama tereddüt etmeden, sanki bu soruyu cevaplamak için sabırsızlanıyormuş gibi, dakikada bin kelime konuşmaya başlıyor.

Yürüyüşümüzün sonraki bir saatinde Libby bana annesinden bahseder ve o sorduğunda ben de ona annemden bahsederim. Annemin, Win için son dakikada hazırladığı hayalet kostümü için çarşafa yanlışlıkla üç göz kestiği hikayesini anlatıyorum. Annemin Halloween'e olan sevgisini nasıl benimsediğimi ve her yıl parti düzenlemenin ona yakın hissetmemin bir yolu haline geldiğini anlatıyorum. Libby, annesiyle birlikte sinemaya gitmeyi çok sevdiklerini söylüyor. Filmi kaçırmamak için her zaman film başlamadan önce popcorn'larını bitirmek için yarışmışlar.

Belki annesini hatırlamanın özel bir yolu olarak sinemaya gidip patlamış mısırla karnını doyurmak olabilir diye önerdim. Bu fikri beğendi.

Kamp alanına vardığımızda sohbetimiz doğal bir şekilde sona erdi. Libby bana sarıldıktan sonra, büyükannesine patlamış mısır ve sinema fikrini anlatmak için koşarak uzaklaştı. Bu sarılma, hayatımda aldığım en kısa sarılmalardan biri olmasına rağmen, aynı zamanda en güzel sarılmalardan biriydi.

Kararsız bir şekilde sarıldık. Konuşmamızın sonunda düzgünce bağlanmış bir fiyonk yoktu. Net cevaplar yoktu. Sadece acının her zaman var olacağı, ama yarın biraz daha güçlü olacağımız konusunda karşılıklı bir anlayış vardı. Belki de ona biraz yardımcı olmuştum.

"^{Tamam, hadi} daire şeklinde ^{otur}up yazdıklarımızı paylaşalım," diyor Helen, dev bir akça ağaç ağacının dallarına bacak bacak üstüne atmış, etrafında U şeklinde dizilmiş olan bizlere gülümseyerek.

Bu öğleden sonraki günlük yazma konusu "Ölümüne savunacağınız şey nedir?" idi. Yani, ilişkilerimizde ilerlerken taviz vermeyeceğimiz şeyler nelerdir?

Caleb solumda, eli uyluklarımın üzerinde. Dün gecedan beri gözlerini ve ellerini benden ayıramıyor ve ben içimden

içimden ısıtılmış, onun ilgisinin sıcaklığıyla kendimden geçmiş gibi hissediyorum.

Daire içinde tek tek sırayla cevap veriyoruz. Her cevapla Caleb'in giderek daha da tedirgin olduğunu fark ediyorum. Onu kontrol etmek için endişelenmeye başladığım anda, elini indirdiğini ve kalemını günlüğünün sayfasına vurmaya başladığını fark ediyorum. Yeni bir sayfa. Cevabını mı değiştiriyor? Hiçbir şey yazmamış mı?

"İyi misin?" diye fısıldıyorum.

"Sarah," diyor Helen, bana sıcak bir gülümsemeyle başını sallayarak. "Sırada sen var mı?"

Solumda duran Helen ve Caleb'e bakıyorum. Caleb kızarıyor ve dikkatini başka yere çekmekten başka nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum.

"Evet, tabii, evet..." Günlüğüme bakıyorum. "Sanırım benim için ileride taviz veremeyeceğim tek şey çocuklar. Çocuk istemiyorum... ve partnerim farklı düşünürse bu benim için otomatik olarak ilişkinin sonu olur. Diğer her şey... hakkında konuşmaya hazırım."

"Tamam, teşekkürler," diyor Helen, sonra yüzünü Caleb'e çevirip onun gergin ifadesini inceliyor. "Hatırlatmak isterim, cevaplarımız gizli kalabilir..." Başka biri de sorsaydı, kocam *belki* cevabını gizli tutardı, ama son sırada olduğu ve diğer herkes sırasını yaptığı için, o da cevap vermek zorunda hissedecektir. "Caleb?"

"Üzgünüm, evet, şey..." Caleb, saçını tırmalayarak, kesik kesik güldü. "Sanırım ben... Aslında, ödevi yanlış anlamışım," dedi, yorgun ve kendini küçümseyen bir bakışla gözlerini bana çevirdi.

Merakıma yenik düşerek elimi onun kucağına uzatıp sayfayı bir geri çevirerek listesini bulmak için bakıyorum. *Uzun* listesi. Ama sinirlerim için neyse ki, bizim ilişkimizle pek alakası yok.

Bunun yerine bulduğum şey... şey, *çok* Caleb'e özgü bir şey. Gülmemeye çalışsam da, ön kolumla öksürüyormuş gibi yapıp gülmeyi bastırıyorum.

"Ne kadar da yardımcı oluyorsun," diye fısıldadı Caleb ağzının kenarından.

Sessiz kıkırdamam nefes nefese kahkahalara dönüşüyor. "Yapamıyorum..." diye cevap veriyorum, zorlanarak. "Bunu kendin halletmelisin..."

Helen, gözle görülür bir şekilde kafası karışmış bir şekilde Caleb'in günlüğüne eğilir ve dolu sayfaya kendisi de bir göz atar. "Oh," der, gülümsememek için dudaklarını sıkıştırır. "Önemli değil, Caleb." Adını tatlı bir sesle söyler.

"Üzgünüm, biraz..." Caleb'in kızaran yanakları ve ateşli bakışları bacaklarıma düşer. "Dikkatim dağıldı."

Kıkırdayarak gülmeme rağmen, *dikkatini dağıttığım* için gururla çenemi kaldırıyorum. Bu tıpkı kimya dersinde ve Bunsen ocağının olduğu günler gibi. Ama bu sefer kimse yaralı olarak ayrılmayacak... Umarım.

"Bizi bu ızdıraptan kurtar dostum," der Jai sırtarak.

"Tamam," diye cevaplar Caleb, sonra boğazını temizler. "Kayıtlara geçsin, karıma katılıyorum. Çocuklar konusunda... Ama bunun daha genel bir soru olduğunu sanmıştım. Daha çok..."

"Ne için ölürsün?" diye sözünü kesiyorum, Caleb'in sayfasının üstündeki başlığı okuyorum. "Bir numara," diyorum.

"Bir numara," diye tekrarlar Caleb, günlüğünü benden uzaklaştırarak yüksek sesle. "*Deep Space Nine*, Star Trek serisinin en iyisidir."

"Ah, tatlım..." Maggie yumuşak bir sesle, gülmesini saklamak için elini yüzüne götürdü.

"İkincisi. Kelly Clarkson'ı *American Idol'un* herhangi bir sezonuna koysanız, yine de kazanırdı." Bu, Phil'i güldürür. Omuzları kahkahadan titremeye başlayınca yüzünü ellerinin arasına gömer.

"Üç numara..."

"Bence buna gerek yok..." Helen sözünü keser.

"Lütfen Helen, *o işini* yapıyor," der Jai sahte bir ciddiyetle, elini göğsüne koyarak.

"Üç numara," diye tekrarlar Caleb, gülümsemeye başlar. "Plastik pipetleri ortadan kaldırmadan *önce* çevreyi korumak için yapabileceğimiz o kadar çok şey vardı ki. Kağıt pipetler duyusal bir kabus."

"Bu çok ateşliydi," der Phil, gürültülü kahkahalar arasında başını sallayarak. "Şimdi gerçekten heyecanlandık," diye ekler.

Caleb kuru bir kahkaha atarak başını sallar ve günlüğü kapatır. "Uh-uh! O kadar hızlı değil! Dördüncü madde," derim, günlüğünü alıp, bir kahkaha dalgasını bastırmak için nefesimi düzenlerken. "İnsanların kuşları evcil hayvan olarak beslemesi çok saçma."

"Çok doğru," diyor Nina, parmaklarını şıklatarak. Ancak Jai, hüznünlü bir sesle fısıldıyor, "Büyükanne kuş beslerdi... Onları çok severdim."

"Tamam, tamam," diyor Caleb, günlüğünü geri kaparak. "Yeter artık."

O bana şakacı bir şekilde bakarken, ben dudaklarımı ısırıyorum. O da dilini yanağına bastırarak çığnıyor. Yanılmıyorsam, bu bakış "*Senin günün bugün*" demek. *Tanrım*, umarım öyledir.

"Eğlencemizi de yaşadığımızı göre..." Helen sıcak bir gülümsemeyle bize bakarak diyor, "Partnerlerimizle kaliteli zaman geçirmeden önce sabahımızı nefes egzersizleriyle bitirmeliyiz."

Helen bize birkaç hızlı meditasyon yaptıktan sonra hepimiz kendi yolumuza gidiyoruz. Çadırımıza doğru yürürken elimi Caleb'in eline sokuyorum. "Bunları bırakıp yürüyüşe çıkalım mı?" diye soruyorum, günlüğümü önüme tutarak. "Yoksa senin tepelerin hakkında okumaya devam mı edelim?"

Caleb'in çenesi seğirir ve alaycı bir gülümseme belirir. "Bir *an* bile bunu yapabileceğini düşünüyorsan..."

Onun sert ses tonuna eriyip, bir anlığına bacaklarım titrer. "Oh, yine kavga mı ediyoruz?" Çadırın girişine vardığımızda hayal kırıklığı numarası yaparım. "Ne yazık. "Caleb öne eğilip fermuarı açtı, günlüğümü elimden kaptı ve ikimizin kitaplarını ikinci kez bakmadan dikkatsizce içeri attı. "Senin yapamadığın benim suçum değil..." "Odaklanamadın mı?" dedi, bana çok yakın ve çok uzun boylu bir şekilde durarak sözümü kesti. Caleb elini bileğime koydu, tutuşunu sıkılaştırdı ve beni kendine doğru çekti. Yüzünü bana yaklaştırdı.

"Odaklanamadın mı?" diye sözümü keserek, bana çok yakın ve çok uzun boylu bir şekilde duruyor. Caleb elini bileğime koyuyor, sıkıca tutuyor ve beni kendine çekiyor. Sanki omzumun üzerinden bakıyormuş gibi yüzünü bana dönmüyor. Çenesi kulağımın üstüne yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Odaklanamamam *tamamen* senin suçun ve bunu biliyorsun. Beni işkence etmek için o şortu giydin, başka türlü davranma."

"Ve?" diye fısıldadım. "Ne yapacaksın?"

O uzaklaşır, omzunu silker ve sanki az önce beni yarı orgazm edecek kadar fısıldamamış gibi soğuk bir gülümsemeyle bakar. "Hadi yürüyüşe çıkalım," der masumca, elini benimkine indirip beni kampın dışına çekmeye başlar.

YİRMİ

"^{Bu ağacın önünden} en az üç kez ^{geçtik,}" diye şikayet ediyorum, at kuyruğumu sıkmak için uzanıp, alnımdaki teri silmek için ön kolumu çeneme götürüyorum.

"Orman içindeyiz Sar. Ağaç ağaçtır."

"Hayır, *Cay*," diye karşılık veriyorum. "*Bu* ağacı geçtik. Kökünde çirkin turuncu bir mantar var ve en alttaki dalı *W* harfine benziyor," diyerek ağacı işaret ediyorum. "Bu ağacı tanıyorum ve bu gidişle ağaç da bizi tanıyor. Daire çiziyoruz."

Caleb büyük meşe ağacını inceledi, kaşlarını çatarak uzun bir nefes verdi ve pusulayı *tekrar* kaldırdı. "Yvonne kuzeydoğuya gitmemizi söyledi..." diye mırıldandı.

"Kabul et, kaybolduk."

" 'Dolaşan herkes kaybolmuş değildir,'" diyor dalgın dalgın, pusulanın çalışıp çalışmadığını kontrol eder gibi aniden sağa dönerek.

"Bu çok güzel, usta Tolkien, ama *biz* kesinlikle kaybolduk."

Kocam bana şimdiye kadar gördüğüm en gururlu gülümsemeyi atıyor. "Bu aptal şey bozuk," diye fısıldıyor ve tekrar topukları üzerinde dönüyor. "Kuzeyi gösteriyor."

"Artık İncil'de yazan kadar uzun bir süredir yürüyoruz..." Caleb pusulayı avucuna vurmaya başlayıp tüm gücüyle ona bakarken, çoğunlukla kendime şikayet ediyorum.

tüm gücüyle ona bakarak. "Kırk gün kırk gece..." diye ekliyorum ve sanki bayılmak üzereymişçesine büyük bir kayanın üzerine düşüyorum. "Ormanlarda yabancı adamları takip etmemem konusunda uyarıldım ama dinlemedim." Caleb pusulanın arkasını açmak için bir şey arıyor gibi görünüyor. Sanki yakınlarda bir taşın veya yaprağın altında bir tornavida olacakmış gibi. "Gün ışığı azalıyor."

"Otuz dakika bile olmadı," diye cevapladı Caleb kuru bir sesle.

Demek beni duyabiliyor. "Otuz dakikada *çok şey* yapabilirdik." Bu onun dikkatini çekiyor... ya da en azından yarısını. "Sabır, bebeğim," diyor alaycı bir sesle. "*Tam olarak* ne arıyoruz?"

"Bir şelale."

Tamam, bir şelale güzel olurdu... Kabul ediyorum. Kendime karşı, tabii.

"Aynen. Bu yüzden bu aptal şeyi çalıştırmaya çalışıyorum" diye homurdandı ve pusulayı salladı.

"Ben bir şey demedim," diye cevap verdim.

Bana baktığında, sıcak betondan yükselen buhar gibi kendini beğenmişlik yayılıyor. "On seferin dokuzunda, hiçbir şey söylemeyerek *çok* daha fazlasını söylüyorsun," diyor çarpık ağzıyla.

O ağzın çok daha iyi kullanım alanları olduğunu düşünebiliyorum.

"Sen beni tanıımıyorsun," diye alaycı bir şekilde tartıştım, gözlerindeki *bakışın* etkisiyle boğazımı yuttum. O bakış, eğer böyle davranmaya devam edersem cezalandırılacağımı söylüyordu. Bu bekleme *tam olarak* aklımdaki ceza değildi, ama onun taktiklerini eleştirecek kimim ben? Şaka yapıyorum, eleştirmek çok hoşuma gidiyor ve bu açıkça sınırları zorlama ve aptallık. "Şimdi sus ve beni istediğim yere götür, yoksa çıldırıyorum." Kayaya uzanıp, başımı kolumla destekleyerek ona doğru döndüm.

"Çalışıyorum..." diyor, gözleri çıplak tenimin her santimetresini keserken, pusulanın şeffaf kapağını açıp altındaki aleti ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kapatıyorum, son beş gündür alıştığım gibi doğanın sesini dinliyorum, güneşin ışığının rahatlatıcı sıcaklığıyla vücudumu kaplamasına izin veriyorum.

Eğer sevişmeyeceksem, en azından bronzlaşayım bari.

Ama bir dakika sonra, belki daha da kısa bir süre sonra, pes ediyorum. "Biliyor musun, *burası* gayet iyi." Gözlerimi açıp, belli ki küçük tamir evrenine geri dönmüş olan kocama bakıyorum. "Ya da, herhangi bir yer..." diyorum, ters yöne dönerek. "Aslında, o ağaç oldukça mahrem bir yer."

"Sanırım bozuk," diyor, elindeki pusulaya bakarak, sonra onu şortunun cebine tikiştiriyor.

Evet, tatlım, bunu ben de söyleyebilirdim. Dirseklerimin üzerine yaslanarak, işi kendi ellerime almaya karar verdim. Ve *işten* kastım Caleb.

"Sanırım yeni bir plan yapma zamanı geldi," diyorum, oturup ayaklarımın yere basması için vücudumu döndürüp, tek bir niyetle ona doğru yürüyorum. Bu niyetimi, abartılı kalça hareketlerim ve şeytani bir gülümsemeyle kolayca belli ediyorum. "Karını bir ağaca dayamak ister misin?" Tişörtünü elimle kavrayıp yüzünü kendime yaklaştırıyorum.

"Su istemiştin..." Dudakları dudaklarıma zar zor değiyor ama omurgamdan bir titreme geçiyor. Bilinçli bir düşünce olmadan kendimi ona ulaşmaya çalışırken buluyorum, vücudum izinsizce onu arıyor. "Böyle daha romantik," diyor, alnını alnıma bastırarak.

"Ya romantik istemediğimi söylersem?"

"Ne istiyorsun?" diye sorar, burnunun ucuyla kaşımı takip ederek saç çizgimi bulmaya çalışırken benimle oynar. Yüzünü boynuma gömer, boğazından çıkan düşük bir homurtuyla beni içine çeker.

Kamp ateşi, diye düşünüyorum. Onun kriptoniti.

"Dürüst olmak gerekirse..." diye kuru bir şekilde fısıldadım, "Bu noktada kirliliği bir kenarındaki moteli bile tercih ederim, aşkım."

"Seksi." Yanağıma bir kahkaha atarak, çenesini benimkine doğru iterek ağzımı kendininkine doğru çevirir.

"Biliyorsun," derim, sola eğilerek öpücüğünü kıl payı kaçıtırırım. "Ama önce bu patikadan çıkmalıyız..." Yosun ve kayalarla kaplı bir uçurumun kenarına yaslanmış büyük bir ağacın arkasındaki açıklığa bakarım. "Tabii birdenbire röntgencilik yapmaya meraklı değilsen."

Caleb tişörtümün askısını tutup beni göğsüne çekince keskin bir nefes alıyorum. Tutuşunu sıkılaştırırken parmak eklemleri köprücük kemiğime basıyor. Benim istem dışı nefes almama tepki olarak çıkardığı kahkaha düşük ve cildime ağır bir şekilde düşüyor. Ona doğru gözlerimi kırparken tüylerim diken diken oluyor ve gözlerinin arkasında beni yere sabitleyen aynı ağırlıkta bir sıcaklık hissediyorum.

"Sanırım sen teşhircilik demek istedin... ve *hayır*, değilim. Şu anda hissettiğim şeyin ne olduğuna inan bana" — diğer eli kalçama kayar, parmakları sanki etime gömmek için kendini zor tutuyormuş gibi bükülür — "diyelim ki paylaşmak istemiyorum."

Gergin bir şekilde kıkırdarak yavaşça geriye doğru yürümeye başladım, elini gömleğimin askısına dolayarak onu bir tasma gibi tutarak onu açıklığa doğru yönlendirdim. Daha önce uzandığım kayaya kadar ilerledik, sonra ayağımın arkası bir ağaç köküne takıldı ve neredeyse geriye düşüyordum. Caleb gömleğimden tutarak beni yakaladı ve diğer kolunu hızla belime doladı. "Dikkatli ol," diye fısıldadı, ateşli bakışları bir anlığına kaydı ve yerine alaycı bir gülümseme yerleşti.

Sanki beni balo salonunda dansa kaldırmak üzereymiş gibi kollarında asılı duruyorum, terli ve *her* türlü rahatsızlık içinde, ama tek yapabildiğim yine tedirgin, kız gibi bir kıkırdama. Keşke bedenimden çıkıp kendimi fiziksel olarak sarsabilsem. Kendi kütüphanemi kuracak kadar romantik kitap okudum, ama tüm o zekice espriler, hazır cevaplar ve "neden beni öpmüyorsun" cümleleri aklıma gelmiyor.

"Ben..." Caleb, gözlerini bana ciddiyetle dikmiş, beni değerli bir şey gibi kucaklayarak diyor. "Sen..." Kendini hafifçe sallıyor, burnu hafifçe genişliyor, sanki kendini toparlamaya çalışıyor. "Seni çok seviyorum." Sözler fısıltıyla söyleniyor ama yumuşak olmaktan uzak. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyor, göğsü sanki nefes alamıyormuş gibi yükseliyor.

Caleb o kadar hızlı hareket ediyor ki, gözlerimi kırpıyorum ve neredeyse kaçıyorum.

Ben kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem için düzeldiği anda, anında eğilip beni kaldırıyor, bacaklarımı sırtına dolayarak ağırlığımı uyluklarımın arkasından tutarak destekliyor. Sonunda dudaklarımız çarpışıyor.

Öpücüğümüz resmen şiddetli. Dişlerimizi birbirine geçiriyoruz, dillerimiz savaşıyor ve nefes nefese kalıyoruz. Caleb eğiliyor, beni bacaklarında dengede tutarken tutuşunu yeniden ayarlıyor. Avuç içleri kalçalarımı buluyor ve *neredeyse* acıtacak kadar sıkıyor, başparmakları şortumun kumaşını çekerek geçici bir tanga yapıyor.

"Ve... bunlar için de siktir git," diyor, çeneme dişlerini göstererek bizi meşe ağacının karanlık gölgesine doğru yürürken. "Bunları başkalarının önünde giydiğin için bile seni şaplamalıyım. Bunlar şort sayılır mı ki?"

"Çok mu sahiplensin?" diye alay ediyorum, o boğazımın yanına öpücükler yağdırırken, her emişinde ve derimi ağzına çekişinde ritimle kalçamı avuçlayarak. Tanrım... her yerime iz bırakacak. Ve ben de bunu istiyorum.

"Geçen gün kavga ettikten sonra," diyor, dudaklarını omzuma bastırarak, "seni kaybetmekten o kadar korktum ki, başka birinin sana *sahip olduğunu* hayal ederek tüm bu korkunç senaryoları kafamda canlandırıdım." Sırtım

ağaç gövdesine çarptı, o sesi yıllarca rüyalarımda duyacağımı düşündüm. "Bu beni biraz delirtiyor..."

"Çıldırıyor," diye cevaplıyorum, gözlerindeki hafif çılgın bakışa hayranlıkla.

Alnı omzuma düşüyor, omuzları ağır nefeslerle yükseliyor. "Üzgünüm..." diye mırıldanıyor.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde, saçlarının arkasını çekip parmaklarımı buklelerine sokuyorum. "Hoşuma gidiyor..." Gözlerimiz buluşurken fısıldıyorum. Bir an için, evrende Caleb'in aç, tarçın rengi gözleri ve benim gözlerimden başka hiçbir şey yok. "Beni senin yap," diyorum ona.

Bunun üzerine dudakları tekrar dudaklarıma bulur. Öpücüğü güçlü ve ateşli, ama metal üzerine çalışan bir lehim lambası gibi yoğun ve hassastır. Parmak uçları kıçımın kıvrımlarını arar, kalçalarının hareketine uyumlu bir ritimle yayılır ve yoğurur, sırtım ağacın kabuğuna sürtünürken boğazımdan istem dışı inlemeler çıkar. Ellerim saçlarında yumruk yapar, boynunu okşar, omuzlarını ve ulaşabildiğim her yerini kavrar ve *tanrım*, sanki sarhoş oluyorum. Sanki dilinin her dokunuşu bir yudum şarap ya da likörden çok daha iyi bir şey gibi.

"Daha fazla istiyorum," diyorum ateşli öpücükler arasında. "Beni indir."

Sanki bunu yapmaktansa ölmeyi tercih edermişçesine inliyor. Sanki herhangi bir değişiklik bizi bu mükemmel anı geride bırakmaya zorlayacakmış gibi. Ama ikimiz için en iyisinin ne olduğunu biliyorum. Giysilerimizin çıkmasını istiyorum, hayır, *çıkması gerekiyor*. En azından bir kısmının. İstedikimi alabilmek için yeterli olacak kadar.

"Beni indir dedim," emrediyorum, elim çenesini sıkıca kavırıyor.

Sakalını avucumun içinden kaydırarak yavaşça tutuşumdan kurtulur ve bir adım geri çekilir, kalçalarını ağaçtan ayırır. Sanki aramıza bir silah düşmüş gibi ellerini kaldırarak geri çekilir. Ya da belki de silah olan benim.

Tank topumun kenarına uzanıp onu çektim ve altında giydiğim sade beyaz sütyenim ortaya çıktı. Caleb, sırtı pürüzlü uçurumun kenarına değene kadar geri çekilmeye devam etti. Elleri duvarı yoklarken gözleri bana sabitlenmiş haldeydi ve sonunda oturmak için yeterince geniş bir çıkıntı buldu. Ona doğru yürüdüm, yürürken sütyenimi çıkardım.

Gölgeli gün ışığı altında, patikadan sapmış *herhangi* bir yürüyüşçünün geçebileceği bir yerde ona kendimi açığa çıkardığım için bir dalga gerginlik bekliyorum, ama ellerim sabit kalıyor. Ve bu beni daha da güvenle dolduruyor. Yatak odamızın mahremiyetinde bile, soyunmadan önce ışıkların kapalı olmasını isterim. Ama burada, açık havada olmak

açık havada olmak beni pervasızca canlı hissettiriyor. Tüm bu savunmasızlık, ter, kir ve topraklık. Caleb'in ifadesindeki o tartışılmaz arzuda, tüm güvensizliği ortadan kaldıran bir şey var.

Kendimi güzel hissediyorum. İstenildiğimi hissediyorum. Sevildiğimi hissediyorum. Onun tarafından çok görülümüş hissediyorum.

"Bebeğim," diyor Caleb, ben gömleğimi ve sütyenimi yakındaki bir ağaç kütüğüne koyarken elini çenemden aşağıya doğru kaydırıyor. Ona gülümsüyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?"

"Sanırım yapıyoruz," diyorum ve kucağına oturuyorum. İki büyük el sırtımın ortasını buluyor, genişçe açılmış ve saygıyla. Kalçalarını kaldırarak beni geriye doğru eğiyor ve sırtım kavislenirken beni kollarının arasına alıyor. Dudakları hızla göğüslerimi buluyor, dilini meme uçlarımda dolaştırırken cildime sözsüz övgüler fısıldıyor. Göğsümün çukurundan çenemin altına kadar yalıyor ve çok geçmeden tekrar öpüşmeye başlıyoruz — tıpkı hayvanlar gibi ama yine de bir şekilde nazik.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz. Sanki ortak odak noktamızı *hissedebiliyorum*. İkimiz de nasıl daha fazla kıyafet çıkaracağımızı hayal etmiyoruz. İkimiz de bir adım önde değiliz. Bu anın içindeyiz, *her* muhteşem saniyenin tadını çıkarıyoruz.

"Bana mı öyle geliyor yoksa..."

"Hayır, bu delice iyi," diyor Caleb, neredeyse acı bir kahkaha atarak, tam da benim düşüncemi tamamlıyor.

Kendimi ona sürtüyorum, daha fazla sürtünme için kalçalarımı çeviriyorum. *Daha fazla, daha fazla, daha fazla* diye haykırıyor vücudum.

"Her zaman öyleydi..." Caleb, elini boynumun dibine sıkıca sararak diyor. "Ama bu..." Elini orada sıkıca tutarken beni tekrar baş döndürücü bir öpücüğe çekiyor.

Evet, düşüncelerim de aynı, bedenim de aynı şeyi söylüyor. Ağzımı onunkinden çekiyorum ve bu hareket, düzensiz, heyecanlı bir iniltiyle karşılanıyor.

"Güven bana," diyorum, kucağından kalkıp ayağa kalkarak. Aşağıya bakıyorum, şortunun çizgileriyle belirginleşen sert hatlarını hayranlıkla izliyorum. Eğiliyorum, her iki elimi dizlerine koyuyorum ve dizlerimi açarak diz çöküyorum.

"Bebeğim," diye fısıldadı Caleb. Bu kelime, bir şekilde sevdiğim kocamanın iki yarısını da temsil ediyordu. Benim rahatım için endişelenen sevgi dolu partner ve beni öven şehvet dolu adam. "Dizlerin..." Yine, sanki iki yarısı kelimeler üzerinde hemfikir ama ses tonunda değilmiş gibi. "Siktir," diye fısıldadı, endişe ve sevinçle.

"Eminim sonra bandajlarsın," diyorum ve şortunun bağcığına uzanıyorum. Gevşek ucu çekip, gözlerimizi birbirinden ayırmadan düğümü çözüyorum.

"Evet, sikeceğim..." diyor ve ben şortunu uyluklarından aşağıya doğru hızla indirirken, alt kısmını kaldırarak bana yardım ediyor. Kocamın sertleşmiş ve arzuyla kızarmış penisi serbest kalınca, memnuniyetle sırtıyorum.

"Bunu özledim," diyorum, onu görünce dudaklarımı yalıyorum. Dizlerim sert, acımasız toprağa batarken onu ağzıma alıyorum, boğazımın en derinlerine kadar her santimini alıyorum. Onun etrafında inliyorum ve o da boğuk bir iniltiyle titriyor.

"Sarah," diye nefes nefese, bacaklarındaki kaslar avuçlarımda altında gerilirken aynı anda saçımı tutmak için hareket eder. At kuyruğumu yumruklar, ağzımın her hareketinde sıkıp gevşetir. "Bebeğim, yavaşla," diye yalvarır, ben dilimi ucunda dolandırıp dudaklarımı tekrar penisine indirirken. "Aman Tanrım," der, sesi gergin. "Sar... Durman lazım."

Alt tarafındaki sert damarı yalayıp, elimi penisinin dibine götürüp yumruk yapıyorum. "Neden?" diye soruyorum tatlı bir şekilde, ona gülümseyerek.

"Yukarı," diyor, çenesi gerilirken göğsü hızla inip kalkıyor.

"Eğleniyorum."

"Biliyorum, yakışıklı... Ama bir aydan fazla boşalmadım ve bir daha boşalacağım zaman, senin ağzında olmayacak." *Bir aydan fazla mı?*

"Cay..." Ona şüpheyle bakıyorum. "Kendine dokunmadın mı?" Bağış toplama etkinliğinde kavga ettiğimizden beri seks yapmadığımızı biliyordum ama o da yapmamıştı, değil mi?

"Denedim," diyor. Caleb yutkunurken boğazı geriliyor, gözleri penisiyle dudaklarım arasındaki mesafeyi ölçüyor. "Ama her seferinde kendi hayal gücüne güvenmek zorunda kaldığımda, senin ne kadar üzüldüğünü düşündüm ve... kendimi kaybettim."

"O gece duşta? Seni yakaladığımda?"

"Denedim, ama yapamadım... Bilmiyorum. Doğru gelmedi."

Başımı eğip dudaklarımı onun sertliğinin yanına yapıştırıyorum, nazık, alaycı öpücükler konduruyorum. "Seni seviyorum," diyorum ve ağzımı tekrar ona indiriyorum. O çılglık atıyor, eli yanağımda titriyor, sanki kontrolü ele geçirmek için ya da daha doğrusu kontrolünü tamamen kaybetmemek için mücadele ediyor gibi.

Ve bu beni daha da tahrik ediyor. Onu sınırın eşiğine getirip o çizginin tam olarak nerede olduğunu test etmeyi seviyorum. Dizlerimin üzerindeyken erkeğimin aklını çalma fırsatı bulduğum her anı seviyorum. Özellikle de bu *çok* kolay olduğunda.

Caleb ayağa kalkar ve beni kendinden uzaklaştırır. "Yeter artık, bebeğim." Eğilip yüzümü kendine doğru kaldırır. "Buraya gel." Bana yardım etmek için elini uzatır ve ben isteksizce elini tutarım. Ayağa kalktığımda, Caleb'in ateşli bakışları vücudumun aşağısına iner ve hızlı bir hareketle şortum kayalık zemine düşer.

Bilerek gülümserim, kocamanın ifadesinin değişmesini izlerim. Kapalı dudaklarının arkasından dişlerini yalar, kaşları neredeyse komik bir şekilde çatılır. "Ciddi olamazsın," diye azarlar.

"Burada çamaşır yıkayamayız." Gerçi temiz iç çamaşırımın olması, külotumun olmamasıyla hiçbir ilgisi yok. O *tamamen* onun için.

"Bütün gün o şortu çıplak aminla giydin..." Etrafımda dolanıyor, her hareketi kararlı. Omzuma bakıyorum, arkamda durduğunu görüyorum, gülümseyen dudaklarını yalıyor, elleri belimin kıvrımlarını buluyor, başparmakları kuyruk sokumuma bastırıyor. "Sen başka bir kadınsın."

"Sabırsız mısın?" diye soruyorum. "Çaresiz mi?"

"Çılgın," diye cevapladı. "Ellerini kayaların üzerine koy..."

Öne dönüp bir elimi kayalığın kenarına koyuyorum, sonra diğer elimi de, keskin taşlardan kaçınmaya çalışarak. Doğal olarak, bunu yapmak için öne eğiliyorum, onun uyluklarının kıcıma değdiğini hissedebileceğim kadar eğiliyorum. *Tanrım*, hiç bu kadar muhtaç olmamıştım. "Böyle mi?" diye soruyorum, ona yaslanmak için dönerek.

"Evet, mükemmel," diyor Caleb, omuz kemiğimin kanadına bir öpücük kondurarak. Kolu belimi sarıyor ve eli sol göğsümü buluyor, sonra sağ eliyle de aynısını yapıyor. Birkaç mutluluk dolu dakika boyunca göğüslerimle oynuyor, sıkıyor, çimdikliyor ve çekiştiriyor, aynı zamanda kalçama ve belime sikini sürüyor.

Onun için kendimi hazırlıyorum, önümdeki duvara tutunmaya çalışırken içimden küçük inlemeler ve inlemeler dökülüyor. Onun için duyduğum arzuyla kendimi ıslak hissediyorum, o arkamdan vücudunu bana dolarken, boynumun ve omuzlarımın arkasını öperken iç bacaklarımın içini kaplıyor. "Hazır mısın, bebeğim?" diye kulağımın arkasındaki hassas cilde fısıldadı.

"Evet," diye yalvarıyorum, nefes almaya çalışarak. "Lütfen."

Elini göğsümden indirip, parmak eklemlerinin arkasıyla karnımı okşayarak aşağı doğru iner. Amımı hızlıca okşadıktan sonra, bacaklarımın arasına uzanıp kendini tutar ve girişime sürtünür.

"Siktir," diye titreyerek, onun geniş ucunun içime bastırdığını hissettim.

"Tanrım, seni hissetmek," diyor Caleb ağır bir fısıltıyla. İçime giriyor ve elleri göğüslerimi bulup bir kez daha avuçlayarak beni şekillendirmeye başladığında gözlerim geriye dönüyor. Tamamen içime girdiğinde ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Sinir uçlarımın her biri, nabız noktamın her biri uyanmış ve farkında.

Caleb hareketsiz kalır, burnunu saç çizgimin dibine bastırırken omurgamın üstüne öpücükler kondurur. Ama kendime engel olamayıp ona karşı kıvranmaya başlarım.

Kollarını sıkıca bana doladı, bir eli göğsümü, diğeri ise karnımın alt kısmını sardı. "Kıpırdama, bebeğim."

"Sana ihtiyacım var," diye sızlanıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp ona doğru eğiliyorum. "Ve hemen kaybetmemeliyim."

Alt dudağımı ısııyorum, sonra gülümsemeye dönüşüyor. "Zamanını bilmeyi bilen olgun adam ne oldu?"

Tokat. Sorumu tam olarak bitirmeden Caleb'in kolu karnımdan gevşedi ve avucuyla sol kalçama dokundu.

"O," Caleb neredeyse kükrer gibi, içime girip çıkarken, "yoksunluk çekiyordu."

"Beni özledin," diyorum, gurur damarlarımdan akarken, onun kollarında kalçalarımı bir yandan diğer yana sallıyorum.

"Bebeğim, tek yaptığım bu amcığı özlemek." Elini avucunun içine alıp, iki parmağını klitorisimin etrafında kaydırıyor.

Yumuşakça gülüyorum, onun sert kollarında elimden geldiğince kalçalarımı ona doğru döndürüyorum. "O zaman al şunu."

Ve o da alıyor.

Caleb, durmak bilmeyen darbelerle, hızlanan kalp atışlarımla aynı ritimde arkamdan beni sikmeye başlar. Daha önce bizi saran doğanın rahatlatıcı sesleri, bambaşka bir şeye dönüşür. Kayalıkların kenarından yankılanan, derinin deriye çarpmasının kaba ritmi. Zevkin kakofonisinde, inlemeler, homurtular ve titrek nefeslerin korusu.

Bebek, siktir, evet, çok iyi, aralarımızdaki gergin havada söyleniyor. Daha sert, lanet olsun, oh, oh, oh, Caleb, ben defalarca boşalıırken hep birlikte söylüyorlar.

En iyi halimizde, milyon dolarlık manzaralı otellerin lüks yatak çarşaflarının üzerinde, şampanyadan sarhoş, gül yapraklı banyodan çıkmış, endorfinle başımız dönmüş ve yardımcı küçük titreşimli oyuncaklarla çevriliyken bile, Caleb benden hiç bu kadar çok orgazm almamıştı.

Kalplerimizi açtık, çirkinliklerimizi ortaya çıkardık ve birbirimizin karanlık taraflarını nazikçe kabul ettik. Ve *bu* bizim ödülümüz.

Caleb, hızını yavaşlatırken parmakları klitorisimde vahşice çalışıyor, nefesleri kesik kesik olurken kolu belimi sıkıca kavıyor. "Ben... ben geliyorum..." diye kekeliyor. "Yaklaştım." Eli, duvarın kayalık yüzeyinde benimkinin yanındaki boşluğu bulur ve ben, bulanık gözlerle, üzerimde ağırlığını desteklerken kolundaki tendonların gerilmesini izlerim.

Küçük parmağımı onun başparmağının üzerine geçiriyorum ve son orgazmımın geldiğini hissedince uzun, acı dolu bir çığlık atıyorum. "Benimle birlikte gel," diye yalvarıyorum. "Lütfen," diye inliyorum.

Bunun üzerine kocam inleyerek içime boşalır ve titreyerek "Evet" derken elini bacaklarımın arasından karnıma getirir ve beni kendine doğru çeker.

O bitirdikten sonra başımı geriye yaslayıp boynuna dayadım. Eli karnımdan kaydı, sonra iki eli nazikçe bileklerimi kavradı. Bileklerimi göğsümün önüne *X şeklinde* çaprazlayarak, sanki kendini sakinleştirircesine ve beni rahatlatırcesine bir şekilde kucakladı.

"Vay canına," diye fısıldadım, ona yaslanarak.

Caleb omzuma duyulmayacak bir şey fısıldadı, yanağını tenime bastırarak benden uzaklaşmak için eğildi. Tekrar geri gelip beni tamamen sardığında, kollarının içinde dönüp ona sarıldım, yüzümü göğsüne bastırdım.

Alnıma bir öpücük kondurarak, kalçamı avuçlayıp iki eliyle masaj yapar. Geriye eğilip ona gülümserim.

"Mutlu musun?" diye soruyorum.

"Kelimereler yetmez," diye cevaplar basitçe, yüzünde yorgun bir hayranlık ifadesi. "Seni böyle kollarımda tutmak. Seni hissetmek... etrafımda olduğunu hissetmek. Açık havada olmak. Sanırım öldüm. Sanırım cennet gerçek olabilir. Sanırım bu sensin."

"Bu, Paris'teki gecemizi bile geçebilir," diyorum şakacı bir şekilde, yanağına öpücük kondurup kollarından kurtulup gömleğimi ve sütyenimi bıraktığım ağaç kütüğüne doğru dönerek. "Siktir!" diye bağıyorum, kollarımı karate ustası gibi önüme uzatarak, kanepe minderinin insan vücuduna bürünmüş hali değil de.

Sütyenimin üstünde, sütyenimin kupasına *sarılmış* gibi duran, oldukça sapıkça bir sincap var.

Caleb gülmekten nefes alamıyor, yüzme şortunu giymek için uğraşıyor. "Demek bizi izliyorlardı." Nefes nefese gülerek zorla konuşuyor.

Yerdeki şortumu alıp üzerindeki kir ve çöpü silkeliyorum. "Lanet olası sapık!" Chippy sütyenimin askısını koklarken ona doğru atılmak için öfkeyle bağıyorum.

"Ona bu kadar sert davranma. Ben de yapabilseydim orada yaşırdım," diye alay ediyor Caleb, bir meşe palamudu alıp yeni arkadaşımızın yanına atıyor, o da kaçıyor. "Al," diyor.

"Kahramanım," diyorum kuru bir şekilde, attığım giysilerime doğru ilerlerken. "Çabuk memelerini sakla, Linwood," diyor, arkamdan bana yaklaşıp tişörtünü giyerken. "Yoksa kampa asla dönemeyiz." Ellerini karnıma koyuyor, başparmakları göğüslerimin altını okşuyor.

Onan uzaklaşıp, sütyenimi giyip kopçasını kapatırken şakacı bir şekilde ona bakıyorum. "İkimiz de bir tur daha yapamayacağımızı biliyoruz, *muhteşem çocuk*." Göğsüne hafifçe vurup tişörtümü giyerek patıkaya doğru yöneliyorum. "Şu şelaleyi bulmaya çalışalım. Gerçekten temizlenmem lazım."

"Beklemeye değdi, değil mi?" diye arkamdan seslendi. "Hadi," diye bağırdı, ben ondan uzaklaşmaya başlayınca. "İtiraf et!"

"Üzgünüm, duyamıyorum!" derim ve hızımı artırırım.

BİRAZ SONRA, kampımıza geri dönüyoruz. O sincapı ömür boyu korkutacak şekilde yaraladığımız yerden yaklaşık on dakika uzaklıkta şelaleyi bulduk. Kırık pusulayı attıktan ve beynim azgınlıktan biraz kurtulduktan sonra bulmak o kadar da zor olmadı.

"*Sadece* ayakkabılarımızla sevişmemiz garip, değil mi?"

"Ne?" diye soruyorum ve patıkada aniden duruyorum. Caleb, sanki tünel g r     varmış gibi yürümeye devam ediyor — kendi gölgesine doğru konuşurken artık yanında olmadığımı fark etmiyor.

Onun yanına yetişmek için koşarak yanına geliyorum ve cümlesinin ortasında onu yakalıyorum. "—ve harika olmadığı değil, harika olduğunu kabul ettik. Ama *sadece* ayakkabılarla yapmak garip, sence de öyle değil mi?"

Ona  a kın ve eğlenceli bir bakış attım, neden *saatler* sonra bu konuyu açtığını anlamadım. "Bunu unutmadığın için sevindim..." Alaycı ses tonumu saklamaya  alı madım, ama o düşüncelere dalmı , gözlerini ileriye dikmi  ve kaşlarını  atmı  haldeyken fark etmedi.

Ben ise, muhtemelen şimdiye kadar var olan en mükemmel gün batımı saatlerinde, yorgun ve seksten bitkin bedenlerimizi  elalenin altında yıkağığımızdan beri, *hiçbir*  ey d   nm yordum.

"Yani, tabii ki ayakkabılarımla da sevi tim, ama sadece *sadece* ayakkabılarla siki medim."

"Anlıyorum."

"Ama sanırım sen daha önce sadece ayakkabılarla sikildin." "Topuklu ayakkabılarla, evet."

"O zaman, hafif bir te hircilik unsuru vardı, ama ben mutlaka öyle olduğunu düşünmüyorum..."

Elimi uzatıp bileğini tutuyorum, gözlerine bakıp zihnini olmasa da sözlerini sakinle tirmek için onu yeterince uzun süre hareketsiz tutuyorum. " yi misin?" diye soruyorum. "*Gerçekten* d   nm yormu sun gibi görünüyorsun."  ekingen, yarı emin bir gülümseme sunuyor. "O güzel beynini sevmediğimden değil ama... ne yapmaya çalışıyor?"

" zg n m." Kendini sarsar. "Sanırım biraz önleyici performans kaygısı yaşıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Gömleğinin kolundan bir parça orman toprağı alıp omzuna dokundum ve kalan kiri temizledim. Çenesini eğdi, çenesini bileğime dayadı ve dudakları nabzımın attığı noktaya değdi.

"*Her* seferinde bu kadar iyi hissetmeni istiyorum," diyor, sesi yumuşak, alçak ve utangaç.

"Ben de," diye alay ettim, ama gülmemeye dikkat ettim. "Neden bu kadar endi eleniyorsun, a kım?"

"Bu seferkiyi bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, böylece onu yeniden yaratabilirim."

Ah, benim tatlı adamım. Onu yanağından öpmek için ayağa kalkıyorum, bunu yapmak için ayak parmaklarımın ucuna basarken bir elimi boynunun arkasına koyuyorum. "Cay." Başımı sallayarak iç çekiyorum. "Her zaman iyidir."

İki parmağının arkasını öptüğüm yere koyar ve yumuşak, aşk dolu gözleri benimkilerle buluşur, batan güneşin ışığında kehribar rengi parlar. İlk kez değil ama yine de güçlü bir şekilde, koca konusunda ölçülemeyecek kadar şanslı olduğumu fark ederim. Çoğu kadından daha erken, beni deli gibi becerebilen, bunu yaparken her türlü müstehcen sözleri fısıldayan, tüm bu mekanizmanın içinde kaybolan -beyninin her olayı mantıklı hale getirip açıklamaya ihtiyaç duyan- ve sonra da yanağıma basit bir öpücükle kıpkırmızı olan bir adam buldum.

Bu ikilik, muhtemelen onun en büyük gücü ve benim çok uzun zamandır gözden kaçırdığım bir şey.

"Belki de buradaki havadan dolayıdır," diyor omuzlarını silkiyor. "Bahsettiğin ormanın büyüü."

Gülümsemem titrer. "Bence seks, duygusal ve fiziksel olarak aynı frekansta olduğunda daha iyi oluyor... en azından bizim için. Ayrıca, bunun için beklemek zorunda kaldık," diye itiraf ediyorum isteksizce.

Yavaşça başını sallar, derin düşüncelere dalmış gibi görünür. Sonra, bir an sonra, utangaç, eğri bir gülümseme belirir ve yavaşça yüzünü kaplar. "O zaman teşekkürler Yvonne ve Helen," der kıkırdarak. "Bunu broşüre yazmalılar."

"Sen tam bir aptalsın," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum. "Seni seviyorum," diye ekliyorum ve parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçiriyorum. O da elimi tutup elinin arkasına bir öpücük konduruyor ve alnıma bir öpücük daha konduruyor.

"Ben de seni seviyorum," diye cevaplar ve yürümeye başlarız. Bir an sessizlikten sonra Caleb yine düşüncelerini paylaşır. "Buraya geldiğimizden beri kafamdan çıkaramadığım şarkı ne biliyor musun? Robin Hood'un çizgi filminden... 'Oo-De-Lally.'"

"Harika seçim... Asıl soru, ben mi Little John'um yoksa sen mi?" "Oh, ben kesinlikle John'um," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Sen her zaman 'Ana karakter.' Gözlerimi devirip, gülümsememi yere çevirerek yokuş yukarı yürümeye devam ediyoruz. Tepeye vardığımızda Caleb, az önce bahsettiğim tanıdık melodiyi ıslıkla çalmaya başlıyor.

Gökyüzüne bakıp bunun gerçek olamayacak kadar güzel olup olmadığını düşünürüm. Hayat bu kadar tatlı ve basit olabilir mi? Eve döndüğümüzde de böyle devam edebilir miyiz?

YİRMİ BİR

YENİDEN BAŞLANGIÇIN BEŞİNCİ GÜNÜ

YÜRÜYÜŞÜMÜZE PARLAK ve erken bir sabah başladık çünkü bu, şimdiye kadarki en uzun yürüyüşümüz olacak. Bir saatten az bir süre sonra, bu haftanın son kamp yerine varacağız. Bu hafta, bir haftadan çok daha uzun gibi geliyor. Önümüzdeki iki gece, yolculuğumuzun başladığı yerden çok uzak olmayan bir koruma alanında uyuyacağız. Ben, duş almayı çok istiyorum. Ayrıca oturarak işeyebilmeyi de *çok* istiyorum. Hayattaki küçük lüksler, bilirsiniz.

Caleb ile aramız hiç bu kadar iyi olmamıştı. Dün gece geç saatlere kadar oturup sohbet ettik, anılarımızı yad ettik ve her şey eskisi gibi çok doğal ve kolaydı. Yvonne ve Helen ile on yıllık planımızı gözden geçirdik ve eve dönüp hayatımızın yeni aşamasına başlamayı gerçekten çok istiyorum.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak daha güçlü hissediyorum. Sonunda Caleb ve benim aynı sayfada olduğumuzu düşünüyorum. Ve henüz bunu kimseyle paylaşmaya hazır olmasam da, annemin benimle gurur duyacağını düşünmeye başlıyorum. Bana verdiği hayatı, bana bahşedilen zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştığımı görebileceğini düşünüyorum.

Grubumuz yine ikiye bölündü. Tıpkı geçen seferki gibi. Yürüyüş arkadaşlarım Nina, Maggie, Helen ve Kieran.

"Sana bakmadan duramıyorum," diyor Nina, mükemmel dişlerini göstererek gülümsüyor. "Işıl ışıl parlıyorsun."

Elimi yüzüme koyarak sönmeyen gülümsememi saklıyorum. Doğru, sinir bozucu derecede iyi bir ruh halindeyim. "Durduramıyorum." Titrek bir kahkaha atıyorum. "Bu gece yatmadan önce alacağım duşu hayal ediyorum," diyorum, yarı ciddi yarı şakacı.

"Tabii, tabii," diyor Kieran, omzunu omzuma çarparak. "Hiç de dün Caleb'le gizlice kaçıp yaptığınız *kural ihlali* yüzünden değil."

"Ya da bu sabah," diye fısıldadım, gözlerimi Nina'nın yönüne çevirerek.

"Onlara şimdi söyleyebilir miyiz?" Maggie, omzunun üzerinden Kieran'a fısıltıyla sordu.

omzunun üzerinden fısıldayarak sorar. Bulduğu uzun bir dalı baston olarak kullanıyor ve önümüzde Helen'in yanında yürüyor.

"*Beni* koruyacak bir sopam yok," diyor Kieran dramatik bir şekilde. "Sen söyle!"

"Her yıl aynı şey..." Helen başını öne eğerek mırıldanır.

"Burada ne kaçırıyorum?" diye soruyorum, kayalık bir çıkıntıdan inip toprak yola geri adım atarken.

"İtiraf mı? İtaat kuralı yok," diyor Kieran. "Bu, Phil'in iki yıl önce Henry ve bana yaptığı bir tür şaka. Sonra biz de Jai'ye yaptık ve..." Jai'nin eski sevgilisinden bahsetmeden önce kendini durduruyor. "Ve şimdi siz içiniz..."

Ona hayretle bakıyorum, inanamayan bir kahkaha patlıyor içimden. "Seni küçük pislik!"

"Grup dinamiklerine inanıyorum, bu yüzden müdahale etmedim, ancak şunu belirtmek isterim ki kimse Yvonne ve bana bu konuda bir şey sormadı ve biz *de* yalan söylemedik," diyor Helen, omzunun üzerinden kısaca bakarak.

"Evet, evet, sanki komik olmadığını düşünüyormuşsun gibi," diyor

Maggie alaycı bir şekilde. "Komik olmadığını hiç söylemedim..."

"Benim de bir itirafım var," diyor Nina bana, şakacı bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Jai ikinci gün bana söyledi."

"Ve sen..."

"Sır saklamaya yemin ettim! Zaten siz *de* beklemediniz ki!"

"Yasak meyve her zaman daha tatlıdır," diyor Maggie, kaşlarını bana doğru oynatarak.

"Sizi hiç sevmediğimi biliyordum," diye şaka yapıyorum. "Caleb'e söylemek için sabırsızlanıyorum, kısa devre yapacak. Ve..." diye yavaşça söylüyorum, "Gelecek yıl yeni çiftlere yalan söyleme hakkını ben kullanacağım."

"İzin verildi. Bu bir geçiş ritüeli," diyor Kieran.

"Affet beni," diye fısıldadı Nina, büyük gözleri beni çizgi filmdeki bir geyik gibi içine çekiyordu.

"Ben..." Helen'in telsizinin sireni çalar ve sözümü keser. Araba alarmı gibi ritmik, tiz bir ses çıkar. Helen sırt çantasını çıkarıp çantasının derinliklerinde bulana kadar ses devam eder. "Haydi ama!" diye bağırırım, geri çekilirken. "Bu kadar yüksek sesli olmak zorunda mı?"

"Muhtemelen kampta olmuşlardır, değil mi?" Nina kulaklarını kapatarak diyor. "Belki yemek siparişlerimiz için arıyorlar."

"Tekrar soruyorum, kampta market olduğunu *kesin olarak* biliyor muyuz?" diyorum. "Yoksa bu sadece hayal mi?"

"Yok ve oraya çoktan varmış olmaları imkansız," diyor Kieran, saatine bakarak bize doğru yürürken. "Muhtemelen elli dakika daha yolumuz var ve onlar bizden otuz dakika öndeler."

"Belki hızlı yürüdüler..." diyor Nina, sesini alçaltarak. Hepimiz Maggie ve Helen'e dönerek, onlar da endişeli bakışlar atarak walkie-talkie'ye yaklaşıyor. Helen kulaklık fişini takıyor ve sonra sadece ağaçların arasından esen rüzgârın ve Nina'nın ağırlığını değiştirirken botlarının altında ezilen toprağın sesi duyuluyor.

İçimde bir şey kıvrılıyor ama onu bastırıyorum, çantamı kaldırıp ağırlığımı öne veriyorum ve önümdeki iki kadınla aramdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Ne oldu?" diye Maggie'ye dudaklarımla soruyorum. Yutkunuyor, sonra uzanıp kolumu sıkıyor. Elini uzattığında benim de elimi tutuyorum. "Maggie, ne oldu?" diye bu sefer yüksek sesle soruyorum.

Helen parmağını kaldırarak beklememi işaret ediyor ve dinlemeye devam ediyor, yüzünde yoğun bir ifade var.

"Ne duydun?" diye fısıldadım, göğsümde endişe hissetmeye başladım, korku dolu ifadeler ve ağır sessizlik her saniye daha da artarken bunu görmezden gelmek zorlaşıyordu. Nina ve Kieran dikkatlice yaklaşarak Helen'in etrafındaki çemberi tamamladılar.

"Ben... ben..." Maggie kekeliyor, sonra dudaklarını ovuşturuyor. "Sadece 'kaza' ve 'ambulans' kelimelerini duydum ve..."

"Bilinci var mı?" diye sorar Helen, hepimizi bir kez daha susturarak.

Kalbim durur ve gözlerim anında Nina'ninkini arar ve bulur. Onun Jai olmasını istemediği kadar ben de Caleb olmasını istemiyorum ve ifadelerimiz de bunu gösteriyor. Kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum ve fark ediyorum ki

hepimizin aynı sorunla boğuştuğumuzu fark ettim. Kieran Henry'nin başına gelmesini istemiyordu, Maggie de Phil için aynı şeyi düşünüyordu. Ama onlardan biri. Bizim erkeklerimizden biri. Grubumuzdan biri.

En azından Libby değil.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor Maggie, Nina'nın elini tutmaya çalışıyor, Nina da Kieran'ın elini tutmaya çalışıyor ama Kieran başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Burada öylece durmamalıyız," der, yüzünü eliyle ovuşturarak tedirgin ve gergin bir şekilde. "En azından yetişmeye çalışmalıyız..."

"Ben söylerim. Tamam. Tamam."

Kieran, hem anladığım *hem de* kızdığım bir rahatlama nefesini verir.

Maggie'nin elini daha sıkı tutuyorum. Büyük olasılıkla, o Phil'dir.

O daha yaşlı. Basit bir burkulma ya da küçük bir düşme olabilir ya da...

Helen telsizi indirip kemerine takar ve doğrudan bana döner.

Siktir.

"Hayır," diye fısıldayarak başımı salladım. "Hayır," diye tekrarladım, korku içime işleyip görüşümü bulanıklaştırdı.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle, yüzünde "*Şu anda kendini kaybedemezsin*" diyen bir ifadeyle. "Bir kaza oldu. Libby bir yaya köprüsünden düştü ve Caleb onu kurtarmak için atladı. Libby'yi çıkardıktan sonra kayıp kafasını çarptı. Jai ve Henry onu çıkarmayı başardılar ama bir iki dakika bilincini kaybetti. Şu anda uyanık ama sersemlemiş durumda ve kafasında bir yara var. Yvonne acil servisi aradı ve bizi aramadan önce ambulans göndermişler, bu yüzden Caleb'le birlikte ambulansa yetişmek için acele etmeliyiz."

"Ambulans," diye tekrar ediyorum, mide bulantısı boğazıma yükselirken başımı sallıyorum. Maggie'nin elini bırakıp avucumu boynuma götürüyorum, parmak uçlarımda kalp atışlarımda çarpıntısını hissediyorum. Sanki güçlü bir rüzgar beni derimden ve kemiklerimden koparıp bulutlara uçuracakmış gibi, kendimi bedenimin dışına çıkmış gibi hissediyorum.

Helen sırt çantasının fermuarını kapatıp sırtına takar ve göğsüne sabitlerken bana döner. "*Şu anda uyanık ve konuşuyor...*" Beni sakinleştirmek için söylüyor ama Helen'in *her* hali tedirgin görünüyor.

"Eminim iyidir," diyor Nina sessizce.

Ben hevesle başımı sallayarak, bunun doğru olmasını ne kadar çok *istediğimi* belli ediyorum. Hepimiz gün boyunca hiç olmadığı kadar hızlı yürümeye başlıyoruz. Nina benim yanımda kalıyor

, Maggie ve Kieran geride kalırken Helen önde yürüyor.

Sessizce ve aceleyle ilerliyoruz. Zihnimi bir sonraki adıma, ufka, botlarımın içindeki ayaklarımdaki su toplama hissine odaklıyorum. Varsayımsal bir acıyla yüzleşmek yerine, somut ve yenilebilir bir acıyla yüzleşmeyi tercih ediyorum. Düşüncelerimle savaşıyorum, en kötü senaryoya kaydıklarında her seferinde kendimi yeniden odaklanıyorum. Her adımda tüm düşüncelerimi uzaklaştırıyorum ve kendimi çelik bir kapının arkasına kilitliyorum.

Ona ulaşmam lazım, boşalmış zihnimin duvarlarında yankılanmasına izin verdiğim tek şey bu. *Ona ulaşmam lazım, ona ulaşmam lazım, ona ulaşmam lazım.*

Sonunda Jai'yi, yaklaşan bir yokuşun dibinde dururken görüyorum. Bizim grubumuzun yaklaştığını fark edene kadar daireler çizerek ileri geri yürüyor, sonra yolun ortasında bizimle buluşmak için hareket ediyor.

"Hemen ilerideyiz." Bize onu takip etmemizi işaret ediyor ve biz de öyle yapıyoruz. "Yvonne beni gönderdi çünkü yolun biraz uzağında."

"Yolu neden terk ettiniz?" Helen, sesinde duyulabilir bir rahatsızlıkla sorar.

Jai yutkunur ve Nina'ya bakar. "Sadece kısa bir sapma olacaktı. Libby köprüyü gördü ve..."

"Poohsticks," Helen yumuşak bir sesle sözünü keser. Boynunu gererek iç çeker. "Tabii ya."

"Ne? O ne?" diye sorar Nina.

"Winnie-the-Pooh kitaplarındaki aptalca bir oyun. Virginia'nın annesi onunla oynardı. Köprüden aşağıya suya çubuklar atarsın ve hangisinin diğer tarafa önce çıkacağını görürsün."

"Caleb onunla gitmeyi teklif etti," diye açıklıyor Jai. "Köprünün tehlikeli görüldüğünü söyledim ama..." Bana dönüyor, gözlerinde suçluluk dolu. "Kırılacağını düşünmemiştim. Libby düştüğünde Caleb hemen atladı. Yemin ederim, Clark Kent ya da onun gibi bir şey."

Yoğun ağaçlar ve çalıların arasından diğer grubun bir kısmını görüyorum. Büyük bir meşe ağacının kökünde Yvonne, Libby'yi kucasına almış, ona sıkıca sarılmış oturuyor. Onlardan çok uzak olmayan bir yerde Caleb nehir kıyısında uzanmış, Henry ise onun yanında diz çökmüş.

"Ver, ben alayım." Jai çantamı alıp omuzlarımdan indiriyor. Sırtımdaki yük kalkar kalkmaz, koşarak yolun geri kalanını koşuyorum.

"O burada," Henry'nin sesini duyuyorum. Caleb'in yanına dizlerimin üzerine çökerek yaklaşırken göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Merhaba, bebeğim." Caleb'in sesi yavaş ve fısıltıdan biraz daha yüksek. Gözleri neredeyse tamamen kapalı ama titriyor.

Her yer kan içinde. Caleb'in alnında kan var. Sakalına sızmış. Boynunun yanından aşağı akmış. Başının altındaki yaprakların ve geçici yastık olarak kullanılan kıvrılmış süveterin üzerine de biraz kan bulaşmış. Çoğu kurumuş ama kulağının üstündeki kesik hala parlak kırmızı ve ıslak.

Gözlerimi kırpmaya zorladım, derin bir nefes aldım ve kahvaltımı kusma dürtüsüyle mücadele ettim. Botlarına kadar vücudunun geri kalanını yavaşça taradım. Başka bir yarası yok gibi görünüyordu. Ama giysilerinin hala ıslak olduğunu ve ayaklarının yanında bir yığın kullanılmış mendil, gazlı bez ve kanlı kağıt mendil olduğunu fark ettim. Kusmamak için kendimi zor tuttum.

"Bebeğim?"

"Buradayım," diyorum, koluna dokunmak için uzanıp iki elimle pazılarını sıkıyorum. "İyi misin?"

"Sanırım," diyor zayıf bir sesle. "Başım dönüyor... Hareket etmemem söylendi."

"O konuda benimle tartıştı," diyor Henry, Caleb'in yarasına bakmak için yaklaşırken. "İlk yardımda öğrendiğim ilk şey, başından yaralanmış birini asla hareket ettirmemektir. Oldukça hırpalanmış... Kesinlikle dikiş atılması gerekecek."

"Neren acıyor, Cay?" diye sordum.

"Başım," diye cevapladı, dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, "ve gururum."

"Hey. Gurur duymalısın," diyorum, midem dalgalar halinde bulanırken nefesimi düzenlemeye çalışarak. "Jai'nin sana Clark Kent dediğini duydum."

"Libby düştü," diyor ve öksürerek konuşuyor. Acıdan inleyince yüzümü buruşturuyorum, o da acıyla mücadele ederken gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Biliyorum, canım. Sorun yok. Ona yardım ettin. O şimdi iyi," diyorum, omzumun üzerinden Libby ve Yvonne'ye bakarak, Helen'ı kucakladıklarını görüyorum.

"Geziyi mahvettiğim için üzgünüm," diyor Caleb, gözleri kapanırken sesi yavaşlıyor.

"Uyanık kal dostum." Henry göğsüne iki kez vurur. "Hadi, birkaç dakika daha."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin," diyorum kararlı bir şekilde, kolunu bir kez daha sıkarak.

"Onunla konuşmaya devam et," diyor Henry bana. "Hemen dönerim."

"Nasıl?" diye soruyorum, çaresiz hissederek. "Ona sorular sor."

Caleb'e bakıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve korkudan düzgün düşünemiyorum. "Son zamanlarda iyi bir film izledin mi?" Yanağımdan bir damla gözyaşı düşerken yumuşakça gülümsüyorum, sonra bir damla daha, bir damla daha. Gözyaşları akmaya başlayınca, iki elimi ondan çekmek istemediğim için çenemi omzuma siliyorum. "Cay?" Diye hıçkırıyorum.

"Ağlıyor musun, bebeğim?" Caleb gözlerini zayıf bir şekilde açar. "Ağlama."

"Ben iyiyim." Kendimi sarsarım. Gözlerini açık ve bana bakmasını sağlamalıyım. "Henry ile konuşabildin mi? İşin hakkında?"

"Evet..."

"İyi," derim, başparmağımla yanağını okşayarak. "Kendini iyi hissediyor musun? Yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Mm-hmm."

Bir elimi göğsüne götürüp Henry'nin yaptığı gibi okşuyorum. "Uyanık kalmalısın, aşkım. Lütfen."

"Acıyor," diye inliyor. Kalbim parçalanıyor ve gözyaşlarım daha hızlı akmaya başlıyor.

"Biliyorum." Elimini yüzüne götürüp avuçlarımla yüzünü kavrarım.

"Biliyorum acı veriyor. O köprüyü parçalamamı ister misin? Yaparım. Sen söyle yeter."

"Taş," diye cevaplar.

"Tamam, sağlık görevlileri gelir gelmez o kayayı parçalarım."

"İyi," diyor yorgun bir gülümsemeyle. "Onurum için savaş."

"Yapacağım," dedim, elimi çenesinin üzerinde gezdirerek. "Yaralandığın için çok üzgünüm. Bu adil değil."

"Senin suçun değil." Sesi daha sakın ama yine de aynı

derecede alçak. "Seni buraya ben sürükledim."

Onaylamadığını gösteren bir homurtu çıkar. "Buna ihtiyacımız vardı."

"Eski bir deyiş var ya? Kafana bir delik açmak gibi mi ihtiyacın vardı?" "Evet, ama bu durum için geçerli değil."

"Kafa travması geçirdikten birkaç dakika sonra 'uygun' kelimesini kullanacak tek kişi sensin." Gözyaşlarımı bir kez daha omzuma siliyorum. Adrenalinle karışan endişe, onun iyi görüldüğü için duyduğum rahatlama ya da olabileceklerden duyduğum korku mu bilmiyorum, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözyaşlarım durmak bilmiyor.

"Belki bir tane daha havalı yara izi olur."

Kırık bir kahkaha çıkarırken burnumu çekiyorum. "Belki," diye fısıldıyorum. "Hey, Caleb," diyor Kieran, Henry ile birlikte yaklaşırken. "Gözlerine bakabilir miyim?" diye soruyor, Caleb'in başının yanına diz çökerek. "Eskiden rugby oynardım ve beyin sarsıntısını fark etmede oldukça iyiyimdir."

"Tabii," diye mırıldanır Caleb.

Gözleri neredeyse tamamen kapalıyken içim endişeyle doluyor. "Gözlerini biraz daha açabilir misin?"

Caleb gözlerini açmaya çalışırken hepimiz bekliyoruz.

Kieran bana bakmıyor. "Merak etme dostum... Profesyonellere bırakalım," diyor. Kieran ve Henry'nin endişeli bakışlarını görünce paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

"Uyanık kal, Cay," diye tekrar hatırlatıyorum, onun uykuya daldığını fark edince. "Mhm."

Göğsünün inip kalkışını izlerken, her güçlü nefes alışında korkumun azaldığını hissediyorum. "Ne kadar sürer?" diye soruyorum Henry'ye.

"Her an gelebilirler," diye cevapladı.

Caleb elini yerden kaldırıp bükülmüş dizimin üzerine koyar. "Sar?"

"Evet?" Yaklaşp kalçamı onun karnına yaslarım. "Seni seviyorum," der, derin bir nefes alarak.

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Seni çok seviyorum ve Libby'nin peşinden atladığın için çok cesurdun. Doğru şeyi yaparken yaralandığın için üzgünüm... Ama iyisin," diyorum ona. Ya da belki de kendime söylüyorum. "İyi olacaksın."

"Sen de aynısını yapardın," diyor, gözleri tamamen kapanmadan önce.

"Hayır, aşkım, uyan... Cay? Cay, hadi." O da mırıldanarak cevap veriyor.

"Geldiler," diyor Kieran, omzuma dokunarak. Yukarı bakıyorum ve Phil'in dört kişilik bir sağlık ekibini yönlendirdiğini görüyorum. Sedye ve tıbbi malzeme çantaları taşıyorlar.

"Hey," diyorum, Caleb'i daha sıkı tutarak, "sağlık görevlileri geldi. Size bakmaları için biraz yer açayım, tamam mı?"

"Hayır," diye körü körüne bana uzanır. "Gitme," der, sesi kısık ve boğuktur.

"Buradayım," diyorum ve ayağa kalkıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sağlık görevlileri Caleb'i muayene etmeye başlarken, ona olabildiğince yakın duruyorum. Henry onların sorularını yanıtlarken, Nina yanıma gelip kolunu koluma dolayarak beni sabit tutuyor.

Muhtemelen on dakika kadar süren ama bir ömür gibi *gelen* bir süreden sonra, sağlık görevlileri Caleb'i dikkatlice sedyeye yatırır. Hızla ve hassasiyetle uyum içinde çalışırlar. İçlerinden biri ekipmanlarını toplamaya başlarken, diğer ikisi Caleb'i sedyeye bağlar ve kemerlerini sıkılaştırır. Dört adamdan sonuncusu bana doğru gelir. "Gidebiliriz, hanımefendi."

Başımı sallayarak gözyaşlarımı silerim. "Tamam."

"Arabanızı biz götürürüz," diyor Henry, yanıma yaklaşıyor. "Eşyalarınızı bize bırakabilirsiniz."

"Teşekkürler." Ona sarılırım. "Arabanın anahtarları Caleb'in çantasında."

"Al şunu," diyor Helen, iki sağlık görevlisi Caleb'in vücudundaki kayışları bir kez daha kontrol ederken bana doğru aceleyle yaklaşıyor. Bana bir telefon uzatıyor. "Henry seni sonra bulabilirsin."

Basit bir kapaklı telefonu sıkıca tutup başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Sarah," diyor Yvonne, Libby'yi sıkıca yanına alıp bana doğru yürürken. "Biz..." Sesi titreyerek, duygulardan sarsılarak sözünü kesiyor. "Ona bizim için teşekkür et," diyor yumuşak bir sesle.

"Her şey hazır," diyor arkamdaki sağlık görevlisi. Caleb'i kaldırmak için düzenli bir şekilde hareket ediyorlar.

"İyi misin?" diye soruyorum

Libby'ye sessizce. O da başını sallıyor.

Gülümsüyorum, gözyaşları hala yanaklarımdan akıyor.

"İyi." "Üzgünüm," diye ekliyor.

"Bir, iki, üç, kaldır..." Sağlık ekibi hep bir ağızdan söylüyor.

Duygular boğazımı tıkıyor ama ona gülümsemek için kendimi zorluyorum. "Özür dileme, sen yanlış bir şey yapmadın. İyi olduğuna sevindim," diyorum ve dönüp sağlık görevlilerinin ardından ormandan çıkıyorum.

YİRMİ İKİ

AMBULANS YOLCULUĞU, geri kalan yolu yürümemiz için harcadığımız zamana kıyasla kısa sürdü. Ekip, sedyeyi yere indirmek ve taşıyıcıları değiştirmek için birkaç kez durmak zorunda kaldı. Caleb'i yere indirip tekrar kaldırdıkları her seferinde nefesimi tuttum. Ama yavaş inişimiz Henry ve Kieran'a önden gidip arabalarımızı bıraktığımız motele dönmeleri için zaman kazandırdı.

Bizden kısa bir süre sonra hastaneye vardılar, Henry bizim arabamızda, Kieran ise onların arabasıyla arkamızdan geliyordu. Onlara Helen'in telefonunu verdim, karşılığında bana arabanın anahtarlarını, Caleb'in kanlı gözlüklerini ve bir kucak dolusu sevgi verdiler. İlk yaptığım şey, eldiven kutusundan telefonumu çıkarıp Win'i aramak oldu. Bekleme odasına geri dönmeme yardım edip hemşirelerin beni nerede bulacağını söyledikten sonra kısa bir süre sonra ayrıldılar.

Kanı görmekten nefret ederim. Her zaman nefret ettim. Ama *Caleb'in* kanını görmek? Bunu ifade edecek yeterince güçlü bir kelime yok. Nefret etmek, tiksirmek, iğrenmek, tiksirmek... Başka ne kelimeler var? *Hadi beyin, kelimeleri düşün.* Listele. Eş anlamlılar. *Her şey*, bunu düşünmekten iyidir...

Hayır. O konuya girmeyeceğim.

Duvardaki büyük saat yine tik tak yapıyor. Geleli bir saat elli dört dakika oldu ve Caleb'i aceleyle götürdüler ve mümkün olduğunda beni bulacaklarını söylediler.

Kendi endişemle boğuşarak burada bir dakika daha oturabilir miyim, bilmiyorum. *Neden bu kadar uzun sürüyor?* Eğer bir yerde, oda ya da tarama için bekliyorsa, neden onunla birlikte bekleyemiyorum?

Ne yapmam gerektiğini kendime defalarca soruyorum, ta ki Caleb'in muhtemelen annesini aramamı isteyeceğini fark edene kadar. Telefonumu süveterimin cebinden çıkarıyorum, ama ellerim o kadar titriyor ki neredeyse düşürüyorum. Yine de Chellie'nin numarasını bulup *aramayı* başarabiliyorum.

"Sarah?" Üçüncü çalınıştta, sesinde aciliyet hissedilen bir tonla cevap veriyor. Acil bir durum olduğunu düşünmesi normal. Onu en son ne zaman aradım... Belki de *hiç* aramamışımdır.

"Merhaba Chellie," diyorum, sesim korkudan titriyor. Boğazımı temizliyorum ama işe yaramıyor.

"Ne oldu?" Yumuşak bir ses duyuyorum. Kapı kapanıyor ya da bir kitap kapanıyor olabilir. Belki bir kupa masaya konuyor. Ya da bir bıçak kesme tahtasına konuyor? Chellie'nin ^{saat} 16:11'de ne yapacağını bilmiyorum... Bugün günlerden ne? Perşembe mi? Ama her ne yapıyorsa durdu. "Alo? Sarah?"

"Üzgünüm, şey..." Hala titreyerek burnumu çekiyorum. "Caleb... o... o iyi. Ama..." Uzun ve titrek bir nefes veriyorum. "Ama bir kaza oldu."

"Ne tür bir kaza? Nerede o?"

Kahretsin. Win hangi hastanede olduğumuzu sorduğunda, dışarıdaki tabelayı okumuştum. Şimdi hatırlamıyorum. *Kahretsin, kahretsin,* neden hatırlamıyorum? Hatırlamalıyım. Tanrım, şu anda *tek* işim hatırlamak!

"Huntsville'deyiz." Geldiğimizden beri kırk altı dakika geçmiş olan büyük, acımasız, tik tak eden saate bakıyorum, sonra onu çevreleyen duvarlara bakıyorum ve duvarda bir amblem görüyorum. "Memorial," diyorum aniden.

"Memorial Hastanesindeyiz," tekrar ediyorum. "Buraya geldiğimizde, onu bazı

testler, beyin taraması yaptılar, şişlik ya da kanama ya da..."

"Sarah, sakın ol," diye soğuk bir şekilde emrediyor. "Ne oldu?"

"Üzgünüm," diyorum, bugünkü olayları tekrar anlatmaya çalışarak. "Yürüyüş yapıyorduk ve Caleb yaralandı. Eski bir köprü vardı ve tahtalardan biri kırılınca küçük bir kız düştü..."

"Win'in küçük kızı değil, değil mi?" diye soruyor acil bir şekilde. Endişesini takdir ediyorum; bu, Chellie'nin bana veya çevremdekiler için gösterdiği en yakın ilgi gibi geliyor.

"Hayır, Win ve Bo bizimle değiller. Başka bir arkadaşımız." "Tamam."

"Libby, küçük kız, iyi. Caleb onu kurtardı. Onu sudan çıkardıktan sonra kaydı ve kafasını sertçe vurdu."

"Yani bilinci kapalı mı?"

"Buraya geldiğimizde bilinci kapalıydı ve onu görmeme izin vermediler," diyorum, gözyaşları akmaya başlayınca duygularım sesimi neredeyse tamamen kesiyor. "Sadece onu görmek istiyorum." Sözlerim titrek ve ıslak bir hal alıyor.

"Yapabileceğin pek bir şey yok... Sadece ayak bağı olursun."

Üst dudağımı sertleştirerek başımı salladım. "Tamam," dedim, yüzümü kuruladıktan sonra elimi kalçama koydum. "Evet, evet, biliyorum."

"Cora'yı arayıp işten erken çıkıp beni oraya götürebilir mi diye sorayım. Caleb'in babası hâlâ iş için Pekin'de, o yüzden o..."

Koridora dönüp baktığımda, önlük giymiş orta yaşlı beyaz bir kadın bana doğru yürüyor. "Gitmem gerek, biri geldi," diye sözünü kesiyorum.

"Tamam, ne dediklerini bana haber ver, biz de kararımızı bildiririz."

"Tamam," diyorum ve hemen telefonu kapatıyorum. Ayağa kalkıp önlük giymiş kadına cevap bekliyorum. "Merhaba, yardım eder misiniz? Ben Sarah. Ben..."

"Caleb'in karısı," diye cevapladı, yavaşça başını sallayarak. "Her şey biraz karışık olmuştur ama ben ambulans geldiğinde sizi karşılayanlardan biriyim. Ben Doktor Wenarchuk." Oturmam için işaret eder, ben de otururum. Benim iki koltuk ötedeki sandalyeye oturur ve aramızdaki boş koltuğa bir klipsli dosya koyar. "İyi haber, Caleb'in durumu stabil. Ancak beyninde oldukça fazla şişlik var."

Boğazım sıkışır, nefes almaya çalıştığımda hıçkırık gelir.

"Onu sakinleştirdik, böylece şişlik geçene kadar rahat etmesini sağlayabiliriz. Bazen bu tür kafa yaralanmaları, özellikle birkaç saat tedavi edilmezse, daha ciddi komplikasyonlara neden olabilir. Onu bilinçsiz halde tutmak, daha fazla hasara neden olabilecek yorucu faaliyetleri önleyecek ve vücudun tüm enerjisini iyileşmeye harcayabilmesini sağlayacaktır. Şu anda kalıcı veya kalıcı hasar belirtisi görmüyoruz, ancak kafa yaralanmaları riskli olabilir ve ekstra dikkatli olmak istiyoruz. Muhtemelen en az yirmi dört ila kırk sekiz saat boyunca uyutulacak ve daha fazla test yapıp yeniden değerlendirmeye devam edeceğiz. Bu arada, yoğun bakımda onunla kalabilirsiniz. Orada katlanabilir bir yatak ve birkaç sandalye var. Size eşlik edebilecek biri varsa

size eşlik edebilirse, ikinizin de rahat etmesine yardımcı olabiliriz. Bugün bir şey yediniz mi? Meslektaşım sizin..."

"Yoğun bakım," diye sözünü kesiyorum ve korku tüm vücudumu ürpertirken yutkunuyorum. "Caleb, benim Caleb'im yoğun bakımda mı?"

Doktor başını sallayarak, gözlerime nazikçe bakmak için başını eğdi. "Evet, orada.

Ve bunun ne kadar korkutucu olabileceğini biliyorum ama..."

"Caleb Linwood... Kıvrıkcık kahverengi saçlı? 1,80 boyunda? Rubik küpünü çözebilecek gibi görünen?"

"Evet, canım."

"Ama *sadece* düştü... Konuşuyordu. Yaralanmıştı ama konuşuyordu, şakalar yapıyordu ve o..." Başka bir ürperti tüm vücudumu sarar, avuç içlerimde ve yüzümde soğuk terler belirmeye başlar.

Yoğun bakım ünitesi insanların ölmeye gittiği yerdir... Annem vefat etmeden birkaç gün önce June teyzem bana böyle demişti. Omuzlarımı tuttu, beni dik tuttu ve "Mücadeleyi bırak ve veda etmeye hazırlan" dedi. Ben ise her doktorla, her hemşireyle, her uzmanla konuşmaya kararlıyım.

Cevaplar istiyordum. Çözümler istiyordum. *Yardım* istiyordum. Bir baş belasıydım. Personel odasına girip yazıcılarını kullanarak ALS hastaları için yeni araştırma sonuçlarını doktorun masasına bırakıyordum. Dr. Torres'i arayıp bir şeyler yapması için yalvarıyordum. İçten içe her şeyin bittiğini biliyordum. Annemin vücudu yorgun ve bitkindi, artık durmaya hazırды. Ama bencilce, onun ölmesini istemiyordum.

Annemin, onun yasını tutmama yardım edebilecek tek kişi olduğunu hissediyordum.

Beni bu acıyla yalnız bırakabilir miydi?

Şimdi Caleb'i istiyorum. Caleb'in beni sakinleştirmesine *ihtiyacım var*. Her şeyin yoluna gireceğini söylemesine. Nefes almama yardım etmesine.

"O, olabileceği en iyi yerde," diyor doktor bana. "Sana yemin ederim, çok yetkin ellerde."

Yine oluyor. Eksenin kayması. Dünyaların sonu. Ve Caleb, benim istikrar kaynağım, bana yardım etmek için burada değil. "Yapamıyorum," diyorum, panik içinde hızlı hızlı nefes alıp veriyorum.

"Sarah," Bo'nun sesi koridordan yankılanıyor. Onu görmek için öne eğiliyorum. *Onları* görmek için. Bo, yeğenim August'u omzuna yaslamış, Win ise bana doğru koşmaya başlıyor.

Rahatlama, aramızdaki boşluğa yerleşirken, aynı anda sarsılmaz bir ağırlık üzerime çöküyor. Sanki parçalanmak güvenliymiş gibi, o parçaları toplamak için burada olduğu anda.

"Merhaba, bebeğim," diyor Win, önümde diz çöküp beni sıkıca kucaklayarak. "Hey, her şey yolunda. Biz buradayız..."

"Gus," diyorum boğuk bir sesle. "Onun..."

"Hiçbir şey hatırlamayacak, tamam mı? O iyi. Bo'ya olanları anlattığımda evde kalması imkansızdı. Alabildiğimiz her şeyi arabaya yükledik ve yolda yedi trafik kuralını çiğnedik ama sonunda buradayız. Ne oldu?" Win konuşurken geriye yaslanıp doktorla benim aramda bakışıyor. "Merhaba, özür dilerim, ben Win, onun ablasıyım."

"Merhaba," diyor Dr. Wenarchuk sıcak bir şekilde. Sonra az önce bana anlattığı her şeyi Bo ve Win için sakın bir şekilde tekrarlıyor. Bo, omzunda mutlu bir şekilde dinlenen Gus'ı tutarken bir yandan bir yandan sallanıyor. Gus, neyse ki bize sırtını dönmüş, doldurulmuş bir köpeğin pençeleriyle oynuyor. Onun beni bu halde görmesine dayanamazdım. Şu anda onun tatlı yüzüne bakamazdım, yoksa aklımın kalanını da kaybederdim.

Bo, bilgileri sindirirken kaşlarını çatarak başını salladı. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim ve nedense bu, olanların gerçekten olduğuna inanmamı daha da zorlaştırıyordu. Neşeli Bo'nun bu kadar ciddi görünmemesi gerekiyordu. Gus'ın bizi korkmuş görmemesi gerekiyordu. Bir daha asla bekleme odasında Win'e sarılmamam gerekiyordu. Caleb kesinlikle yoğun bakımda olmamalıydı.

Win, arkamda durmak için ayağa kalkarken koluma ve omzuma yavaşça daireler çizerek, benim aklıma gelmeyen ve koridor etrafımda dönmeye başladığında kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyabildiğim sorular soruyor.

"Sizi odasına götürebilirim, ancak maalesef çocuklarla ilgili katı bir ziyaret politikamız var. Saat beşi geçtikten sonra yoğun bakım ünitesine 16 yaşından küçük ziyaretçi alınmamaktadır ve saat beşe yaklaşıyoruz."

"Gus'ın görmesini istemiyorum..." Bo, karısına bakarak sessizce başını salladı.

Hayır, ben de aynı fikirdeyim. Hiçbirimiz Cay amcasını bu halde görmesini istemiyoruz.

Win omzumdaki elini gevşetip yanıma oturur. "Sar, beni dikkatlice dinle." Yüzümü kendine çevirmek için eğilir. Gözlerimi yaşlar kapladığı için onu pek göremiyorum ama yine de ona bakıyorum.

"Tamam," diye fısıldadım, boğazıma yükselen hıçkırığı bastırırken dudaklarımda derin bir kaş çatışıyla kıvrıldığını hissettim.

Win'in buzul mavisi gözleri yaşlarla doldu, ama derin bir nefes aldı, omuzlarını düzeltti ve gözyaşları bir şekilde geri çekildi. "Şöyle yapacağız," diyor, tam bir otoriteyle. "Buraya gelirken, caddenin aşağısındaki otelde dört kişilik bir oda ayırttım. İki yatak var ve Gus'ın seyahat yatağı da var. Gus henüz bensiz uyumaz, bu yüzden onu şimdi otele götüreceğim. Bo, biz yer değiştirene kadar seninle kalacak, tamam mı? Ya da gece otele gelebilirsin. Neye ihtiyacın olursa..."

Hiçbir şey yapamadan, titreyerek ve ıslak bir nefes alarak başımı sallıyorum.

"Bir şey yedin mi?" diye sorar Bo, Gus'ı diğer koluna alır.

"Onu besleyeceğiz. Sen de," diyor doktor, Bo'ya bakarak. "Hepiniz."

"Win?" diye fısıldıyorum, çenemden gözyaşımı silerken ona yaklaşıyorum. "Çok korkuyorum."

"Biliyorum," der, gözlerini benimkilere dikip elini yanağıma koyarak. "Ama Caleb iyi olacak, söz veriyorum."

"Ya eğer..."

"Sarah, ciddiymim," diyor, sesi titriyor, alt dudağı yarım saniye titriyor, sonra kendini kontrol altına alıyor. "Bu geçen seferki gibi değil." Sonra tekrar bana sarılıyor. "Çabuk döneceğim," diye fısıldadı omzuma, sonra ayağa kalktı, Gus'ı kocasından aldı, ona bir şey söyledi, yanağına öptü ve yeğenimi de yanına alarak geldiği gibi gitti.

Bo bana doğru yürür ve elini bana uzatır. Hemen avucumu onun avucuna koyarım ve o parmaklarını tüm elimi sıkıca sarar. "Sadece sen ve ben, evlat." Gözlerinin ardındaki yoğun endişeye rağmen yumuşak bir gülümsemeyle. "Gidip adamımızı görelim," der ve beni yukarı çekerek.

Titrek bacaklarımın üzerinde dururken ona sıkıca tutunuyorum. Beni sabit tutmak için kolunu omzuma atıyor ve sonunda koridordaki asansörlere doğru doktoru takip edecek kadar güç buluyorum.

Asansörlerin önünde durduğumuzda, cebimdeki telefon titrer. Çıkarıp Chellie'den gelen mesajı okurum.

CHELLIE: Cora bu gece işten çıkamıyor, ama yarın ilk iş olarak oraya gideceğiz.

Asansör kapıları açılırken hızlıca bir cevap yazıyorum ve Bo beni içeriye yönlendiriyor.

YİRMİ ÜÇ

CALEB, açık mavi duvarları, hastanenin alt kısmının çatısını gören kare penceresi ve gri karo zeminli geniş, aydınlık bir odanın ortasında bir ^{hası}ane yatağında ^{yatıyor}. Yatakta düzgünce katlanmış beyaz çarşaflar var ve alt kısmına ince mavi bir battaniye örtülmüş.

İlk fark ettiğim şey kolundaki serum ve ön koluna ve eline bantlanmış tüpler. Elinde Bunsen ocağı izi var. Sonra, serumun üzerindeki kolunu fark ettim. Gri ve beyaz desenli bir hastane önlüğü giydirilmişti. Bu, muhtemelen bir veya iki hemşire, kocam tamamen bilinçsizken kıyafetlerini kesip değiştirmiş demektir. Bu düşünce bile midemi bulandırdı ve onu çevreleyen monitörleri ve ekranları incelerken bu his daha da arttı.

Buradaki bir makine, Caleb'in fark edebilseydi kesinlikle dikkatini çekecek olan Darth Vader'ın nefes sesine benziyordu. Ama o bunu yapamazdı.

Ne kadar uğraşsam da yüzüne bakamıyorum.

"Biliyorum, kabullenmesi zor, ama bunların hepsi onun rahatı için." Dr. Wenarchuk odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor. "Size ziyaretçi kartı vereceğiz, o zaman istediğiniz zaman girip çıkabilirsiniz. Mutfak ve aile salonu, geçtiğimiz asansörlerin solunda. Sadece yiyecek bir şey getirmeyin."

Bo iki kez boğazını temizledi. "O bizi duyabiliyor mu?" Sesindeki rahatsızlık belliydi ve gözlerimden yaşlar akmaya başlayınca gözlerimi sıkıca kapattım.

"Sedasyonun etkisi geçtikten sonra birçok hasta sevdiklerini veya personeli duyabildiğini söylüyor, yani bir ihtimal var. Ben bunu derin bir uyku olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Rüyanda duyduğun bir şarkının alarmin olduğu gibi."

"Ve rahat mı?" diye sorar Bo.

"Kesinlikle. Hiçbir acı veya rahatsızlık hissetmiyor."

Bo'ya dönüp uzun ve derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. "Güzel," dedi Bo, somurtkan ve çarpık bir gülümsemeyle beni selamladı. "Bu iyi."

"Size biraz zaman vereceğim, sonra Caleb'in hemşire ekibine geldiğinizi haber vereceğim. Gelip merhaba demek isteyeceklerdir. Hatta size yeni haberler de olabilir," diyor tatlı bir sesle. "Burada işler çabuk değişebilir."

Hatırladım galiba. "Teşekkürler," diyorum, o da duvardaki el dezenfektanını sıkıp hızla çıkarken.

"Oturmak ister misin?" diye sorar Bo. Hevesle başımı sallayıp elini bırakırım. "Özür dilerim," derim, elinde bıraktığım kırmızı izleri fark edince.

Bir sandalye çekip yatağın ortasına koyar. "Önemli değil." Oturmam için işaret eder. "Win doğum sırasında neredeyse bileğimi kırıyordu. Göründüğümde daha dayanıklıyım."

Bo sandalyeyi Caleb'e doğru çevirmiştir. Yüzüne doğru. Kafamı tekrar tekrar sallarken nefeslerim kısa ve sığlaşmaya başlar.

"Hey..." diyor, bana doğru yaklaşarak. "Mümkünse nefes almaya çalış."

"Henüz bakmadım." Sözler ağzımdan dökülüyor. "Yapamıyorum.

Yapamıyorum..." "Tamam, sorun değil." Tek bir hareketle sandalyeyi kendine doğru çeviriyor. "Otur."

O da oturur. Sonra Bo odanın diğer tarafına geçip diğer koltuğu getirir ve onu tam karşımda yerleştirir. Sonra oturur, dizlerimiz neredeyse birbirine değiyor.

İki elimi göğsüme koyarak nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "İşte böyle," diyor yumuşak bir sesle. "Acele etme."

"Özür dilerim."

"Özür dileme," diye tekrarlıyor.

"Senin de burada kalmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Şöyle yapalım... Sen özür dilemeyi bırakırsan, söyleyeceğin veya yapacağın her şey için genel bir özür kabul ederim."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Tamam."

"Caleb benim en iyi arkadaşım," diyor Bo, gözleri omzumun üzerinden arkamdaki yatağa kayıyor. "Burada olmak istiyorum."

"Tamam," derim iç çekerek, ellerimi kucağıma indirerek.

"Sen de benim en iyi arkadaşlarımdan birisin," diyor Bo, elini dizime koyarak. "Senin için burada olmak istiyorum."

"Hastanelerde iyi değilim." Sözlerim hafif çıkıyor ama gözlerimle ağırlığı ifade ediyorum.

"Biliyorum, ben de," diyor yüzü düşerken, bir anlığına üzücü bir anı onu sarmış gibi görünüyor. "Asla böyle bir odaya geri dönmek istemedim." Ayağını bükerek dizinin hemen altından başlayan protezine bakıyor.

"Ben de," dedim, elimi onun elinin üzerine koyarak. "Üzgünüm..." Ben sandalyemde geriye yaslanıp aramızdaki mesafeyi açtığımda kaşlarını kaldırdı. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedim, neredeyse Avustralya aksanıyla toparlanarak.

"İyi kurtardın." Ağzını sertçe kapattı. "Nasıl, şey, işler nasıl gidiyor? Kazadan önce mi? Win bana şöyle demişti..."

"Gerçekten çok iyiydi," diye sözünü kestim. "Win'e bunu söylediğimi söylersen, aksiyon figürlerinden birini kırarım, ama o tamamen haklıydı... Bu hafta hayatımı değiştirdi."

"Benim aksiyon figürüm yok."

"Pardon, oyuncak bebeklerin."

"Koleksiyon parçaları," diye düzeltti, yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sanırım artık hazırım," dedim. "Ama dışarıda bekler misin?"

Bo cevap vermeden ayağa kalkar. "Tabii ki. Geri gelmemi istersen mesaj at, tamam mı? Gidip kahve alayım."

"Teşekkürler," diyorum, o kapıya doğru yürürken.

Kalbim göğsümde o kadar hızlı ve sert atıyor ki sanki şişecekmiş gibi hissediyorum, ama gücümü toplayıp dönüp yatağa bakıyorum, gözlerimi aşağıda tutuyorum. Elini tutup başparmağımı onun parmağına sürtüyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve yüzümü ona çeviriyorum.

Aşağıdayken kalbim parçalanmışsa, şimdi resmen paramparça olmuştu.

Kendi yüzümden daha tanıdık gelen yüz birdenbire hiç tanıdık gelmiyor. On yedi yıldır hayranlıkla baktığım yüz.

ezbere bildiğim yüz, şimdi oksijen maskesi, tüpler ve bandajların altında zar zor görünüyor.

Ve yemin ederim, bu tanıdıklığı bir daha asla hafife almayacağım. Çünkü aniden, sevdiğin birini kolayca tanımamanın çok daha kötü bir şey olduğunu hatırladım.

Yatağın kenarına yaslanıp ellerimi kocama koyuyorum, avuçlarımın içine vücudunun sıcaklığını hissediyorum, nefes alıp verişini duyuyorum. Kalbi hala düzenli atıyor. Ve kafamın içindeki bir ses bana ne yapmam gerektiğini söylüyor.

Gözlerimi kapatıp dua etmeye çalışıyorum. Sonuçta, çaresizce dua etmek, bildiğim tek şey ve bu, şimdiye kadar hissettiğim en çaresiz an.

Yine de kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Sevdiğim birinin iyileşmesi için yalvarmak için doğru sözleri bulamıyorum. Deniyorum, deniyorum, deniyorum, deniyorum. Ama dikkatim, göğsümde giderek büyüyen bir duygu, bir akıntı tarafından dağılıyor. Çaresizliğimin altında, yoğun bir öfke tabakası buluyorum. Annemin bana öğrettiklerini yapamadığım her an daha da büyüyen, dipsiz bir çaresizlik, kin ve acı kuyusu.

Sonra anlıyorum. Öfkenin ardındaki nedeni. Annemin yaşadığı tüm zorlukların, dua ettiği tanrı tarafından önlenebilirdi ve onlar hiçbir şey yapmamayı seçtiler.

Tek bir şey bile...

Bunun yerine öfkemi onlara yöneltiyorum. Hiç inanmadığım bir tanrının huzurunu korumak için sakladığım yüzlerce şikayeti döküyorum.

Libby'yi ve annesini düşünüyorum. Kendimi ve ailemi düşünüyorum. Çok erken ayrılan tüm sevdiklerimi düşünüyorum. Çok ani. Çok acımasızca. Gözlerimi açtığımda, bir makinenin nefes almasını sağlayan Caleb'i görüyorum. Kimseye zarar vermemiş bir adam. İnsanları sevmek için elinden geleni yapmış bir adam. Tatlı, nazik ve birçok kişi tarafından sevilen bir adam.

Dua ettiğim yerde acımı sunuyorum. Kendimi tamamen boşaltana, bitkin ve gözyaşlarıyla sıırıslıklam olana kadar her şeyi bırakıyorum. Kafam ve kalbim acıyla dolana kadar. Hiçbir şey kalmadığını hissedene kadar.

Sonrasında sessizlik hakim.

Sanırım her zaman içgüdüsel olarak bir tür tanrıya veya daha büyük bir güce sesleneceğim, bana böyle öğretildi ve ben annemin kızı olmaktan gurur duyuyorum.

Ama artık biliyorum ki, dışarıda *birisi* ya da *bir şey* varsa... eskisi gibi onlara güvenemem. İlerlerken, onların da

benim kadar insan, benim kadar güçsüz olduğuna inanmak zorundayım. Çünkü benden daha fazla kontrolü, müdahale etme, kurtarma, yardım etme yeteneği olan biri, bu kadar acıya izin vermezdi.

Buna inanmak zorundayım.

Bu yüzden, bitirmeden önce, kontrol edemedikleri için onlardan özür diliyorum. Onlarla aynı şeyi hissettiğimizi bilerek onlara acıyorum. Onlara zaman ayırdıkları için teşekkür ediyorum. Acımı onlara anlattığım için hissettiğim hafif rahatlama için.

Ve veda ediyorum.

Şimdilik ve sonsuza kadar, kendi ayaklarımın üzerinde durmak zorundayım.

Amin.

YİRMİ DÖRT

"UYUYORSUN," WIN, Caleb'in yatağının yanındaki sandalyeden diyor. Nasıl uyandığımı bildiğini bilmiyorum, sırtım ona dönük, çekyat üzerinde yatıyorum. "Sana söyledim, ona bakıyorum."

İç çekerek, hastanenin verdiği yastığın altına elimi soktum. "Biliyorum..." "Monitörler mi?" diye sordu. "Yoksa ışıklar mı?" Hemşireler, Bo oteldeki yerini Win'e bırakmak için çıktıktan hemen sonra ışıkları yumuşak, turuncu bir renge ayarlayıp, Bo oteldeki yerini Win'e bırakmak için ayrıldıktan sonra makinelerin sesini kısmıştı. Ama uyumamı engelleyen bunların hiçbiri değil.

"Hayır, uykuya dalıyorum ama birkaç saniye sonra bir şeylerin ters gittiğini düşünerek uyanıyorum." Üzerimdeki battaniyeyi kaldırıp oturuyorum ve onun yanındaki ikinci sandalyeye geçiyorum. Win en sevdiği lacivert eşofman altı ve uzun kollu gri kamp gömleği giymiş. Dizlerini göğsüne çekmiş ve bacaklarının arasında büyük bir su şişesi tutuyor. "Sen yatmalısın." Onun oturma pozisyonunu taklit ederek çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Bana da rahat kıyafetlerinden getirmeyi düşünmüş olmasına minnettarım. Ve hastanede koridorun sonunda kullanabileceğim bir duş olması da çok iyi. En azından artık kendimi hissettiğim kadar kötü kokmuyorum.

"Hayır," diyor Win, Caleb'e dönerek. "Yorgun değilim." Caleb'in göğsünün inip kalkışını bir kez daha izliyorum ve kendimi onun ritmine göre nefes alıp verirken buluyorum.

nefesimi onun ritmine uydururken buluyorum. "Daha fazla test yapacaklarını ne zaman söylediler?"

"Vardiya değişimi öncesi, altı gibi."

Duvardaki dijital saate bakıp tekrar Caleb'e döndü. Bir saniye sonra yanağını dizine silerek, tahmin ettiğim şeyi doğruladı: ağlıyordu. Bu da beni ağlattı.

Sözsüz, karşılıklı bir anlayışla, hiçbir şey yapmamaya karar veriyoruz, sadece dizlerimizi kucaklayıp oturup birlikte ağlayarak bu anın geçmesini bekliyoruz.

"Anneme mesaj attım," diyor Win birkaç dakika sonra. "Gus'a bakmak ya da seninle kalmak için gelmeyi teklif etti. Yarın ona haber vereceğiz dedim."

June teyzemi çok seviyorum ama o kadın hayatı boyunca kimseye işini kolaylaştırmadı. "Gus için ona ihtiyacın olursa," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama bence biz idare ederiz. Hepsi ekstra önlem aldıklarını söylüyorlar... Bilinci kapalı birine uygulanan standart prosedürmüş. Onun zamanını boşa harcamak istemiyorum."

"Haklısın," diyor Win. "Haklısın." Ama dönmeden önce dudaklarının titrediğini görüyorum.

"Bebeğim," diyorum, ona uzanarak. "Sorun yok."

Win bana döner, kırmızı gözleri tatlı gülümsemesiyle tezat oluşturur. "Üzgünüm, seni teselli etmem gerekirken tam tersini yapıyorum."

"Annemi burada istiyorsan, gelmesini söyle."

"Hayır, öyle değil. Annemin burada olmaması gerektiği açık, o duygusal bir boğa gibi. Ama Caleb'i uyandıracak kadar rahatsız edebilir."

Gülmemem gerekirken gülüyorum. "Ne oldu?"

"Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum, ben de."

"Ve senin önünde kendimi toparlayamadığım için çok sinirliyim."

"Senin savunmana geçecek olursam, benim uyuyor olmam gerekirdi."

"Evet, haklısın. Planladığım çöküş anımı bölmen çok kabaydı."

Neredeyse gülerek homurdandım. "Özür dilerim."

"Onu böyle görmek... Çok savunmasız hissettiriyor," diye fısıldadı Win.

"Tüm anılarımı geri getiriyor... Bilirsin. Ve burada otururken,

Caleb'e çok zor anlar yaşattığımızı fark ettim ve..."

"Win, o senin onu ne kadar sevdiğini biliyor," diye sözünü kesiyorum.

"Öyle mi?" Gözlerinde hüznü bir umutla bana bakar.

Başımı sallıyorum. "Evet, kesinlikle. Onun en sevdiği beş kişi arasındasın, *hatırladın mı?*" Caleb, Bo ve Win'in düğün resepsiyonunda bir fazla gin tonik içmiş ve *çok* uzun bir konuşma yapmış, sonunda da en sevdiği insanları sıralamıştı. Bo beşinci, Win dördüncü, Gus üçüncü ve Leonard Nimoy da bana çok yakın bir şekilde ikinci olmuştu.

"Seni bundan koruyamadığım için üzgünüm," diyor Win, elini uzatıp yüzümü avuçlayarak. "Yapabilseydim yapardım."

Elini çekmeden önce iki kez okşadım. "Ben de seni koruyacağım, bebeğim."

Win sandalyesinde daha dik oturur ve ben onun kendini sarsmasını, bir kez burnunu çekmesini ve gözyaşlarını silmesini izlerim. "Caleb bu hafta sonuna kadar hastaneden çıkacak." O kadar otoriter bir şekilde konuşur ki, gözlerime bakarken kendimi onaylayarak başımı sallarken bulurum. "Sana söz veriyorum."

İçimde, onun hiçbir şey için söz verme hakkı olmadığını, bizim kadar çaresiz olduğunu biliyorum. Ama ona inanma nezaketini kendime göstermeye karar veriyorum. En azından bu gece için. "Tamam."

"Gerçekten uyumayacak mısın?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Yatağı ister misin?"

"Hayır, seyahatinizi dinlemek istiyorum. Nasıldı?"

"Harika gidiyordu, ta ki öyle olana kadar," diye cevaplıyorum.

"Güzel kısımları anlat." Ben de anlatıyorum.

Yvonne'un yağmuru durdurmasını, diğer çiftleri, Libby'yi, sahte cinsel perhiz kuralını, ilk yürüyüşü, Caleb tarafından çadıra sürüklenmeyi, herkesin önünde kavga etmemizi ve ardından gelen konuşmayı, iletişimimizi, şakacı tavırlarımızı, sevişmemizi... Hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatıyorum. Win benimle birlikte gülüyor, benimle birlikte ağlıyor, kaza anı yaklaşip düşüncelerim dağıldığında sabırla oturuyor. Hafiflemek için telefonumu çıkarıyorum ve Nina'nın Instagram hesabını çabucak buluyoruz. Nina ve Jai'nin ne kadar absürt derecede güzel oldukları hakkında şakalaşıyoruz. Bir çiftte bu kadar güzelliği bahşetmenin ne kadar adaletsiz olduğu hakkında konuşuyoruz. Yvonne ile yaptığım seans ve o günden beri devam eden keşiflerimden bahsediyorum. Ne kadar daha dengeli hissettiğimden... Ya da hissettiğimden.

"Üniversiteye mi gidiyorsun? Bu çok büyük bir adım."

Başımı sallıyorum. Omzunun üzerinden Caleb'e bakarken üzerime taze bir endişe dalgası geliyor. "Dün daha basit geliyordu ama. Gelecek için planlar yapmak ve hayaller kurmak."

"Bu *küçük* bir aksilik," diyor Win, bariz basitleştirmesine gülümseyerek alaycı bir şekilde. "Ama sen başaracaksın."

"Caleb'in olmadığı bir hayatın *hiçbir* versiyonu beni ilgilendirmiyor," diyorum. "Ve şu anda, gelecekle ilgili her türlü düşünce beni deli ediyor."

"Ve bunun nasıl bir şey olacağını bilmen gerekmeyecek," diyor Win sakın bir şekilde. "Ve özür dilerim."

"Ne? Ne için?"

"Daha önce fark edemediğim için. Bunca yıldır nasıl hissettiğini göremediğim için. Çok mutlu ve memnun görünüyordun, ama daha iyi anlamalıydım. Sormalıydım... Bunu fark ettiğin için seninle gurur duyuyorum, ama daha önce yardım etme fırsatı bulamadığım için üzgünüm."

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum. "Ve bence böyle olması gerekiyordu. Kendim için değişmeye karar vermem gerekiyordu."

Birkaç anı daha paylaştıktan, gözyaşları döktükten, sohbet ettikten ve hemşire *kesinlikle* gördüğü halde izin verdiği gizlice getirilmiş bir paket cips yedikten sonra, ikimiz de Caleb'in yatağının başında uykuya dalıyoruz.

Gözlerimi tekrar açtığımda sabah olmuştu. Caleb'in hemşireleri onu kontrol ediyordu, arkamızdaki pencereden güneş ışığı içeri giriyordu ve Chellie cam sürgülü kapının dışında, henüz tanışmadığım bir doktorla konuşuyordu.

"Oh, tanrım," diyor Win, o da onu fark edip başının üstündeki topuzu düzeltirken.

"Başlıyoruz." Ayağa kalkmadan önce ağrıyan boynumu esnetiyorum. "Chellie, merhaba," diyorum ve kapıyı açıyorum. Hemen bana sarılıyor. Kısa ve sert bir sarılma, ama ilk kez o başlıyor, bu yeni bir şey.

"Biraz uyuyabildiğine sevindim," diyor, beni baştan aşağı süzerken. "Cyrus orada yatıyor olsaydı, ben uyuyamazdım herhalde."

Sözlerimi yutuyorum ve yumuşak bir gülümsemeyle doktora dönüyorum. "Herhangi bir haber var mı?" diyorum, ikisine birden bakarak.

"Az önce kayınvalidenize Caleb'in destek ekibinde olmadığımı açıklıyordum."

"Ben de yoğun bakımdaki başhekim neden oğluma bakmıyor diye soruyordum," diye cevapladı Chellie.

"

Win'in bunu görüp görmediğini merak ederek odaya geri döndüm. Ve tabii ki görüyordu. Yaramaz yüzü, Caleb'in tansiyonunu ölçen hemşireye bir şey fısıldarken

ve Caleb'in tansiyonunu ölçen eğlenen hemşireye bir şeyler fısıldıyor.

"Caleb şimdiye kadar çok iyi bakıldı," diye onu sakinleştiriyorum. "Şu anda odada iki hemşire var, eminim onlar memnuniyetle..." Chellie elini bana uzatıyor, ben de durup dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Doktor..." Tek kelimeyi söyleyebiliyor, doktor onu kesmeden önce.

"İçiniz rahat olsun hanımefendi, oğlunuzun tedavisini bana emanet etmeyin. Onun doktoru ben olsaydım, durumu çok daha kötü olurdu."

"Neden, yetersiz olduğunuz için mi?"

Çenesi seğirir, ama gülümsemesi soğukkanlı ve sakin kalır. "Hayır, çünkü zor vakaları ben alırım. Şimdi izninizle... Yan odada bu sabah üç kez intihar girişiminde bulunan bir hastam var." Doktor uzaklaşır ve Chellie bana döner, gözle görülür bir şekilde kırılmış.

"Az önce söylediğine *inanamıyorum*," diyor.

"Cora seninle mi?" Konuyu aniden değiştiriyorum.

"Hayır, birkaç blok ötedeki bir otelde. Yeni bir müşteriyle görüşüyor ya da *işini* bitiriyor..." Hemşireler Caleb'i odasından çıkarmaya başlar ve sözleri kesilir.

"Bu sabah bir CT taraması daha yapacaklar," diye açıklıyorum. "Şişliğin azalıp azalmadığını kontrol etmek için."

Chellie ceketinin önüne çantasını sıkıca tutar, Caleb'i koridorda götürürken gözlerini ondan ayırmaz. "O... O..."

"Biliyorum," diyorum ve içgüdüsel olarak koluna dokunmak için uzanıyorum. "Hadi.

Gel, bizimle otur."

"Winnifred," diyor Chellie selam verirken, sesi uzak, ben onu daha önce benim koltuğum olan yere oturturken.

"Merhaba Chellie," diye cevaplar Win, sonra bana dönüp yumuşak bir gülümsemeyle bakar. "Hemşire, hayati fonksiyonlarının iyi olduğunu söyledi. Yaklaşık bir saat sonra onu geri getirecekler ve CT tarama sonuçları da kısa süre sonra çıkacak. Kahvaltı için iyi bir zaman olabilir."

"Gus'ı görmek ister misin?" diye soruyorum ona.

Win başını salladı. "Seninle kalacağım. Bo onu bugün kapalı bir oyun parkına götüreceğim. Akşam yemeğinden sonra, yatma vakti geldiğinde tekrar değişiriz."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Her saniye daha da kendini kaybetmiş gibi görünen kayınvalideme dönüyorum. Bu ortama bu kadar çabuk uyum sağlamam garip olabilir ama böyle bir yerde ilk kez bulunmuyorum. "Chellie, aç mısın?"

"Hastane yemeği yiyemem."

"Aslında oldukça iyidir," diyor Win. "Bir sürü taze meyve ve pasta var, hatta şık bir cappuccino makinesi bile var."

"Ayrıca, biraz değişiklik iyi gelir," diye ekliyorum.

"Erken dönerse diye burada kalacağım," diyor Chellie, çantasını açıp hemen kapatıyor. Win ile bakışıyoruz ve o, tek kelime etmeden beni anladığını başıyla onaylıyor.

"Aslında pek aç değilim, işin bitince bana bir kahve getirir misin?" diye soruyorum, Win çoktan ayağa kalkmış.

"Tabii."

"Bana da lütfen. Çay. Papatya varsa." "Tabii."

Win'in yerine oturup sandalyeyi Chellie'ye doğru çeviriyorum. O, benim yönüme bakmadan her yere bakıyor. Yere, duvardaki kırmızı fişlere ve düğmelere, tavandaki ışığa, koridordan geçen hemşireye. "Chellie?"

"Hmm?" diye dalgın dalgın

cevap veriyor. "Üzülmen

normal."

"Ama bu hiçbir şeyi çözmez."

"Çözebilir," diyorum. Bana dönüyor. "Eğer yardımı olacaksa, son on iki saat içinde bu odaya gelen neredeyse tüm hemşireler Caleb'in muhtemelen çok uzun süre burada kalmayacağını söylediler."

"İyi."

"Bilincini kaybetti, bu yüzden onu sakinleştirmek ve entübe etmek zorunda kaldılar, bu hastane protokolü."

"Anladım."

"Ama beyindeki şişlik inince, onu çıkarabilirler ve..."

"Daha sonra doktoruyla konuşurum, teşekkürler," diye keskin bir şekilde sözünü kesip çantasından telefonunu çıkarır. Ben de pes ederek sandalyeme geri çöküyorum. Ama tam tekrar deneyeceğim, ona onun yanında olduğumu söyleyeceğim sırada, Chellie bir arama yapar ve telefonu hoparlöre alır. Altıncı çalınıştta Cyrus cevap verir,

kısa selamlaması, bulaşık sesleri ve birçok başka sesle boğulur.

"Hayatım, benim," diyor Chellie telefona yüksek sesle, telefonu ağzına dayayarak.

"Evet, al?" Caleb'in babası cevap verdi.

"Hastaneye yeni geldim. Yatmadan önce sana ulaşmak istedim." Cyrus'un Caleb'in hastanede olduğunu bildiğini ilk kez duyuyorum. Bu şaşırtıcı değil, ama bir kez bile haber vermeden gitmesi hayal kırıklığı yaratıyor. Chellie'den haber almış olabilir. Ama bir telefon bile hoş olurdu. *Merhaba, on yedi yıldır tanıdığım gelinim... Nasılsın?*

"^{Saat} daha yedi, Chellie. Müşteri yemeğindeyim."

Peki, karın Pekin'de saatin kaç olduğunu bilmediği için onu affet.

"Senin programını bilmiyorum,

Cyrus." Söyle ona, kızım.

"Bu bekleyebilir mi?" diye sorar.

Chellie'nin yüzü düşer ve gözlerinin köşelerinde hafif bir gözyaşı birikintisi gördüğüme yemin edebilirim. Bu, yıllardır bu ailenin çevresinde dolaştığım süre boyunca bu kadını bir kez bile ağlarken görmediğimi düşünürsek *çok* önemli bir olaydır. Opa'nın cenazesinde bile.

Chellie çelikten yapılmış bir kadın. Benim hiç takamadığım o maske, iyi, sakın, misafirperver eş maskesini, o hiç çıkarmadığı, aşılmaz zırhı.

Onun için kalbim acıyor. İlk kez Michelle Linwood'a acıyorum. Kocasına ihtiyacı olan şeyi, yani açıkça teselli, isteyememesinden nefret ediyorum. Kendi duygularını gizlemede o kadar ustalaşmış ki, gerektiğinde artık kendini bırakıp ağlayamıyor olması çok trajik.

Az önce yoğun bakımdan çıkardıkları bebek onun bebeği. Bilinci kapalı, yaralı, *tek* oğlu. Eğer ihtiyacı olanı istemek için gücü yoksa, ben onun için isterim.

Boğazını temizledi. "Sanırım bekleyebilir... Ama..."

"Harika. Seni geri ararım..."

Telefonu Chellie'nin elinden alıp, pişman olmaya vakit bulamadan konuşmaya başladım. "Cyrus, ben Sarah. Oğlun yoğun bakımda ve karın

deli gibi ve sana ihtiyaçı var. K      arkadaşlarına veda et ve lanet karınla konu . Daha da iyisi, arkadaşının       jetine atla ve buraya gel. Ya da en azından bunu yapmayı *teklif et*, lanet olası bir baba gibi! Ayrıca, onun adı Michelle ve bu       g      bir isim, seni huysuz, kendini be      pislik!" Yavaş    nefes vererek, sersemlemiş haldeki Chellie'ye telefonu sakın bir şekilde geri veriyorum.

"Sana," dedim, fazla sakın bir sesle. Telefonla benim kendini be      sırtışı    arasında bakışlarını gezdirerek, bana             baktı.

Tanrım, bu       iyi geldi.

Aya    kalkıp gitmeye karar veriyorum, sonu    kahvaltı yapmak istiyorum.

YİRMİ BEŞ

"ONA CANTANKEROUS MU DEDİN?" WIN, krem peynirle kaplı bageli yutarken yüzünde neşeli bir gülümseme yayılır. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Açıkçası, tam olarak emin değilim. Kullanınca içimi rahatlatan kelimelerden biri... Sen de dene."

"Cantankerous," diyor ve büyük bir ısırık alıyor. "*Cwan-tan-kros*," ağzı dolu halde tekrarlıyor.

"İyi hissettiriyor, değil mi?"

Yutkunur. "Gerçekten öyle, bunu kelime dağarcığıma ekleyeceğim." Dudaklarını yalar, sonra dalgın dalgın omzumun üzerinden bakar. "Ee, şimdi ne olacak? Chellie ile kavga mı ediyorsunuz? Benim yardımım..."

"Umurumda değil," diyorum kayıtsızca, sonra kahveden uzun bir yudum alıyorum. "Cyrus veya Chellie'nin benim hakkımda ne söylediği veya bana ne söylediği umurumda değil... Ve bu *çok* özgürleştirici ve *çok* geç kalmış bir şey."

"Evet, lanet olsun," diyor Win, salondaki diğer ailelere dikkat ederek fısıldayarak. "Tamam, o zaman, sakın olalım, sanırım."

"Yani, kocamın yoğun bakımda olması dışında, evet. Soğukkanlı."

"Doğru," diye fısıldadı Win, yüzünü buruşturarak. "Onun dışında."

Telefonumdan saati kontrol ediyorum ve Caleb'in dönüşü için en az on dakika erken gitmemiz gerektiğini fark ediyorum.

Hiçbir riske girmeyeceğim. Önce Chellie'ye papatya çayı getiriyorum ve buz gibi dış görünüşünün erimesin diye çift bardak koyuyorum. Kendimi savunuyorum, elbette, ama *tamamen* cadaloz değilim.

"Yeterince yedin mi?" Win, ziyaretçi kartlarımızı tararken ve yoğun bakım kapısının açılmasını beklerken sorar.

Ona yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Evet, teşekkürler anne." "Hey, artık bu işin bir parçası."

"Gus'ın bugün sensiz kalacağına emin misin?"

"Gus hiçbir şeyin farkında değil, şu anda otel bornozuyla hayatının en güzel günlerini yaşıyor." Caleb'in odasına doğru koridorda yürürken bana bir fotoğraf gösteriyor. Fotoğrafta August, kocaman bir yatağın ortasında oturmuş, yetişkin boyunda beyaz bir bornozun içinde boğulmuş, kucığında bir bardak sütle otelin düz ekran televizyonunda çizgi film izliyor.

En azından birimizin tamamen iyi olduğunu bilmek yardımcı oluyor. "O lüks bir yaşam sürmek için *doğmuş*," diyorum en iyi arkadaşıma.

"Evet, ama buna alışmasa iyi olur. Ailesi yakında parasız kalabilir. Kampa çok para harcadık ve görünüşe göre..." Win sözünü kesiyor. "Üzgünüm, önemli değil. Şimdi değil."

"Sonra mı?" diye soruyorum, sürgülü cam kapıya uzanırken. "Evet," diye cevaplıyor Win.

—

BİR SAAT SONRA, Caleb hala CT taramasından dönmemişti. Chellie telefonuna yapışmış, sessizce solitaire oynuyordu. Çayını getirip verdiğimde, teşekkür etmek için başını hafifçe salladı ama o andan beri gözlerine bakamadım.

Win ve ben pencerenin yanındaki karyolada hastane battaniyelerine sarılıp yatıyoruz. Win, kafamı dağıtmam için kitap okumamı önerdi, ama ben bugün, iyi bir kitabın bile *bazı* şeyleri düzeltmeyeceğini keşfettim. En azından şu anda, her şeyin belirsiz olduğu bu anda.

Bu yüzden, Gus hakkında konuşuyoruz, çünkü şu anda tamamen güvenli tek konu o gibi görünüyor. Win'e bana bir yeğen daha yapması için takılıyorum, ama o, kampın başarılı olması gerektiğini, ancak o zaman düşünebileceğini *söylüyor*, Bo'nun büyük üzüntüsüne.

"Bo inatçıdır, onu kabul ediyorum."

Win kulağıma eğilip kıkırdayarak fısıldıyor. "Yemin ederim, doğum kontrol haplarımı ondan saklamam gerek, yoksa kaybolurlar."

"Zaten haplarla aranız pek iyi değil ki," diye alay ediyorum.

"O, ne kadar doğurgan olduğumu bilmeden önceydi!"

"Kendini hep küçümsüyorsun," derim, samimiymiş gibi davranarak. "Ama bu konuda Bo'nun tarafındayım. Daha fazla bebek!"

"Evet, çünkü sen sarılabilir, oynayabilir ve terk edebilirsin."

"Aynen. Ben..." Kapı açılırken sözüm kesilir ve aynı iki hemşire Caleb'i içeriye götürmeye başlar. Arkalarında henüz tanışmadığım bir doktor vardır, ama sanırım Dr. Wenarchuk mesaisi bitmiştir.

"Merhaba bayanlar," diyor yeni doktor, sesi gülümsemesi kadar neşeli. Kapıyı kapatıp duvardaki el dezenfektanından ellerini temizliyor. "Ben Doktor Ofori." Chellie'yi geçip bana elini uzatıyor. O bana ulaşmadan ayağa kalkacak vaktim yok, bu yüzden oturmaya devam ediyorum. Win'in elini sıkıyor ve sonra omzunun üzerinden dönüyor. "Neden buraya gelip bizimle oturuyorsun, dostum?"

Win gülümsemesini saklamaya çalışır. Chellie tam olarak *arkadaşlık kuracak* tipte biri değildir. Ama hemşireler Caleb'i yerleştirirken ayağa kalkar ve sandalyesini bize doğru kaydırmaya başlar. Dr. Ofori, sedyenin karşısındaki sandalyeye oturur ve Chellie'nin yerine yerleşmesini beklerken tatlı bir gülümsemeyle bize bakar. "Harika," der neşeyle. "Bugün işim çok kolay ve güzel. Doktor Wenarchuk'un vakasını devralacağım ve hemen iyi haberler vereceğim."

Win battaniyenin üzerinden dizimi tuttu. Ben de onun elini tutup sıktım.

"Caleb'in tomografi sonuçlarında beyin sarsıntısı belirtileri var ama başka bir travma yok. Ekibin dün endişelendiği şişlik büyük ölçüde azaldı ve onu daha fazla sedasyon altında tutmak için başka bir neden görmüyorum. Yaralanması o kadar hafif ki, uyanırken de aynı şekilde iyileşebileceğini düşünüyoruz."

"Biraz erken değil mi?" Chellie, *gerçek* incilerini sıkıca tutar.

Doktor ona döner, yüzündeki samimi gülümseme hiç kaybolmaz. "Hafif travmatik beyin yaralanmaları olan hastaları uzun süre sedasyon altında tutmanın, uyandıklarında bilişsel işlevlerini azalttığı ve beyin sarsıntısının yan etkilerini uzattığı gösterilmiştir. Dün birkaç kez bilincini kaybettiği için meslektaşlarımdan endişelendiğini biliyorum, ama

arasında," Win ve bana doğru eğildi, "erkekler bunu yapmaya meyillidir." Sandalyesine geri yaslanarak gülümsedi.

"İkinci bir görüş alabilir miyiz?" diye sorar Chellie.

"Tabii ki. Caleb hala aşağıdayken bir nöroloji uzmanı çağırdım ve meslektaşım da onu tüm bu makinelerden çıkarmaya başlamanız gerektiği konusunda hemfikir." Elini tıbbi ekipmana doğru kayıtsızca salladı ve bir bacağını diğerinin üzerine katlayarak tüm dikkatini bana verdi. "Sakinleştiriciyi kesip solunum tüpünü çıkarmak istiyoruz, böylece kendi başına nefes almaya başlayabilir. Sorunuz var mı?"

"Uyanması ne kadar sürer?" diye soruyorum, gözyaşlarımı silerek.

"Hastadan hastaya değişir. Kesin olarak bilmek zor.

Yoğun bakımda uyanmak, ışık düğmesine basmak gibi değil, güneşin doğmasını beklemek gibidir. Bazı hastalar birkaç saatte uyanırken, diğerleri bir gün, hatta daha uzun sürebilir. Ancak çok uzun süre sedasyon altında kalmadığı ve genel sağlık durumu iyi olduğu için, uyanma süresinin kısa olacağını tahmin ediyorum."

"Bu iyi!" Win, dizime pençe gibi yapışarak bacağımı salladı. "Bu iyi," diye tekrarladı ve bana sarılmak için yaklaştı.

Şok içindeyim. En azından şokun böyle bir şey olduğunu *düşünüyorum*. Konuşamıyorum, düşünemiyorum, endişelenecek bir şey bulamıyorum, bu da bir şeylerin yolunda gitmediği anlamına olmalı. Ama hissedebiliyorum... Son vuruşuyla piñata'nın içindekiler gibi patlamak için bekleyen mutluluk ve rahatlama. "Ve... o iyi olacak mı? Uyuyacak ve..."

"Önemli, uzun vadeli yan etkilerin belirtisi *yok*. Genellikle kafa travması geçiren hastalarımız biraz heyecanlı, sersemlemiş veya biraz kafası karışık bir şekilde uyanabilirler. Bu tamamen normaldir ve neredeyse her zaman geçicidir."

"Tamam," diyorum, başımı sallayarak. "Tamam," diyorum bir kez daha.

"Başka sorusu var mı?" Win ve Chellie'ye dönüyor, ikisi de başlarını sallıyor. "Harika, o zaman anestezi ekibini çağırayım. İşe başlarken ve endotrakeal tüpü çıkarırken birkaç dakika dışarı çıkmanızı rica edeceğim. Hemşire istasyonuna cep telefonu numaranızı verdiniz mi?" Başımı sallıyorum. "Harika, geri gelebileceğiniz zaman sizi ararlar."

"Tamam..." Omzunun üzerinden Caleb'e bakıyorum, gözlerimi ondan ayırmıyorum. Gitmek zorunda kalmak çok zor. Onu bırakmak *istemiyorum*. Bırakmayacağıma söz verdim.

Dr. Ofori gözlerimle gözlerimi buluşturur. "Hızlıca vedalaşmanız için size biraz zaman vereceğim. Söz veriyorum, o emin ellerde." Ayağa kalkar. "Beklerken herhangi bir sorunuz olursa veya kontrol etmek isterseniz, beni arayabilirsiniz." Bana hastanenin numarası ve kendi dahili numarasının yazılı olduğu bir kartvizit verir. "Çok uzun sürmez. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," Win benim adıma teşekkür ederken, ben kartı alıp boş boş bakarken doktor hızla odadan çıkar.

Chellie ayağa kalkar ve Caleb'in yatağının yanına gider. Dr. Ofori ise kapının dışındaki koridorda hemşirelerle sessizce konuşmaktadır.

"İyi misin?" Win sessizce sorar.

"Evet." Gözlerimden yaşlar boşalırken yüzümde bir gülümseme belirir. "O iyi olacak," derim, hıçkırıklarla. Beni sıkıca kucaklar ve ikimiz de sevinçle, inanamadan güleriz.

"Öğleden sonra görüşürüz," der Chellie sert bir sesle, el çantasını yerden alır. "Otele gidip akşam yemeği vaktinde geri geleceğim. O zamana kadar bir değişiklik olursa lütfen beni ara."

"Tabii, elbette," diyorum, iki elimle gözyaşlarımı silerken. Chellie hızla çıkmak için hareket ediyor ama ben daha hızlıyım, battaniyeleri dizlerimden atıp karyoladan atlıyorum. "Chellie, bekle." Dönüyor ve neredeyse çarpışıyoruz. Kollarımı ona doluyorum, onu korkutmak istemediğim bir hayvan gibi nazıkçe sarıyorum. Bir an duraksıyor ama sonunda benim kollarımda gevşiyor ve bana sarılıyor. "O iyi olacak," diyorum ona, her kelimedede minnettarlığımı okunuyor.

İkimiz de hareket etmeden ve konuşmadan ağır bir sessizlik olur. Sarılmamızın çok uzun sürdüğünü düşünmeye başlarken, Chellie memnuniyetle iç çeker.

"Öyle," der, sesi duygu dolu. Bir kez burnunu çeker, ellerimizi bırakırken duruşunu düzeltir ve tek bir gözyaşını siler, sonra tek kelime etmeden odadan çıkar.

Hastaneden ayrılalı otuz dakika

OTEL tam olarak 1,2 kilometre uzaklıktadır. Bütün hafta yürüyüş yaptıktan sonra, fiziksel olarak yürüyüş hiç yorucu gelmez, ama duygusal olarak çok yıpratıcıdır. Caleb'den uzak kalmaktan nefret ediyorum. Orada yatarken, farkında olmadan dokunulmaya, dürtülmeye ve bakılmaya hazır, çok savunmasız görünüyor. Otele vardığımızda, Bo ve Gus hala dışarıda eğleniyorlar. Oda servisi sipariş edip biraz kablo TV izlemeye karar veriyoruz.

Hastaneden ayrıldıktan 90 dakika sonra

Jerry Springer'ın bir bölümünü izledikten, dev bir hamburger ve patates kızartması yedikten ve Judge Judy'nin iki bölümünü izledikten sonra telefonum çaldı. Geri gelmemizi bekliyorlardı. Lola'nın Michael'a kapısını kırdığı için 200 dolar borçlu olup olmadığını bile sormadan eşyalarımızı alıp hastaneye geri döndük.

Hastaneye girer girmez

Win'in dün gece hastanenin lobisinden oluşturduğu grup sohbetine MESAJ ATARIM. Bu şekilde herkese aynı anda haber vermek daha kolay. Kısa sürede Cora ve Cyrus'tan beğenme işaretleri, Chellie'den keskin ve kısa cevaplar ve neredeyse yirmi yıl önce beyin sarsıntısı geçirmiş ve bu nedenle konunun uzmanı olan şu anki erkek arkadaşının sonsuz bilgeliğini paylaşmaya dayanamayan teyzem June'dan uzun cevaplar gelir.

Win, Bo ve ben, Caleb'in de dahil olduğu normal grup sohbetimizde hala mesajlaşıyoruz. Bo, cevap vermediği için ona sürekli sataşıyor, bu da beni biraz rahatlatıyor. Yakında Caleb de şakaya katılacak. Yakında, onsuz ne kadar çıldırdığımızı görecek.

Hastaneye döneli on bir dakika oldu.

Yoğun bakımda geri döndüğüm için rahatlayacağımı ASLA DÜŞÜNMEZDİM, ama kesinlikle öyle hissediyorum.

"Her şey çok sorunsuz gitti," diyor hemşire, Caleb'in odasından ekipmanları çıkarırken. "Beklediğimiz gibi kendi başına nefes alıyor, ama daha sonra biraz desteğe ihtiyacı olursa diye kanülü taktık." Durup kalp atış hızı ve kan basıncı monitörüne bakıyor. "Ama şu ana kadar her şey yolunda."

Caleb'in yanağına öpücük kondurduktan, artık daha net görünen muhteşem yüzüne hayranlıkla baktıktan ve battaniyesini düzelttikten sonra odaya geri döndük. Win, koridordaki makineden buz parçaları ve aile salonundan diyet kola almaya gitti. Geri döndüğünde, beklerken biraz daha gündüz televizyonu izleyebilmek umuduyla odadaki televizyonu açtık.

İki saat önce hastaneye geri döndüm.

CALEB HÂLÂ uyuyor, ama son otuz dakikadır ara sıra kıpırdanıyor. Sandalyeyi yatağına olabildiğince yaklaştırdım ve *Family Feud* izlerken düşüncesizce kolunu okşuyorum.

Hastaneye döneli dört saat oldu

CHELLIE, bize söylediğinden daha erken geri geldi. Bunun nedeni, Caleb her inlediğinde, her hareket ettiğinde veya parmaklarını her hareket ettirdiğinde, belki *biraz* fazla hevesli bir şekilde grup sohbetine haber vermemdi.

Yine de hemşireler *her* an doğabileceğini düşünüyorlar. O zamana kadar Chellie, *The Jerry Springer Show* ile tanıştı. Bunun bir zafer gibi olduğunu söylemeliyim.

"Tabii ki o babası değil," diyor sakın bir şekilde, ikinci papatya çayını yudumlarken. "O bebek ona hiç benzemiyor."

"Kesinlikle aldatmış," diyor Win, başını sallayarak.

"Bilmiyorum," diyorum. "Çeneleri aynı..."

Beş saat önce hastanede

WIN, Caleb'in ben tuvalete gittiğim *anda* uyanacağına dair şaka yapıp duruyordu. Bu yüzden hayatımda *hiç* bu kadar hızlı tuvalete gitmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, silmedim bile. İşimi hallettikten sonra *hemen* ellerimi yıkamak için koştum. Her kapıda dezenfektan aldım, sonuçta burası bir hastane, ayrıca kapılar çok yavaş açılıyordu, öylece durmak yerine başka bir *şey* yapmam gerekiyordu.

Caleb'in uyanma anını kaçırmak çok kötü olurdu, ama Win'in batıl inancının işe yaramamasına biraz üzüldüm. Geri döndüğümde hala uyuyordu.

Win'e, Win'in batıl inancı yarı yarıya doğru çıkarsa diye, tuvalete gitmesi için zorladım. Ama yine de hiçbir şey yoktu.

Yine endişelenmeye başlıyorum. Yaklaşan bir fırtına gibi hissediyorum —henüz paniklemiş değilim ama yaklaştığının farkındayım. Belki bir şeyi gözden kaçırmışlardır. Belki de kocaman, zeki beynini uyandırmaya çalışmadan önce daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Belki de hepimiz çok hevesliydik. Umutlanmak için çok aceleliydik.

"Hiçbir şey yok mu?" Win tuvaletten dönünce bana soruyor.

"Hayır."

"Ben deneyeceğim," diyor Chellie, ayağa kalkarak ikimizi de şaşırtıyor.

Win beni inceler, kaşlarını çatarak başını eğiyor. "İyi misin?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallayıp televizyonu kapatıyorum. Ben yine parçalanırken o beni kucaklıyor.

Sekiz saat önce hastanede

"Hayır, hayatım, hala uyuyor. Evet, Sarah'ya selamını söyleyeceğim. Uçağına yetiştiğine sevindim. Yarın akşam görüşürüz. Ben de seni seviyorum." Chellie telefonu kapatır.

Win ve ben birbirimize dönmek için o kadar hızlı hareket ederiz ki neredeyse boyunlarımız kırılıyor.

Bunu ben yaptım. Cyrus Linwood'un *doğru* şeyi yapmasını sağladım.

Dokuz saat, sekiz dakika ve on bir saniye sonra tekrar hastanede

"BEBEK?" Boğuk bir ses fisıldar.

"Caleb," derim, koltuğumdan kalkarken ciğerlerimdeki tüm nefes bir anda boşalır. Saf bir rahatlama balondaki helyum gibi vücudumu doldurur ve beni kocama doğru kaldırır. "Merhaba, aşkım. Merhaba." Omzuna öpücük kondurur ve başımı oraya yaslarım. "Nasıl hissediyorsun?" Öksürdüğünde uzaklaşır ve endişeyle onu incelerim.

"Hey." Rahatsızlık içinde kaşlarını çatarak gözlerini yavaşça açar. "Boğazım..."

"Al," diyor Chellie, onun yanına gelerek. Yan sehpadan bir bardak su alıyor ve ona pipeti bulmasında yardım ediyor. Uzun bir yudum alıyor, sonra bir tane daha.

Win yanıma yaklaşır, eli benimkinin yanında yatak korkuluğuna dayanır.

"Anne?" Caleb ona bakarak, açıkça şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırıştırır. "Merhaba, canım."

Yavaşça ama şu anda yapabileceği en hızlı şekilde bana doğru döner. Uyuşturulmuş komadan uyandıktan sonra bile yüzündeki ifade nettir. *Annemi aramak zorunda kalacak kadar durumun kötü olmalı.*

"Bizi çok endişelendirdin." Elimi çenesinden geçiriyorum. O anda Caleb, Win'i fark ediyor ve ona doğru dönerek gözleri daha da büyüyor.

"Vay canına," der ve tekrar öksürür. Win, Chellie'den bardağı alır ve Caleb'e bir yudum daha alması için pipeti uzatır. "Şu anda kendimi çok özel hissediyorum."

Koridorda duran bir hemşire, pencereden monitörleri dikkatle izliyor. Bana gülümsüyor ve el sallıyor. "Sen özelsin," diyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Çok, çok özelsin."

"Bebeğim, ağlama," der ve serumun olmadığı kolunu hareket ettirerek elini benimkinin üzerine koyar. Tüm hareketleri yavaş ve çok çaba gerektiriyor gibi görünüyor. Ama hareket ediyor. Konuşuyor. Bana geri döndü.

"Mutluyum," diyorum, birkaç hastane personeli odaya girip duvara yaslanarak varlıklarını belli ediyor ama bize birkaç dakika daha zaman tanıyorlar. "Seni çok özledim."

"Buradayım."

"Biliyorum ama bizi çok korkuttun. Seni seviyorum. Seni gerçekten aptalca seviyorum." "Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı bana, uykulu bir gülümseme dudaklarında

"Bu nazik insanların seni muayene etmesine izin vermeliyiz,"

"Bu nazik insanların seni muayene etmesine izin vermeliyiz," diyor Chellie, bana sıcak bir gülümsemeyle. "Sonra da seni o harap köprüye çıkmaya iten şeyin ne olduğunu konuşacağız." Oğluna doğru kaşlarını kaldırıyor.

"Uzaklaşma," der, zayıflamış elimi daha sıkı tutarak.

"Dışarıda olacağız." Dudaklarına kısa bir öpücük kondurup hemşirelerin önünden geçerek koridora çıkıyorum. Win arkamdan bana sarılır, coşkusuyla beni neredeyse devirecekti.

"O iyi," diyor. "Yani, o hala Caleb..."

Omuzlarım gevşerken, içimi sevinç kaplıyor ve kıkırdamaya başlıyorum. Chellie koridordan bize doğru dönüp *tekrar* gülümsüyor; bu bir rekor olmalı.

"Hadi... Sert bir içkiye ihtiyacım var."

"Burası hastane," diye itiraz ediyor Win, peşimden geliyor.

"O zaman kahve olsun." Kendime gülümsüyorum, çünkü gülümsemekten kendimi alamıyorum.

YİRMİ ALTI

İKİ SAAT SONRA, Caleb'in genel koğuşta alt kattaki yeni odasına vardık. Artık hiçbir şey bağlı değildi ve benim yardımımıla tuvalete kadar yürüyebiliyordu. Hemşireler ve ben ona kendini zorlamamasını söyleyip durduk ama o her zaman aşırı hırslı bir çocuktu.

Chellie, yoğun bakım odasına girmemize izin verildikten kısa bir süre sonra ayrıldı. Caleb'e, hiçbirimizin beklemediği kadar nazik bir şekilde nasihat etti ve yarın Cyrus'u da getirip tekrar geleceğini söyledi. Win, Chellie'den kısa bir süre sonra, Gus'ın yatma saatinden önce onunla biraz vakit geçirmek için ayrıldı.

Caleb'in yatağının başında durarak, yüksek sehpayı tekerlekli sandalyenin üzerine çekip onun bacaklarının üzerine uzanacak şekilde yerleştirdim. Sonra su bardağını ve gözlüklerini masaya koydum. Gözlüklerini heyecanla alıp taktı. "Çok daha iyi," dedi, odaklanmak için gözlerini kırptırarak.

"Hoş geldin," dedim ve yanındaki dar yatağa sürünerek yanına uzandım. O da kolunu sırtıma doladı ve parmak uçlarıyla kaburgalarımın küçük daireler çizdi. "Aç mısın? Aç olmalısın."

"Biraz..."

"Tamam, ben..." Yataktan kalkıp, umarım iğrenç olmayan bir kafeterya yemeği bulmaya hazır olarak, o beni kendine daha sıkı sarar.

"Henüz değil," diyor yumuşak bir sesle. "Önce bu."

Ona yaslanıp rahatlayarak, kokusunu içime çekiyorum. "Beni çok korkuttun, Linwood," diyorum.

"Özür dilerim." Alnımı öptü. "İsteyerek yapmadım."

"Biliyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "Gidip kahramanlık yapman gerekiyordu." "Libby nasıl?" diye soruyor.

Yatağımdan hafifçe kalkıp cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Yvonne birkaç saat önce haber vermek için mesaj attı. Geziyi bir gün erken bitirmeye karar vermişler. Libby tamamen iyi, ama tabii ki biraz sarsılmış. Bizim ona kızdığımızdan endişelenmiş."

"Umarım sen..."

"Yvonne'a ona kesinlikle kızmadığımızı ve gelecek ay resitaline gitmek istediğimizi söylemesini söyledim."

"İyi," diyor Caleb ve iç çekiyor. "Hafızam biraz bulanık."

"Eminim öyledir."

"Kafamı vurduğumu, uzandığımı, Henry ile konuştuğumu ve sonra seni hatırlıyorum."

"Doğru," diyorum, başımı sallayarak. "Ama... Jai bana Süpermen mi dedi?"

Gülmeden edemiyorum. *Tabii* ki hatırladığı birkaç şeyden biri bu. "Clark Kent, sanırım öyle demişti, ama evet." Gururla gülümsüyor ve beni daha çok güldürüyor. "Jai birkaç kez haber verdi, bunu duyunca sevineceksin," diye alay ediyorum. "Nina'yı Instagram'da buldum ve numaralarımızı değiştirdik. Sanırım ikimiz de yeni arkadaşlar edindik."

"Tabii, kim seninle arkadaş olmak istemez ki?"

Yüzüne bakmak için başımı kaldırıp sakalını avucumla okşuyorum. Bir an için, yumuşak bir bakışla birbirimize bakıyoruz. Küçük mutlu balonumuzda her şey olması gerektiği gibi. Monitörler bipliyor, anonslar duyuluyor ve hemşireler kapının dışında sohbet ediyor, ama burada her şey mükemmel.

Caleb, daha önce görmediğim *yeni* bir gülümsemeyle gülümsüyor. Eğri, ince gülümsemesinin huzuruyla tezat oluşturan, gözlerinde pişmanlık gibi bir şey var. "İstediğimiz hayatı yaşamak için on yıl beklemek istemiyorum," diyor yumuşak, neredeyse fısıltı gibi bir sesle. Benim için önemli olan *tek* şey sensin ve başka türlü davranmaktan yoruldum. Eğer senin için de uygunsa, mümkün olan en kısa sürede şirketi küçültmeye başlamak istiyorum."

Muhtemelen yorgunluk ve kafamdaki yara *yüzünden* böyle konuşuyorum, ama yine de gülümsüyorum. "Yarın konuşabiliriz. Dinlenmelisin. Bu..."

"*Hiç* bu kadar net hissetmemiştim," diyor ve yüzümü sıkıca kavrayarak alnımızı birleştiriyor. "Bir anını daha boşa harcamayacağım..." Geri çekiliyor, gözleri bana sabitlenmiş, duygularım kabarıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Sonunda kendime soruyorum, 'Marcie Green ne yapardı?'" Elini uzatıp yanağımdan akan gözyaşını parmağıyla siler, sonra nazikçe güler. "Beyaz şarabı pek sevmem, ama elimden geldiğince vermek, yardım etmek ve hayatımın tek şansını boşa harcamamak istiyorum."

"Hatırlıyor musun?" diye soruyorum, ona dudak bükerek. "Konuşmamı hatırlıyor musun?" "Tabii ki hatırlıyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Ne istersen... Ama..."

"On yıllık planı siktir et. Şu anda tek istediğim şey bu yatakta olmak." Bana öpmek için eğildi. Dudaklarımız nazikçe birleşti. Aramızda sıcaklık yayıldı, gözyaşlarımız dudaklarımızdan süzülürken öpücüğümüz okyanus esintisi gibi tadı vardı. Yumuşak ve tatlıydı, ama çok geçmeden kapının hızlıca çalınması bizi ayırdı.

Hemşire Caleb'in yatağını paylaştığımız için bizi azarlayacak diye düşünürken, kapının camından Bo'yu görüyorum.

"Girin!" diye bağıriyorum ve Caleb su içerken yatakta yukarı doğru kayarak oturuyorum.

"Selam," diye şarkı söyler gibi konuşur Bo, kapıdan eğilerek, geniş gülümsemesini Caleb'e kilitler. "Acıkmışsınızdır diye düşündük." Kocaman bir pizza kutusu gösterir ve vücudunun diğer yarısını odaya sokar. Arkasında Win, August'u kucağında tutarak yürür.

"Ne güzel bir sürpriz," diyorum, yataktan atlayıp neredeyse seğirerek yeğenime doğru koşuyorum. "Merhaba, Gussy kızı."

"Böyle özel bir günde yatma saati kimin umurunda?" der Win, Gus'ı benden alabilmem için bana doğru eğilir.

"Seni özledim." Kafasının yanına bir öpücük kondurup yatağa dönüyorum. "Babanla eğlendin mi?"

"Kocamın dediğine göre, kazlar gelene kadar park harikaydı..." Win onun yerine cevap verir ve bana gülümser.

Bo pizza kutusunu masanın üzerine koyar ve elini Caleb'in omzuna koyar, ona göğsümü sızlatan bir sıcaklıkla gülümser.

. "İyi görünüyorsun dostum," diyor, sesinde sertlik var, kocama koluna hafifçe vurarak. "Gerçekten iyi."

"Öyle mi?" Caleb sırtarak sorar. "Yeni kıyafetim hoşuna gitti mi?" Hastane önlüğünü işaret eder.

"Çok güzel," diye cevaplar Bo, geri adım atarak fotoğraf çekiyormuş gibi yapar. "Ama bunu giymeyi alışkanlık haline getirme."

"İğrenç derecede sevimli," Win sadece benim duyabileceğim şekilde alaycı bir şekilde söyler ve odanın uzak köşesinden bir sandalye almak için yanından geçer.

Beşimiz Caleb'in yatağının etrafında oturup pizza yerken, Caleb'e son kırk sekiz saatte neler olduğunu anlatıyoruz. Özellikle Cyrus'u telefonda azarladığım ve Chellie'nin Jerry Springer'a olan yeni ilgisini konuştuk. Sonra Gus, babasıyla birlikte gittiği oyun parkını ve "kuş zorbalarını" büyük bir ayrıntıyla anlattı. Onlara başka bir isim de verilmiş: kazlar.

Konuşuruz, yeriz, alay ederiz, tartışırız ve pizza kabukları kalana kadar hepsini tekrar ederiz. Gus, ziyaret saatleri çoktan geçmiş olmasına rağmen, zaman geçip giderken kollarımda uykuya dalar, ama kimse bizi uyarmaya gelmez, biz de kalırız. Gus'ın göğsüme çarpan ağır nefeslerinin memnuniyet dolu mırıldanmalarını dinlerken, kendimi de uykuya dalarken buluyorum. Son birkaç günün yorgunluğu üzerime çöküyor.

Uyanıp yavaşça kendime geldiğimde, Caleb, Bo'ya Focal için fikirlerini, bir hastane yatağındaki adama yakışmayacak bir coşkuyla anlatıyor. Ne kadar uğraşsam da, ikisi de Caleb'in dinlenmesi için yalvarışlarımı dinlemiyor. Devam ediyorlar ve ben dinlemekten kendimi alamıyorum. Caleb'in yaşam tarzımızı sadeleştirme ve çalışanlarını motive etme konusundaki yeni tutkusuna hayranlık duyuyorum. Tam da ihtiyacımız olan şeydi. Kocama, babasının gölgesinden çıkıp çalışanları için doğru olanı yapmak için yeni bir şey denemeye karar verdiğini duyduğumda, onun karısı olduğum için hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Caleb üniversite planımdan bahsettiğinde, Bo'nun kulakları dikleşir ve o ve Win gururla bana, sonra da birbirlerine gülümserler. Bu, "*O iyi olacak*" diyen küçük, ince bir gülümsemedir. Gus'ın doğumundan sonra Win ve Bo ile ilk kez vakit geçirdikten sonra Caleb ile birbirimize attığımız gülümsemeyle aynı. Onlara, İngilizce lisans programına başvurmayı planladığımı, umarım sonbaharda başlayabileceğimi ve sonra da elimden gelenin en iyisini yapacağımı söylüyorum.

Kısa bir süre sonra iki adam tekrar rakamlardan bahsetmeye başlar. Bo, evlerinin yakınında satılık bir evden bahseder ve Caleb'in yüzü aydınlanır

. *Tanrım*, dördümüzün hangisinin daha yakın yaşasa birbirine daha bağımlı olacağını bilmiyorum. Yine de, Caleb hastaneden taburcu edildiğinde evi görmeye gitmeyi kabul ediyorum.

"Hey, sen," diye fısıldar Win, uyuyan kızının yüzündeki saçları okşarken eğilerek. Gus'a bakarken gözlerindeki anne sevgisi her zaman göğsümde nostaljik bir rahatlık uyandırır.

"Merhaba," diye fısıldayarak karşılık veriyorum, güzel arkadaşımın yan profilini hayranlıkla izlerken, o da yavaşça odanın içinde dolaşan iki adama, kızına ve sonra tekrar bana bakarak gülümsüyor.

"Biliyor musun, bu çocuğa hamileyken bana söylediğin şeyi sürekli düşünüyorum..." Kızının yanağını okşadı.

"Ben çok şey söylerim," diye cevap veriyorum. "Hatırlatır mısın?"

"*Sen iyi şeyleri hak ediyorsun.*" Win nefes verirken çenesini kaldırır. "Ve bence haklıydın. Bence hak ediyoruz. Bence bizde var. Bence Marcie bizimle çok gurur duyardı."

Yavaşça başımı sallayarak cevap veriyorum. "Biliyor musun? Ben de aynı fikirdeyim."

Yanağımı yeğenimin başına dayayıp gözlerimi kapatarak o anın hissini tam olarak yakalamaya çalışıyorum. Ailemin bir arada olmasının verdiği rahatlık. Onları tanıdığım ve onların beni tanıdığı için ne kadar mutlu olduğum. Her şeyin yoluna gireceğini hissetmenin verdiği rahatlık. Eğer yolunda gitmezse, hepimizin birbirimiz için burada olacağımızı bilmek.

Şükranla dolu, ilk kez bir şükran duası ettim, kimseye özel değil, duyan herkese.

Gus için teşekkür ederim. Win ve Bo için teşekkür ederim. Aracılık ettiğin, müdahale ettiğin ve onları bir aile yaptığın için teşekkür ederim. Caleb için teşekkür ederim. Tam ihtiyacım olduğu anda onu hayatıma soktuğun için teşekkür ederim. Çoğu insandan daha erken ruh eşimi bulmamı sağladığın için teşekkür ederim, böylece asla yalnız kalmayacağım. Onu nazik yaptığın için teşekkür ederim. Annem için, onunla geçirdiğim zaman için teşekkür ederim. Bu güzel, dağınık hayat için teşekkür ederim. Bir anını bile boşa harcamayacağıma söz veriyorum. Amin.

SON SÖZ

ON YIL SONRA

"LIMUZİN Mİ? CİDDİ MİSİN?" WIN, *kocaman* karnını ortaya çıkaran dar mor elbisesiyle yanımda durmuş ^{gölüyor}r. Dördüncü çocuklarının son çocukları olacağına yemin etti. En büyük yeğenim Gus, onun yanında aynı derecede güzel bir elbise giymiş, limuzin caddeden yaklaşırken kulaklarına kadar gülümsüyor. Win'in diğer iki kızı evde bakıcıyla birlikte, ama Bo henüz dışarıya çıkmadığı için ona kalması için yalvarıyor olmalarına eminim.

"Babam bizi geç kaldıracak," diyor Gus, bizim evden sadece birkaç kapı ilerideki evlerinin kapısı açılırken sokağa bakıyor. Bo koşarak dışarı çıkıyor, limuzini görünce papyonunu düzeltiyor ve ısıklık çalıyor.

"Koş, Forrest!" June teyze Bo'ya bağırarak, gürültülü bir şekilde gülüyor. Yıllık ziyaretini bu akşama denk getirmiş ve ona minnettar olsam *da*, bu akşam beni utandırmaması için dua ediyorum. "Caleb nerede?" diye soruyor bana, parlak çantasından kırmızı rujunu çıkarırken.

İç çekip başımı sallayarak, yüzümde gülümseme beliriyor. Sonra limuzinin kapısı açılmadan birkaç saniye önce onu işaret ediyorum ve Caleb kafasını dışarı çıkarıyor.

"Seni bırakayım mı?" diye sordu bana, göz kırparak. "Saçmalıyorsun..."

"Hadi ama! Şık bir şekilde seyahat etmemiz gerekiyordu! Hayatımda kaç kez karımın oyununun galasına gidebilirim ki?"

"Şampanya var mı?" diye sorar June teyze, pencereden içeriye bakarak.

"Umarım bunu birçok kez yaparsınız, böylece bir dahaki sefere bazılarımız da içebilir," diyor Win, arabanın yan tarafına yaslanarak karnını ovuşturuyor. "Şimdi çekil, oturmam lazım." Caleb'i kapıdan uzaklaştırıyor.

Caleb kenara çekilir, arabanın kapısını daha fazla açar ve herkes arabaya binerken kapıyı açık tutmaya devam eder.

"Ne centilmen." Ona doğru adım atarım, vücudumun önünü onun yanına dayayıp başımı kaldırarak yanağına öpücük kondururum. "Teşekkürler, aşkım."

"Bana teşekkür etme, *sen* ödedin," diyor muzipçe, bana gülümseyerek.

"Ah, peki, benim olan senindir..." diyorum, dudaklarımı şakacı bir şekilde ısırarak.

Altı yıl önce, *A So-called Little Life* adlı romanımı bitirdim. Annemden ve onun çok sevdiği bir hikayeden büyük ilham alan bu romanda, ölüm döşğinde yatan bir kadın, alternatif evrenlerde eşzamanlı olarak yaşanan yüzlerce farklı hayatı ziyaret edebiliyor. O zamandan beri üç roman daha yazdım ve ikisini yayınladım. Ancak hiçbirisi ilk romanım kadar başarılı olamadı. İlk romanım bugün Toronto'da turneye başlayan bir tiyatro oyununa uyarlandı.

Başrol için, Tony Ödülü sahibi aktris Gianina Rossi'yi kadromuzda görmekten büyük mutluluk duyuyoruz. Nina, benim için çok değerli bir arkadaşımıdır. Nina ve Jai, üçüncü Tony Ödülü'nü kazandıktan iki ay sonra, geçen yıl İtalya kıyılarında *görkemli* bir düğünle evlendi. Nina, zamanını çok daha büyük işlere ayırabilirdi, ancak bizimle bir yıllık bir anlaşma yaptı.

"Yine de teşekkür ederim... bu gece için bana destek olduğun ve heyecanlandığın için, ve son birkaç haftadır masamın çekmecesinde bulmam için bıraktığın minik Kit Kat'lar için. Bu sefer düzenlemeleri bitirebilmemin tek sebebi onlar."

"Tabii ki, bebeğim." Caleb gülümser ve beni öpmek için eğilir. "Seninle gurur duyuyorum," der ve elini boynuma koyar.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyorum.

Yavaşça başını sallar. "Helen'e yemek verdin mi?" Helen, artık on bir yaşında olan kurtarılmış köpeğimiz, eskisi kadar çevik değil. Ancak Helen ismi, onu barınakta bulduğumuz on yıl önce olduğu kadar komik. Artık Helen olarak anılan insan Helen de bu isimden çok hoşlanıyor. Tıpkı torunu Libby gibi, ki o da biz üniversiteye gittiğimizde bizim için köpeğe bakıyordu. Reignite'a bir daha hiç gitmedik ama hepsini sık sık görüyoruz. Caleb'in kazasından sonra, resmi olarak doğa insanları *olmadığımızı* karar verdik.

"Evet, ben yaptım. Gus, ben bunu giyerken onu tuvalete çıkardı," diyorum, dar siyah kadife elbisenin içinde kıvrılarak. "*Çok uzun* sürdü."

"Çıkarmak daha kolay olur," diye fısıldadı Caleb, dudaklarını yalayarak saçımın bir tutamını çekerek. Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim ve ona uzun ve yavaş bir öpücük vermek için eğildim.

"Çekilin oradan, siz ikiniz!" June teyze bağırır, ardından on iki yaşındaki en büyük hayranının kıkırdamaları duyulur. "Tiyatro kimseyi beklemez!"

Son bir öpücükle Caleb, limuzine binmeme yardım etmek için yanıma gelir ve kapıyı arkamızdan kapatır.

"Harika görünüyorsun," diyor Win, koltuğuna yaslanarak fotoğrafımı çekmeye çalışıyor.

"Buraya," der Bo, telefonunu çıkararak.

"İkimizi de," derim, kameraya gülümserken Win'e daha yakın yaklaşırım.

"Bu bana balo gecesini hatırlatıyor," diyor Win.

"Balo gecesine limuzinle gitmemiştik," diye alay ediyorum. "Caleb'in LeSabre'iyile gitmiştik."

"Zamanında hazır olur umuyordum..." diyor, yüzünü buruşturarak. "Ama zaten herkese sığmazdı."

Caleb, geçen yıl emekli olan babasıyla birlikte boş zamanlarında büyükbabasının LeSabre'sini tamir ediyordu. Hâlâ mükemmel bir ilişkileri yok ve Cyrus, Caleb'in Focal'ı "sosyalist propaganda poster çocuğu" yapma kararını hâlâ anlayamıyor, ama ikisi de Caleb'in annesi için elinden geleni yapmaya çalışıyor. Caleb'in annesi, ferahlatıcı bir şekilde bağımsız ve uygun şekilde talepkar yeni bir sayfa açtı. Hatta tekrar Michelle adını kullanmaya başladı. Tüm bu ilerlemelere rağmen, araba bir yıl öncesine göre tamir edilmeye hiç yaklaşmadı. Hatta durumu daha da kötüleşmiş olabilir. Yine de Caleb'in başarılı bir mavi yakalı işçi gibi davranmasına izin veriyorum.

"Tabii, muhteşem çocuk..." diyorum ve koridordan eğilip dizine hafifçe vuruyorum. Gözlerini deviriyor, ama yine de gülümsüyor.

"Göreceksin... Bir gün o arabayla tekrar gezineceğiz."

"Sürmek mi? Hayır. Benim asıl sabırsızlıkla beklediğim şey..." Win, boğazını temizleyerek sözümü kesiyor, kızına doğru gözlerini dikerek ne söyleyeceğimi doğru tahmin ediyor. "Arka koltuğu... tekrar görmek."

"Cyrus ve Michelle bu akşam geliyor mu?" diye sorar Bo, konuyu değiştirerek.

"Evet, geliyorlar," diye cevap veriyorum gururla. "Aslında bizden önce varacaklar galiba..." Telefonumu çıkarıp Michelle'den gelen uzun mesajları okuyorum. "Evet, çoktan varmışlar... VIP bölümü var mı diye soruyorlar." Gülümsüyorum.

"VIP bölümü yolda, söyle onlara," diyor June teyze, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Tamam," diyorum alaycı bir şekilde ve cevabımı yazıyorum.

Üç buçuk saat sonra, oyun sorunsuz bir şekilde sona eriyor.

Kısa bir süre sonra, seyirciler alkışlar eşliğinde Nina tarafından sahnenin ortasına çekiliyorum. Sahne ışıkları ilk başta gözlerimi kamaştırıyor ve ön sırayı görebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum, ama ben minnetle eğilip göğsümü sıkarken alkışlar daha da yükseliyor. Teyzem Michelle, Cyrus, Win ve Gus sahneye güller atarken, Caleb farklı bir şey atıyor ve ayağımın dibine düşüyor. Oyun broşürünü kağıt uçağa katlamış. Onu alıp sonsuza kadar saklamaya karar veriyorum.

Ona gülümsüyorum, burada durmaktan gurur duyuyorum, ama onun karısı olmaktan daha da gurur duyuyorum. Focal'ı daha iyi bir yer haline getirmek, işlerini azaltmak, hayatımızda daha fazla yer almak için yaptığı tüm çalışmalar için. Benim de buraya gelmek için yaptığım her şey için. Yan yana çok iyi bir şekilde büyüdük.

"Al şunu," diyor Nina, alnına bantla yapıştırdığı küçük mikrofonu çıkarıp bana uzatıyor. "Konuşma!" diye bağıyor alkışların üstüne ve seyirciler dinlemeye hazır olarak sessizleşiyor.

"Oh, uh, oh hayır! Bir şey söylemek zorunda kalacağımı bilmiyordum..." Nina'ya hala biraz yapışık olan küçük mikrofonu başparmağımla işaret parmağım arasında tutarak gergin bir şekilde gülüyorum. "Öncelikle, bu gece buraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Muhteşem sahne ekibi, sanatçılar, tiyatro personeli, bilet sahipleri ve tabii ki güzel arkadaşım Gianina olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı..." Hepsi için alkışları bekledikten sonra devam ettim. "Ama tabii ki, hayatımın üç büyük aşkına da teşekkür etmeliyim. Beni hiç şüpheye düşürmeyen en iyi arkadaşım Win. İyi, kötü ve hatta daha da kötü yanlarımla beni her zaman sevgiyle kucaklayan kocam Caleb. Ve bu hikayenin ilham kaynağı olan ve aynı zamanda yaptığım *her şeyin* ilham kaynağı olan annem Marcie."

Caleb parmaklarını ağzına götürür ve yüksek sesle ıslık çalar, seyirciler gülmeye başlar ve bir alkış daha kopar.

"Oh!" derim, Nina mikrofonu geri almak için uzanırken onun elinden kaçmak için dönerek. "Son bir şey daha! Siktir git, Cecelia Floodgate!"

Ertesi gün sabah gazetelerinde eleştiriler yayınlandı. Bakmaya cesaret edemedim, terapistimle ek seans ayarlamak istemediğim sürece artık eleştirileri okumuyorum, ama Win okudu. En beğendiklerini kesip bu sabah posta kutuma bıraktı, yanında da *Marcie'nin çok gurur duyacağı* yazan bir not vardı.

En sevdiğim kesik şöyleydi:

Sevilen roman *A So-called Little Life*'tan uyarlanan Toronto'nun en yeni oyunu, üç kez Tony Ödülü kazanan aktris Gianina Rossi'nin başrolünde, muhteşem bir başlangıç yaptı. Her açıdan bakıldığında, gece büyük bir başarıydı. Hem tiyatro severler hem de romanın hayranları, biletlerin bahara kadar tükenmesi nedeniyle oyuna akın etti. Ancak romanın yazarı Sarah Linwood, perde selamlamasındaki konuşmasının ardından tüm izleyicileri bir soru ile baş başa bıraktı: Cecelia Floodgate kim?

Caleb hemen bir çerçeve almaya gitti. Onu ofisimizde, diplomamızın, Helen'in köpek eğitimi mezuniyet fotoğrafının, yirmi yıllık evlilik yıldönümümüzde, yakındaki bir kütüphanede mükemmel bir pazar öğleden sonra yeminlerimizi yenilediğimiz fotoğrafın ve yeğenlerimizin elden teslim ettiği bir sürü sanat eserinin yanına asmaya karar verdik.

"Başardık," diyor Caleb, masamın üzerine çekicimi bırakırken beni arkadan kollarının arasına alıyor. "On yıllık planımız tamamlandı, hatta fazlası bile."

Duvara hayranlıkla bakarak gülüyorum. "Yaşlanıyoruz, Linwood," diye takılıyorum.

"Hayır, bebeğim," diyor, çenesini boynuma yaslayarak, çok sevdiğim o yaşlı ama tanıdık yüz hatları yüzümün yanına gömülüyor. "Daha yeni başlıyoruz."

TEŞEKKÜR

BAŞARDIK, ARKADAŞLARI! Geleneksel yayıncılık yöntemiyle yayınlanan ilk kitabım! Bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olan çok sayıda harika, nazik insan var, bu yüzden lütfen sabırlı olun.

Öncelikle, son birkaç yıldır kariyerime her türlü destek veren herkese teşekkür ederim. Özellikle, HBY gündemini destekleyen tüm Instagram içerik yaratıcıları, BookTok çalışanları, okuyucular ve kitapçılar – size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizin yaratıcılığınız, cömertliğiniz ve coşkunuz beni bu noktaya getirdi. Bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır, ama yine de teşekkür etmeye devam edeceğim. Teşekkür ederim.

Beni çevreleyen, beni destekleyen, ayaklarımın yere basmasını sağlayan ve Sarah ve Win gibi dostluklara ilham veren kadınlara teşekkür etmek istiyorum. Her zaman yanımda olan, ruhumu dolduran güzel dostlardan oluşan bir topluluğa sahip olduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Abi, Mel ve Nicole'a, ilk kitap kulübü okuyucularım ve en sevdiğim arkadaşlarıma, bu çılgın yolculuk boyunca bana verdiğiniz sarsılmaz destek ve dostluğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Alyssa, Sarah, Maddison ve Vanessa, birçok aşama ve evrede arkadaşlarım oldunuz ve bir mucize eseri yanımda kaldınız.

bu yüzden teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Sevgili Millie ve Taylor, desteğiniz, sabrınız, mizahınız, bilgeliğiniz ve hepsinden önemlisi bitmeyen dedikodularınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Catfish kızlarım, namı diğer Taylor, Chas ve Sam, siz mükemmel tuhaflar olmasaydınız hayatım çok sıkıcı olurdu ve bu kitap siz içinüz olmasaydınız asla bitmezdi. Bizi bu büyük kıtanın öbür ucundan bir araya getiren her neyse ona çok minnettarım (aslında sosyal medya ama öyle değilmiş gibi davranalım). Sizi seviyorum. Elena, kapaktaki güzel sözlerin, çılgın sohbetlerimiz ve nezaketin için teşekkür ederim.

Sophie, gerçek kardeşim, akıl sağlığımı koruduğun, Sarah ve Caleb'i benim gibi sevdiğin ve dünyadaki en kolay konuşulabilir insan olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Yükseklerimi, alçaklarımı ve dertlerimi paylaşan yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Becka, Meg, Jillian, Lyla, Chloe, Julie, Clare, Zarin, Hannah, Bees ve Tori. Her birinize değer veriyorum.

Taylor Swift'in internetinde tanıştığım ve şimdi arkadaşım olmaktan onur duyduğum herkese teşekkür ederim. Amani, Candace, Esther, Laura, Tabitha, Erin, Brandi ve Logan... gerçek hayatta elli yaşında erkekler olmadığınız ve hayatıma getirdiğiniz tüm neşe için teşekkür ederim.

Natasha, benim şampiyonum ve en yürekli arkadaşım, teşekkür ederim. Birlikte çalışacağımız son kitap olacağı için çok üzgünüm. Seni çok özleyeceğim ve seviyorum.

Ayrıca, zamanlarını, becerilerini ve çabalarını cömertçe sunan tüm beta okuyucularıma da teşekkür etmek istiyorum. Size çok minnettarım ve virgülün nasıl kullanıldığını hala tam olarak anlamadığım için çok üzgünüm. Bir dahaki sefere daha iyi olacağım.

Bookends Literary Agency'de çalışan tüm harika insanlara, ama özellikle de ajansım Jessica Alvarez'e, her şey için teşekkür ederim. Sizin bilgeliğiniz, rehberliğiniz ve duygusal desteğiniz olmasaydı, tamamen kaybolmuş olurdum. Jessica, altı ay boyunca e-postalarına bakmadan tatil yapmayı hak ediyorsun, ama lütfen bunu yapma.

Dell ve Penguin Random House'daki herkese, kitaplarımın yayınlanmasında aktif olarak rol almış olsun ya da olmasın, garip olmazsa hepinizi öperdim. Sizler en iyisisiniz ve sizler için kitap yazmaya devam etmeme izin vermeniz için utanmadan yalvarıyorum. Olağanüstü editörüm Shauna, bana büyüme, öğrenme ve yaratma fırsatı verdiğin için sonsuz teşekkürler. Taylor, Meg, Mae ve Brianna'ya

— rüya takımım — bu saçma kitaplarımı tanıtmak için yorulmadan çalışan. Tüm editörlere, formatçılara, tasarımcılara ve güzel kapak tasarımı için Leni Kauffman'a da kocaman bir teşekkür ederim.

İngiltere'deki yayıncım Bedford Square'deki Carolyn ve tüm sevimli insanlara, sıkı çalışmaları ve özverileri için teşekkür ederim.

Son olarak, on dört yaşımdan beri üstlendiğim bu ve tüm projelerimde bana destek, anlayış, coşku ve sevgi gösteren eşim Ben'e teşekkür ederim. İki aptal çocuk için fena değil, ha? Daha yeni başlıyoruz.

© MEGAN PREECE

Hannah Bonam-Young, *Next of Kin*, *Next to You*, *Out on a Limb* ve *Set the Record Straight* kitaplarının yazarıdır. Hannah, çeşitli, engelli, marjinal ve LGBTQIA+ bireylerin yer aldığı romantik romanlar yazmaktadır. Romanlarında, hayranlık uyandıran hikayeler, hayatın güzel, karmaşık ve zorlu gerçekleriyle harmanlanmaktadır. Romantik roman okumak veya yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, çocuklarıyla oturma odasında dans partileri düzenliyor veya peynir tabağı hazırlayacak bir fırsat kolluyor. Kanada'nın Ontario eyaletinde doğan Hannah, çocukluk arkadaşı Ben ile evlendi ve iki çocuğu, turuncu kedisi ve bulldog köpeği ile Niagara Şelalesi yakınlarında, Haudenosaunee ve Anishinaabe halklarının geleneksel topraklarında yaşıyor.

hannahbywrites.com/

Instagram: [@authorhannahby](#)

TikTok: [@hannahby_writes](#)

Penguin
Random
House

*Okuma listenizde
sırada ne var?*

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

**Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler
alın.**

Hemen kaydolun.

149973767

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

